

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING

T. M. FRAZIER

KING

T.M. Frazier

Çeviri Kitaplar

Telegram

Telif Hakkı © 2015 TM FRAZIER

Dijital Baskı

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-1512038569

ISBN-10: 1512038563

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Teşekkür

Her şeyden önce okuyucularıma sabrınız için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum. Bu hayalimi hayal edebileceğimden daha harika hale getirdiğiniz ve benimle kaldığınız için teşekkür ederim.

Karla Nellenbach'a sözlerimin hem güzel görünmesini hem de bir anlam ifade etmesini sağladığı için teşekkür ederim.

Crystal Aurora Rose Reynolds'a tüm teşvikleriniz ve KING için erken okuyucu olmaya zaman ayırdığınız için özel teşekkürler. Sana arkadaşım demekten onur duyuyorum.

İlk günden beri beni destekleyen büyük ve küçük bloglara çok çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız nerede olurum bilmiyorum. Aestas, TRSoR, LitSlave ve çok daha fazlası.

Kitap ruh eşim Milasy'ye özel teşekkürler. Okunacak çok fazla pislik, çok az zaman.

Joanna Wylde'a bana yardım etmeyi teklif ettiği ve tüm bilgeliği için teşekkür ederim. Tavsiyeleriniz için sonsuza dek minnettarım.

Menajerim Kimberly Brower'a bana inandığı ve sabırlı olduğu için teşekkür ederim.

Olağanüstü bir King ve kapak modeli olduğu için Andree Katic'e ve bu harika fotoğrafları çektiği için Chocolate-Eye Photography'ye çok teşekkür ederiz.

Harika kocama ve güzel kızıma teşekkür ederim. Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım ve yapmak da istemezdim.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası Teşekkür	
Bölümü İthaf	
<i>Önsöz Birinci</i>	
<i>Bölüm İkinci</i>	
<i>Bölüm Üçüncü</i>	
<i>Bölüm Dördüncü</i>	
<i>Bölüm Beşinci</i>	
<i>Bölüm Altıncı</i>	
<i>Bölüm Yedinci</i>	
<i>Bölüm Sekizinci</i>	
<i>Bölüm</i>	
<i>Dokuzuncu</i>	
<i>Bölüm Onuncu</i>	
<i>Bölüm Onbirinci</i>	
<i>Bölüm Oniki</i>	
<i>Bölüm Onüçüncü</i>	
<i>Bölüm</i>	
<i>On Dört Bölüm On</i>	
<i>Beş Bölüm On Altı</i>	
<i>Bölüm On Yedi Bölüm</i>	
<i>On Sekiz Bölüm On</i>	
<i>Dokuz Bölüm Yirmi</i>	
<i>Bölüm Yirmi Bir</i>	
<i>Bölüm Yirmi İki</i>	
<i>Bölüm Yirmi Üç</i>	
<i>Bölüm Yirmi Dört</i>	
<i>Bölüm</i>	

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedi Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Tyrant'tan alıntı

Adanmışlık

Charley & Logan için

Önsöz

Kral

On iki yaşında

'' Hadi ama seni lanet ibne! Sen küçük bir ibne amcıksın!''

Daha önce okulumdaki bazı çocukların diğer çocuklara zorbalık yaptığını görmüştüm ama hiçbir zaman müdahale etmem gerektiğini düşünmemiştim. Eğer bir çocuk kendini savunacak cesarete sahip değilse, başına gelecekleri hak etmiş demektir.

Ama o sabah evden temelli ayrılmaya karar vermiştim. Annemin şimdiki erkek arkadaşı onu yine kum torbası olarak kullanmıştı. Ama bu sefer, ben onun önüne çıktığımda, beni kenara itmekle kalmadı, o piçi savundu.

Bunu hak ettiğini söyledi.

Hatta özür dileyecek kadar ileri gitti. *Ondan.*

Bu yüzden ondan nefret ettim. Zayıf düştüğü için. Ona bu şekilde ellerini sürmesine izin verdiği için. John'un yüzüne öyle bir vurmak istiyordum ki, teneffüste okulun kenarında oturup yumruklarımı sıkıp açarak o sabahı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Yetişkin bir adamla kavga etsem kazanamayabilirdim ama en azından biraz zarar verebileceğime inanıyordum.

Bu yüzden oyun alanının öbür ucundan bağırılan bu sözleri duyduğumda, sanki öfkem ben daha düşünmeye fırsat bulamadan kararımı vermiş gibiydi. Ne olduğunu anlamadan kum havuzunun üzerinden atlamış ve bahçenin uzak tarafında, kickball sahasının yanında daire şeklinde toplanmış bir grup çocuğa doğru gidiyordum.

Sınıfımdaki diğer tüm çocukların üzerinde yükseliyordum ve onların başlarının üstünü rahatlıkla görebiliyordum. Çemberin ortasında Tyler adında, her zaman kolları yırtık grup logolu tişörtler giyen siyah saçlı bir çocuk vardı. Bu sıska çocuğu gömleğinin yakasından tutmuş, kapalı yumruğuyla yüzüne defalarca yumruk atıyordu. Tyler her temas ettiğinde küçük çocuk homurdanıyordu. Çocuğun yırtık gömleği solgun karnının üzerinde yükseliyor, mor ve sarının çeşitli tonlarındaki morlukları ortaya çıkarıyordu. Kaburgaları o kadar belirgindi ki onları sayabilirdim. Burnundan kan damlıyordu ve yere düştü. Dayağı alkışlayan iki küçük kızı kenara ittim.

Çocuklar acımasız
olabiliyor. Yetişkinler
daha acımasız olabilir.

Tyler'ın önüne atladım ve yumruğumu geri çektim. Kabadayının sivilceli çenesine indirdiğim bir yumrukla onu kış üstü yere serdim. Kafasının arkası kaldırırma çarparak yere düştü. Bayılmıştı.

Anında kendimi daha iyi hissettim, şiddet uygulama ihtiyacı her zaman her düşüncemi ve duygumu kemiren bir fare gibi olsa da, Tyler'ı yumruklamak bu duyguyu geçici olarak sönmüşleştirmişti.

Sıska çocuk kanlı burnunu tutarak yerde yatıyordu. Ellerini yüzünden çekti ve en gülünç

gölümsemesiyle bana baktı, kanla kaplanmış dişleri çok büyüktü

ağzı için. Az önce dayak yemiş birinden beklediğim bu değildi. "Beni kurtarmak zorunda değildin. Ben sadece acı yağdırmadan önce birkaç yumruk atmasına izin veriyordum." Sesi yalanın her kelimesinde çatlıyordu. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından ve dudağına bulaşan kandan akıyordu. Çocuklardan oluşan çember dağılmış ve kickball oyunlarına geri dönmüşlerdi.

"Seni ben kurtarmadım." Üstüne basarak söyledim. Uzaklaşmaya başladım ama kum havuzunun oralarda bir yerde çocuk bana yetişmişti.

"Tabii ki yapmadın. Onu kesinlikle haklayabilirdim. Ama lanet olası herifin kışında bir sopa var," diye küfreden çocuk, uzun adımlarıma ayak uydurmaya çalışmak için koşarken ellerini havaya kaldırdı.

"Öyle mi, peki neden?" diye sordum.

"Çünkü benden lanet matematik çalışma kağıdını yapmamı istedi ve sana bir şey söyleyeceğim. Ben kimsenin orospusu değilim. Bu yüzden ona siktirip gitmesini söyledim." Hala burun deliklerini birbirine sıkıştırarak burnundan damlayan kanı durdurmaya çalıştığı için sesi boğuk çıkıyordu.

"Ona tek söylediğin 'siktir git' oldu ve o da seni dövmeye mi başladı?" Buna inanmakta zorlanmasam da sordum, annem ve John'la olan saçmalıklar bir yana, çoğunlukla küçük şeyler yumruğumu bağlayacak bir şey için ağrıtıyordu.

Çocuk sırtıttı.

"Bir o vardı... bir de babasının, oğlunun annesinin Price Mart'taki patronunun tıpatıp aynısı olmasına aldırnamasının ne kadar havalı olduğunu düşündüğümü söylediğim." Dirseklerindeki sıyrıkların kirini fırçaladı, sonra avuçlarının tozunu buruşuk pantolonunun üzerine sürdü. "Adım Samuel Clearwater. Seninki ne?"

Durdum ve ona döndüm. Bana elini uzattı ve ben de kollarımı açıp elini sıktım. Benimle aynı yaşta olan çelimsiz bir çocuğa göre, ağzı bozuk bir dede gibi giyiniyor ve konuşuyordu, sözlerini filtrelemeyi umursamayacak kadar yaşlı biri. Hangi on bir yaşındaki çocuk el sıkışır ki?

Samuel Clearwater, işte o.

"Brantley King," diye cevap verdim.

"Çok arkadaşın var mı, Brantley King?" Samuel'in asi kumlu sarı saçları gözlerinin önüne düştü ve kir tutmuş tırnaklarıyla saçlarını taradı.

"Hayır." Okuldaki çocukların hiçbiri benim gibi değildi. Anaokulundaki ilk günümünden beri kendimi yalnız hissediyordum. Herkes Old McDonald'ın sözlerini öğrenirken, ben hava kararana kadar eve gitmek için ne kadar bekleyeceğim konusunda endişeleniyordum. Çok erken olursa annemin o ay taşınmasına izin verdiği çocuk kavga etmeye hazır olurdu.

Tek başıma olmak benim için doğaldı. Zaman geçtikçe bu hoşuma giden bir şey haline geldi. Okuldaki en büyük çocuk olmama rağmen, her zaman bir hayalet gibi hareket etmeyi başarmıştım.

Başım belaya girene kadar.

Sonra birlikte başımızı belaya sokmaya başladık. Preppy ve ben. Bir çocuk suçlu kabuğundaki iki çiş.

"Ben de öyle. Değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarıyorlar," dedi Samuel, neredeyse ikna edici bir şekilde. Çok geniş ekose gömleğini haki pantolonunun içine yeniden soktu, birkaç saniyede bir omuzlarından düşen askılarını düzeltti. Sarı benekli papyonunu düzeltti.

"Bu çürükler de neyin nesi?" Kaburgalarını işaret ederek sordum.

"Onları gördün, ha?" Yüzünü hüznü kaplamıştı, ama içinde ne varsa onunla savaştı.

düşündü ve dudaklarını büzdü. "Annem öldüğünden beri sorunları olan cehennemden üvey babam. Aslında sadece iki sorunu var. Bira ve ben. Gerçi birayı seviyor. Ben mi? O kadar değil."

Anlayabiliyorum. Gerçi benim tek bir üvey babam yoktu, daha çok sürekli bir erkek geçidi gibiydiler. Hepsinin farklı isimleri, farklı yüzleri vardı ama aslında hepsi aynıydı.

"Pekala evlat, Tyler'ın seni tekrar rahatsız edeceğini sanmıyorum." Tekrar yürümeye başladım, binanın yan tarafında yalnız kalabileceğim yerime doğru ilerliyordum. Göz ucuyla Tyler'ın çenesini tutarak okulun merdivenlerinden topallaya topallaya çıktığını gördüm.

Amcık.

"Bu kadar mı?" Samuel arkamdan yaklaşarak topuklarıma vurdu.

"Başka ne var?" Alçak bir ağacın dalının altına eğildim. Samuel benden bir karış daha kısaydı ve dalın altından sorunsuzca geçti. Diğer çocuklardan yeterince uzaklaştığımızda, arka cebimde sakladığım yarım sigarayı, ayakkabımın içinde sakladığım kitabın son kibritiyle yaktım.

"Deneyebilir miyim?" Samuel beni şaşırtarak sordu. Hâlâ orada olduğunu fark etmemiştim.

Sigarayı ona uzattım ve derin derin içine çekti. Sonraki beş dakikayı boğulmakla geçirdi. Sigarayı spor ayakkabımın tabanında söndürürken yüzü garip bir mor renge büründü ve sonra çillerle ve kanla lekelenmiş solgun haline geri döndü. "Bu gerçekten çok iyi, ama ben mentollü sigara severim."

Bir kahkaha patlaması yaşadım ve belime sarılarak eğildim. Samuel benim patlamamı görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Nerede yaşıyorsun?"

"Burada ve orada." Gerçek hiçbir yerde değildi. Bir daha asla eve dönmeyecektim. Okul artık sadece gün içinde gittiğim bir yer olacaktı, böylece dersten önce duş almak ve ücretsiz kahvaltı programı için soyunma odasına gizlice girebilecektim. Sahip olduğum her şey sırt çantamdaydı.

Ve hafifti.

"Sunny Isles Park'tayım. Tam bir bok çukuru. Büyüdüğümde, geçit yolunun diğer tarafında denizin üzerinde, Star Wars'tan fırlamış gibi duran uzun bacakları olan o büyük yerlerden birine sahip olacağım."

"Ahşap evlerden biri gibi mi?"

"Evet dostum, tam körfezde bir Star Wars evi." Bu çocuk üvey babasından dayak yediği bir karavan parkında yaşıyordu ve burada geleceği hakkında hayaller kuruyordu. Bırakın gelecek on yılı, gelecek haftayı bile göremiyordum. "Peki ya sen, dostum?"

"Peki ya ben?" Çakımı kot pantolonumun kemerinden çıkardım ve binanın yan tarafına düşen sıvayı sökmek için kullandım.

"Büyüyünce ne yapacaksın?"

Gerçekten bildiğim tek şey ne istemediğimdi. "Emin değilim. Sadece kimse için çalışmak istemediğimi biliyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmadım. Kendi işimin patronu olmak, kendi işlerimi yürütmek istiyorum."

"Evet, dostum. Bu inanılmaz. Evet, bu. Sana yardım edeceğim. Birlikte yapabiliriz. Sen yönetirsin. Ben de sana yardım ederim. Sonra da kocaman bir Star Wars evi alıp orada yaşarız ve bir daha kimse bize ne yapacağımızı söyleyemez!"

Samuel sırt çantasından bir kompozisyon defteri çıkardı ve boş bir sayfa açtı. "Hadi lanet olası bir plan yapalım."

Tanımadığım bir çocukla oturup bir gelecek planı yapma fikri aptalca geliyordu.

Hiç aklıma gelmemişti ama nedense onun duygularını incitme düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oldu, bu çok alışık olmadığım bir duyguydu. Bundan sonra ne yapacağımı bilemediğim için pes ettim. Çimlerde yanına oturdum ve iç çektim. Sanki orada olmam bile yolu yarladığımız anlamına geliyormuş gibi bana gülümsedi.

"Bu konuda korkak davranamayız," diye devam etti. "Star Wars evini boktan bir otelde ya da fabrikada çalışarak alamayız ve ben hiçbir zaman iyi bir balıkçı olmadım. Yani bu saçmalık şimdi başlıyor. Karılar itilip kakılıyor ve üzerlerine basılıyor. Tam bir pislik olan amcam ot satıyor. Ondan biraz çalıp satabiliriz. Sonra da o parayla kendimizinkini alıp satarız." Samuel çantasındaki siyah kalemi kullanarak sayfaya bir şeyler çizmeye başladı. En üstte GOAL yazıyordu ve altına da Star Wars'taki her ne diyorsanız o şeyin çubuk figürlü versiyonuna benzeyen ayaklı bir ev çizdi. Adını bilmiyordum çünkü filmleri hiç izlememiştim, sadece önizlemelerini görmüştüm. Sonra, sanki bizmişiz gibi görünen bir şey çizdi, o benden çok daha küçüktü. Ve Yeşil bir kalemle etrafımıza havada süzülen dolar işaretleri çizdi.

"Ne olmuş yani? Artık arkadaş mıyız, Tiki?"

Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı ama bu ağzı bozuk çocukta dikkatimi çeken bir şey vardı. Kalemi elinden aldım ve çizimini devraldım. Okulda resim dışında pek bir şeyde iyi değildim. Sadece çizim yapardım aslında.

Çizim benim en sevdiğim şeydi.

"İşte bu!" dedi Preppy, evinin üzerine bir şeyler eklememi izlerken. Ayrıca amcası olduğunu tahmin ettiğim birinin resmini de çizmişti çünkü üstüne dangalak yazmıştı. "Bu işte çok iyisin. Dostum, bunu da sana yaptırmalıyız. Sanat boku. Bunu da plana yaz. Bizim de hobilerimiz olmalı."

"O zaman hobin ne?" diye sordum.

"Hobim mi?" Gülümsedi ve yeniden kan damlamaya başlayan burnunu sildi, tek bir damla sayfaya düştü ve çubuk figürlü Preppy'nin üzerine sıçradı. Sinsice başını salladı ve dudaklarını büzerek başparmaklarını pantolon askısının altına soktu. "Sürtükler."

Sanırım o gün hayatım boyunca hiç gülmediğim kadar çok güldüm. Ayrıca 'sürtüklerin' bir hobi olabileceğini de öğrendim.

"Peki yakalanırsak ne olacak?" Kalemi sayfanın üzerinde durdurarak sordum.

"Yapmayacağız. Bu bok için fazla zekiyiz. Dikkatli olacağız. Planlar yapacağız ve planlara sadık kalacağız. Kimse yolumuza çıkamayacak. Hiç kimse. Ne üvey babam, ne amcam, ne öğretmenlerim, ne de Tyler gibi kaltak zorbalar. Asla evlenmeyeceğim. Asla bir kız arkadaşım olmayacak. Bu sadece Preppy ve King'in bokun içinde çürümek yerine sürünerek çıkmasıyla ilgili."

"Ama gerçekten, ya yakalanırsak?" diye sordum. "Polisler tarafından yakalanmaktan bahsetmiyorum. Amcan ya da burada bahsettiğimiz türden işler yapan herhangi biri tarafından yakalanmaktan bahsediyorum. Bunlar sert insanlar. Kötü insanlar. Kendilerine bulaşılmasından hoşlanmazlar." Bu tür insanları ilk elden tanıyordum. Birden fazla satıcı evimize silahla gelip ödeme talep etmişti. Annem onları yatak odasına götürüp kapıyı kapatarak borcunu kapatırdı.

Bu çocuk sadece dalga geçiyor olabilirdi, ama düşündükçe kulağa daha iyi geliyordu. Kimseye hesap vermeden bir hayat yaşamak. Birinin bana ya da görünüşe bakılırsa hayatı boyunca ona yetecek kadar zorbalığı olan bu küçük tiki çocuğa ne yapabileceğinden korkmadan bir hayat.

Büyüyüp kendi kendimin adamı olma fikri, insanların bulaşmadığı türden bir adam, kimseden bir bok almayan türden bir adam, beynimde yuvarlanıp durdukça daha da çekici hale geldi ve rehberlik danışmanlarının eksikliğini hissettiğim diğer şeylere verilesti.

'doğru ve yanlış konusunda sağlam bir his' gibi eksikliklerim olduğunu söylediler. Ama yanılan onlardı. Aradaki farkı bilmediğimden değil.

Sadece umursamadım.

Çünkü umursayacak bir şeyiniz olmadığında böyle olur.

Eğer bu çocuğu ciddiye alacaksam, işler kötüye giderse beni yüzüstü bırakmayacağını bilmem gerekiyordu. Onun da plan konusunda benim kadar ciddi olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden şunu sormalıydım: "Biri yolumuza çıkarsa gerçekten ne olur? İşimize engel olursa? Planımıza engel olursa?"

Preppy bir keçeli kalemin ucunu, kanın kurumaya ve kabuk bağlamaya başladığı ağzının köşesine tuttu. Bir an için derin düşüncelere dalmış bir halde başımın üzerinden bana baktı. Sonra omuz silkti ve gözlerini benimkilere kilitledi.

"Onları öldürürüz."

Birinci Bölüm

Kral

Hapisten çıktığım gün kendimi bir amcığın üzerine bir amcığın dövmesini yaparken buldum. Hayvanın dişi kısmına.

Amcığın üstünde bir kedi.

Çok saçma.

Derme çatma dövme dükkanımın duvarları, alt katta devam eden mezuniyet partisinden gelen müziğin ağır ritmiyle titriyordu. Sanki biri ritmik bir şekilde kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi kapıyı sallıyordu. Sprey boya ve posterler duvarları yerden tavana kadar kaplıyor, içerideki her şeyin üzerine sahte bir ışık katmanı düşürüyordu.

Üzerinde çalıştığım küçük siyah saçlı sürtük sanki boşalıyormuş gibi inliyordu. Eminim yuvarlanıyordu çünkü klitorisinin hemen üzerindeki bir dövmenin acıdan başka bir şey olmasına imkan yoktu.

Eskiden dövme yaparken saatlerce kendimden geçebilir, hayatımın günlük olarak uğraşmak zorunda olduğum tüm saçmalıkları içermeyen o küçük köşesini bulabilirdim.

Geçmişte çok daha kısa süreler için de olsa hapse girdiğimde aklımdaki ilk şey am ve partiydi. Ama bu sefer kapıdan içeri girdiğimde yaptığım ilk şey dövme tabancamı almaktı, ama aynı şey değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o geçici rahatlama yerine ulaşamıyordum. İnsanların istediği dövmelerin gittikçe daha da aptallaşması da işe yaramıyordu.

Futbol takımı logoları, hiç okumadıklarını bildiğiniz kitaplardan alıntılar ve yüzlerinde gözyaşı damlası isteyen gangster özentileri. Hapishanede gözyaşı damlası dövmesi can almayı temsil ediyordu. Bunları isteyen bazı küçük sürtükler, bir köşeye sinip anneleri için ağlamadan bir hamam böceğine bile basamayacak gibi görünüyorlardı.

Ancak müşterilerimin çoğu iyilik için para ödediğinden ve çoğunlukla motorculardan, striptizcilerden ve ara sıra kendini geçidin yanlış tarafında bulan zengin çocuklardan oluştuğundan, beklentilerimin çitasını düşürmeliydim.

Ama yine de evde olmak güzeldi. Aslında kusmuk ve boşa harcanmış hayatlar gibi kokmayan herhangi bir yerde olmak güzeldi.

Preppy ile tanıştığım günden beri benim hayatım da tam gaz ilerliyordu. Yasaların dışında yaşamayı seviyordum. Bana karşı gelenlerin gözlerindeki korkudan besleniyordum. Pişman olduğum tek şey yakalanmaktı.

Hapiste olmadığım zamanlarda, dünyada geçirdiğim yirmi yedi yılın neredeyse her gününü Florida'nın körfez kıyısındaki küçük, boktan bir kasaba olan Logan's Beach'te geçirmiştım. Geçit yolunun bir tarafında yaşayanların sadece diğer tarafta, sahil kenarındaki yüksek apartmanlarda ve malikânelerde yaşayan zenginlere hizmet etmek için yaşadıkları bir yer. Karavan parkları ve yıkık dökük evler, biriktirmek için bir nesilden daha fazlası gereken türden bir servete bir milden daha az bir mesafede.

On sekizinci yaş günümde, sık ağaçlardan oluşan bir duvarın arkasına gizlenmiş, yıkık dökük bir ev satın aldım.

Köprünün altında kalan üç dönümlük arazi. Nakit olarak. Ve en iyi arkadaşım Preppy ile birlikte, Jefferson'ların beyaz çöp versiyonu gibi şehrin zengin tarafına taşındık.

Sözlerimize sadık kalarak kendi kendimizin adamı olduk ve kimseye hesap vermedik. Ne istiyorsak onu yaptık. Ben çizimimi dövmeyle dönüştürdüm.

Preppy'nin sürtükleri var.

Sikiştim. Kavgaya ettim. Parti yaptım. Sarhoş oldum. Çaldım. Sikiştim. Dövme yaptırdım. Uyuşturucu sattım. Silah sattım. Çaldım. Sikiştim. Para kazandım.

Ve becerdim.

Hoşlanmadığım ya da benden hoşlanmayan bir parti yoktu. Külotunu çıkarabilmem için kalçalarını kaldırarak bana hareket çekmeyen bir hatun bile olmadı. Her seferinde bu boku yedim.

Hayat sadece iyi değildi. Hayat harikaydı. Dünyanın tepesindeydim ve kimse bana ya da benimkine bulaşmıyordu.

Hiç kimse.

Sonra her şey değişti ve üç yılımı penceresiz küçük bir hücrede, beton blok duvarlardaki değişen çatlakları inceleyerek geçirdim.

Mor çizgi kediyle işim bittiğinde merhem sürdüm, sargı beziyle kapladım ve eldivenlerimi attım. Bu kız erkeklerin bu şeyden tahrik olacağını mı düşünüyordu? İyi işti, özellikle de üç yıldır görevde olmadığım için, ama bir kadının en sevdiğim yerini örtüyordu. Eğer onu soyar ve bunu görürsem, onu ters çevirirdim.

Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Biriyle yatmak hapis hane sonrası sersemliğini üzerimden atmama yardımcı olacaktı ve bilincimde beliren bu korku hissi olmadan eskiden benim için önemli olan şeylere geri dönebilecektim.

Kızı partiye geri göndermek yerine onu kabaca yakaladım ve masadan kendime doğru çektim. Ayağa kalktım ve onu yüzüstü çevirmeye başladım. Bir elimle ensesinden tutarak başını masaya doğru ittim ve diğer elimle kemer tokamı çözdüm. Açık çekmecedan bir prezervatif aldım.

Aradığım şeyin para olmadığını önceden biliyordu ve ben bedava yapmazdım. Bu yüzden sikimin başını hizaya getirdim ve yeni dövmesinin karşılığı olarak amını aldım. Bir amın.

Hayatımı sikeyim.

Kızın harika bir vücudu vardı, ama birkaç dakika süren rahatsız edici aşırı inlemelerden sonra, benim için hiçbir şey yapmıyordu. Sikimin onun içinde yumuşadığını hissedebiliyordum. Bunun olmaması gerekiyordu, özellikle de sağ elimin ve hayal gücümün tek cinsel partnerim olduğu yıllardan sonra bile.

Benim neyim var böyle?

İki elimle boğazını kavradım ve sıktım, hızımı artırdım, diğer odadan gelen ağır ritimle ritimdeki her sert itme ile hayal kırıklıklarımı aldım.

Hiçbir şey.

Geri çekilip pes etmek üzereydim.

Neredeyse kapının açıldığını fark etmeyecektim.

Neredeyse.

Kapı aralığımdan bana bakan, uzun buz gibi sarının çerçevelediği, bebek gibi mavi bir çift boş gözdü.

saçları, çenesinin ortasında küçük bir gamzesi, dolgun pembe dudaklarında çatık bir kaş. On yedi ya da on sekiz yaşlarında, biraz sıksa bir kız.

Biraz perili.

Aletim canlandı ve dikkatimi hala esmerin içine pompaladığım gerçeğine geri çekti. Orgazmım beni sert bir şekilde vurdu, omurgamda spiral çizerek beni tamamen şaşırttı. Gözlerimi kapattım, yükümü kedi dövmesine üfleyerek sırtına çöktüm.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi tekrar açtığımda kapı kapanmış ve hüzünlü gözlü kız gitmişti.

Aklımı kaçırıyorum.

Boğulma ya da göz bebeklerini göz çukurları kadar büyüten uyuşturucu yüzünden baygın olmasına rağmen neyse ki hâlâ nefes alan esmerin üzerinden yuvarlandım.

Yuvarlanan tabureme geri oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Müthiş bir baş ağrım vardı.

Preppy bu partiyi benim için organize etmişti ve hapishane öncesi ben çoktan striptizcilerin memelerinden esrar çekiyor olurdum. Ama hapishane sonrası ben sadece biraz yemek, iyi bir gece uykusu ve bu lanet insanların evimden defolup gitmesini istiyordum.

"İyi misin patron?" Preppy kafasını odaya uzatarak sordu.

Sandalyedeki baygın kızı işaret ettim. "Gel de şu kaltağı buradan çıkar." Elimini saçlarımda gezdirdim, müziğin nabızı kafamdaki çarpıntıyı daha da artırıyordu. "Ve Tanrı aşkına, şu boku kısın!" Preppy öfkemi hak etmiyordu ama emirlerimi azaltamayacak kadar kafayı yemiştin.

Hiç tereddüt etmeden, "Tamamdır," dedi.

Preppy yanımdan geçip gitti ve masadaki yarı çıplak kızı sorgulamadı. Kızın gevşek bedenini kolay bir hareketle omzuna aldı. Baygın kızın kolları sırtında sallanıyor, her adımda sırtına çarpıyordu. Daha fazla uzaklaşmadan bana döndü.

"Bununla işin bitti mi?" diye sordu. Müzik sesinden onu zar zor duyabiliyordum. Çenesiyle omzundaki esmeri işaret etti, yüzünde çocuksu bir sırıtiş vardı.

Başımı salladım ve Preppy sanki az önce ona bir köpek yavrusu alabileceğini söylemişim gibi gülümsedi.

Hasta herif.

O çocuğu severdim.

Kapıyı kapattım, dövme malzemelerimi koyduğum alet kutusunun alt çekmecesinden silahımı ve bıçağımı aldım. Bıçağımı botumun içine, silahımı da kot pantolonumun kemerine kılıfladım.

Puslu havayı dağıtmak için başımı iki yana salladım. Hapishane insana bunu yapıyor. Hem dost hem de düşman edindiğim insanlarla dolu bir hapishanede tek gözüm açık uyuduğum üç lanet yıl.

O arkadaşlardan bazılarını tutmanın ve o iyiliklerden bazılarını istemenin zamanı gelmişti, çünkü ilgilenmem gereken kendi bencil bokumdan daha önemli bir şey vardı.

Daha önemli *biri*.

Uyku bekleyebilirdi. Merdivenlerden inip motorcularla iyi geçinme vakti gelmişti. Başkan yardımcıları Bear benim kardeşim gibi olmasına rağmen yıllardır onlarla herhangi bir şekilde iş yapmaktan kaçınıyordum. Bear beni yüzlerce kez MC'sine katmaya çalıştı ama ben hep hayır dedim. İşlediğim suçları organize olmadan, doğrudan seven bir suçluydum. Ama şimdi motorcuların sağlayabileceği bağlantılara ve kararlarını ve fikirlerini etkileyebileceğim karanlık politikacılara erişime ihtiyacım vardı.

Fiyat.

Daha önce parayı hiç önemsemezdim. Eskiden benim için tek kullanımlık *bir* şeydi, *umurumda olmayan* yaşam tarzımı finanse etmek için kullandığım *bir* şeydi. Ama şimdi?

Politikacılara yapılan ödemeler ucuza gelmiyordu ve çok yakında çok fazla paraya ihtiyacım olacaktı.

Yoksa Max'i bir daha asla göremeyecektim.

İkinci Bölüm

Doe

NIKKI benim dünyadaki tek arkadaşımdı.

Ve ondan nefret ediyordum.

Nikki beni bir bankın altında uyurken bulan bir fahişeydi. Önceki geceki sağanak yağmurdan kaçmayı başaramamış ve titreyerek ve gevezelik ederek uyumuştum. O noktada zaten birkaç haftadır sokaklarda yaşıyordum ve çürümeye terk edildiğim grup evine taktığım lakap olan Touchey-Feely Kampı'ndan kaçtığımdan beri gerçek bir yemek yememiştim. Nikki'nin beni soymaya çalıştığından -ya da bir ceset olduğunu düşündüğünden- oldukça eminim ki o sırada hala nefes aldığımı fark etti.

Açıkcası, hayatta olduğumu fark ettikten sonra benimle uğraşmasına bile şaşırdım.

Yaşadığımı değil ama hayatta olduğumu.

Nikki son üflemesini, duvardan düşmesine günler kalmış sararmış bir lavabonun üzerindeki rulo haline getirilmiş bir not kağıdının arasından burnuna çekti. Yerler tuvalet kâğıtlarıyla doluydu ve üç tuvalet de kahverengi çamurla dolup taşmanın eşiğindeydi. Ezici çamaşır suyu kokusu burnumdaki tüyleri yakıyordu, sanki biri kokuyu azaltmak için odayı kimyasallarla ıslatmış ama gerçek bir temizlik yapma zahmetine girmemişti.

Nikki çenesini küflü tavan döşemelerine doğru eğdi ve burun deliklerini birbirine sıkıştırdı. Tepemizdeki tek bir floresan ışığı titreşip vızıldıyor, benzin istasyonunun banyosuna yeşilimsi bir renk veriyordu.

"Kahretsin, bu iyi bir şey," dedi ve boş poşeti yere fırlattı. Neredeyse boşalmış bir dudak parlatıcısı tüpünün çubuğunu kullanarak ne kaldıysa çıkardı ve ince çatlak dudaklarına sürdü. Ardından serçe parmağıyla gözlerinin altındaki kalın kalemi sürerek rakunvari dumanlı görüntüsünden memnun bir şekilde aynaya başını salladı.

Kazağımın kolunu elimin topuğuna doğru uzattım ve önümdeki aynanın pisliğini sildim, iki şey ortaya çıktı: köşede bir örümcek ağı çatlağı ve tanımadığım bir kızın yansıması.

Açık sarı saçlar. Çökük yanaklar. Kan çanağı mavi gözler. Çukur çene. Hiçbir şey yok.

Kızın ben olduğumu biliyordum ama ben kimdim?

İki ay önce bir çöpçü beni bir ara sokakta, kelimenin tam anlamıyla çöplerle birlikte atılmış bir halde, bir çöp konteynırının yanındaki çöp poşetleri yığınının arasında kendi kanım içinde yatarken buldu. Baş ağrısı tarihinin en büyük baş ağrısı ile hastanede uyandığımda, polis ve doktorlar beni bir kaçak olarak gördüler. Ya da bir fahişe. Ya da ikisinin karışımı bir şey. Yatağımın başında bana sorular soran polis memuru, olan şeyin muhtemelen John'un bana sert davranması gibi basit bir vaka olduğunu söylerken tiksintisini gizleme zahmetine girmedim. Tartışmak için ağzımı açmıştım ama durdum.

Haklı olabilirdi.

Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Cüzdan yok. Kimlik yok. Para yok. Hiçbir eşyası yok.

Kahrolası hafızası yok.

Haberlerde biri kaybolduğunda, insanlardan oluşan ekipler bir araya gelir ve bir arama ekibi oluşturur. Polis raporları tutulur ve bazen de kayıp kişinin yakında evine döneceği umuduyla mum ışığında nöbetler tutulur. Size hiç göstermedikleri şey ise kimse aramadığında ne olduğudur. *Sevilenler* ya bilmediğinde, ya var olmadığında... ya da sadece umursamadığında.

Polis önce eyalet, sonra da ülke çapındaki kayıp raporlarını araştırdı ama bir şey bulamadı. Parmak izlerim kayıtlardaki hiçbirisiyle uyuşmuyordu, resmim de öyle.

O zaman kayıp kişi olarak etiketlenmenin illa ki özlendiğim anlamına gelmediğini öğrendim. En azından tiyatral bir şey gerektirecek kadar değil. Gazete makaleleri yok. Kanal 6 haberleri yok. Aile üyelerimden sağ salım dönmem için ricalar yok.

Belki de kimsenin beni arama zahmetine girmemesi benim hatamdı. Belki de ben bir pisliktim ve insanlar gittiğim günü kutluyorlardı.

Ya da kaçtı.

Ya da lanet bir Musa sepetinde nehirden aşağı gönderildi. Hiç bilmiyorum. Her şey mümkündü.

Nereden geldiğimi bilmiyorum.

Kaç yaşında olduğumu

bilmiyorum.

Gerçek adımlı bilmiyorum.

Dünyada sahip olduğum tek şey o benzin istasyonunun tuvalet aynasından bana yansıyor ve onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Reşit olup olmadığımı bilmeden Touchey Feeley Kampı'na gönderildim ve burada seri mastürbasyoncular ve çocuk suçlular arasında sadece birkaç hafta kaldım. Uyandığım gece büyük oğlanlardan birinin yatağımın ayak ucunda fermuarını açmış, siki elinde durduğunu görünce banyo penceresinden kaçtım. Elimde kalan tek şey sırtımdaki bağışlanmış giysiler ve bir lakaptı.

Bana Doe derlerdi.

Jane Doe gibi.

Benimle gerçek bir Jane Doe arasındaki tek fark bir ayak etiketiydi çünkü yaptığım şey kesinlikle yaşamak değildi. Yemek için çalışıyordum. Hava şartlarından korunmak için bulabildiğim her yerde uyuyordum. Otoyol kenarlarında dileniyordum. Restoran çöplerini karıştırıyordum.

Nikki çiğnenmiş tırnaklarını yağlı kızıl saçlarında gezdirdi. "Hazır mısın?" diye sordu. Burnunu çekerek, büyük maça hazırlanan bir atlet gibi ayaklarının üzerinde zıpladı.

Gerçeğe en uzak şey olmasına rağmen başımı salladım. Hazır değildim, asla da olmayacaktım ama seçeneklerim tükenmişti. Sokaklarda güvende değildim, açıkta geçirdiğim her gece hayatımla oynadığım bir kumardı. Daha fazla kilo kaybedersem, herhangi bir tehditle savaşacak gücümün kalmayacağından bahsetmiyorum bile. Her iki durumda da gerçek bir Jane Doe olmadan önce hem doğa koşullarından hem de geceleri etrafta gizlenen insanlardan korunmam gerekiyordu.

Nikki'nin açlık hissini algılayabildiğini sanmıyorum. Seçenek verildiğinde, tok bir mide yerine hızlı bir kafayı seçti. Her seferinde. Keskin elmacık kemikleri ve gözlerinin altındaki koyu halkalar bu gerçeği açıkça ortaya koyuyordu. Onu tanıdığım kısa süre içinde kokain dışında bir şey içtiğini hiç görmemiştim.

Onu yargılıyorum ve bu konuda kendimi hoktan hissediyorum. Ama içimden bir ses onun

diğerlerinden daha iyi olduğunu söylüyor.

yaptığı şey. Ona aşırı derecede kızgın olmadığım zamanlarda neredeyse onu koruduğumu hissediyorum. Kendi hayatım için savaşıyordum ve onunki için de savaşmak istiyordum ama sorun şuydu ki o kendisi için savaşmak istemiyordu.

Ona ders vermek için ağzımı açtım. Ona uyuşturucuyu bırakması gerektiğini ve ana önceliğini yemek ve genel sağlık olarak değiştirmesi gerektiğini söylemek üzereydim ki bana doğru döndü. İşte oradaydım, ağzım bir karış açık, sanki ondan daha iyiymişim gibi onu yargılamaya hazırdım. Gerçek şu ki, hafızamı kaybetmeden önce ben de dizlerimin dibine kadar aynı pisliğe batmış olabilirdim.

Yargılayıcı ağzımı kapattım.

Nikki beni bir aşağı bir yukarı süzerek görünüşümü değerlendirdi. "Sanırım idare edersin," dedi, ses tonunda bariz bir memnuniyetsizlik vardı. Makyaj yapmayı ya da onun yaptığı gibi yerlerine ince bir çizgi çekmek için tüm kaşlarımı almayı reddettim. Bunun yerine saçlarımı lavaboda yıkadım ve kurutma işlemini hızlandırmak için el kurutma makinesini kullandım. Yüzüm makyajsızdı ama idare etmek zorundaydım çünkü bunu yapacaksam kendi yöntemimle ve Nikki gibi görünmeden yapmaya kararlıydim.

Evet, ben yargılayıcı bir pisliğim.

"Bu iş nasıl olacak?" diye sordum. Bana zaten on kere anlatmıştı ama on bin kere de anlatsa yine de rahat hissetmezdim.

Nikki gevşek saçlarını kabarttı. "Cidden, Doe, hiç dinlemiyor musun?" Kızgınlıkla içini çekti ama devam etti. "Partiye gittiğimizde tek yapman gereken motorculardan birine sarılmak. Eğer senden hoşlanırsa seni yanına almak ve bir süre yanında tutmak isteyebilir, senin de tek yapman gereken yatağını sıcak tutmak ve yüzünde bir gülümseme yaratmak."

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Uysalca söyledim.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Ve onların yanında böyle utangaç olma, bundan hoşlanmayacaklar. Ayrıca sen utangaç bir tip değilsin, bu sadece sinirlerinin konuşması. Çok pürüzlüsün, özellikle de şu korkunç ağızda ayak sendromu vakasıyla."

"Beni tanıdığın kısa süre içinde beni bu kadar iyi tanımış olman ürkütücü." Dedim.

Nikki omuz silkti. "Ben insanları okuyan biriyim ve ister inan ister inanma, seni okumak çok kolay. Mesela şu anda çok gerginsin. Bunu biliyorum çünkü omuzların kambur duruyor." Omuzlarımı geriye doğru bastırıyor. "Daha iyi. Göğsünü dışarı çıkar. Üstte çalışabileceğin fazla bir şey yok ama sütyen olmadan omuzlarını geride tutarsan küçük bir kıvrım yakalayabilirler ve erkekler kıvrımlara bayılır."

Hepsi bu kadardı. Bir motorcunun benden hoşlanmasını sağlayabilirdim, o da beni korurdu, umarım B planını bulmama yetecek kadar uzun bir süre. "En kötü senaryo, sadece bir kerelik hızlı bir şey arıyor olması ve sana birkaç dolar verip yoluna göndermesi." Nikki bunu fuhuştan çok bir tatil gibi anlatmıştı.

Sokakta fahişelik yapmıyorsam Nikki gibi olmadığımı düşünerek kendimi kandırabilirdim ama gerçek şu ki, gerçekleri ne şekilde çarpıtırsam çarpıtayım, bu plan beni bir fahişeye dönüştürecekti.

Judgey McJudgerpants.

Diğer seçenekler için beynimi zorladığımda, midem kadar boş çıkıyordum.

Nikki kapıyı iterek açtı ve kapı ileri geri sallanırken güneş ışığı karanlık alanı işgal etti.

Aynadaki sade yüzlü kıza son bir kez bakarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Geçmişim silinmeden önce kim olursam olayım, ne yapmak üzere olduğumu bilmediğimi bilmek

beni rahatlatıyordu.

Çünkü onun vücudunu satmak üzereydim.

Ve hala sahip olduğum ruhumu.

Üçüncü Bölüm

Doe

Kel bir adamın eski Subaru'sunun arka koltuğunda oturmuş, Nikki'nin şoföre sakso çekmesini dinlemek zorunda kalmamak için geçici olarak sağır olmayı diliyordum. Bizi partiye götürüyordu, parti Logan's Beach'te bir evdeydi. Sonunda durduğumuzda, arabadan sanki yanıyormuş gibi fırladım.

"Hoşça kal bebeğim," dedi Nikki tatlı bir sesle, bir eliyle ağzının kenarını silerken diğer eliyle de arabamız uzaklaşırken el sallıyordu. Adam gözden kaybolduğunda gözlerini devirdi ve yere tükürdü.

"Sanırım kusacağım," dedim öğürmemeye çalışarak.

Nikki, "Ben senin ona sakso çekmeyi teklif ettiğini görmedim," diye tersledi. "O yüzden bu konuda çeneni kapa. Ayrıca, bizi buraya ben getirdim, değil mi?"

Burası ağaçlar ve çitlerle kaplı bir arazinin kenarındaki toprak yoldaydı. Çalıların arasındaki küçük bir boşluk dar bir araba yoluna yer açıyordu. Hava karanlıktı ve eve giden yolda bize rehberlik edecek hiçbir sokak lambası yoktu, yol sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Havaya hafif bir balık kokusu sinmişti. Boş midem yuvarlandı ve hastalanmamak için elimle ağzımı ve burnumu kapattım.

Uzakta titrek ışıklar belirdi. Eve yaklaştığımızda gördüğümüz şeyin aslında ışık olmadığını, garip açılarla yere saplanmış plastik meşaleler olduğunu ve çimlerin arasından evin arkasına doğru derme çatma bir yol oluşturduğunu fark ettim.

Evin kendisi üç katlıydı ve kazıklardan oluşan bir temel üzerine inşa edilmişti. Evin alt katının büyük bir kısmı açık alandı, parlak motosikletler ve boş alanların her santimine park edilmiş arabalarla doluydu. Uzak duvarı iki kapı kaplıyordu; biri sürgülü ve metal parmaklıklı, diğeri ise yerden birkaç metre yükseklikte ve iki beton basamakla çıkılıyordu. Etrafı saran balkonlar ikinci iki katı oluşturuyordu ve her pencereden içerideki insanların gölgelerini ortaya çıkaran ışıklar parlıyordu. Müzik ıslak zeminde titreşiyor, uzun çimlerin üzerindeki suyu bacaklarıma çarpıyordu.

"Motorcular burada mı yaşıyor?" Nikki'ye sordum.

"Hayır, bu ev partiyi düzenledikleri adama aittir." "Peki kimmiş o?" diye sordum. Nikki omuz silkti.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Skinny'nin bunun bir eve dönüş partisi olduğunu söylediği." Skinny, Nikki'nin bazen erkek arkadaşı, bazen de pezeveniydi.

Evin arka tarafına vardığımızda motorcuları ilk kez gördüm ve midem yine bulandı. Olduğum yerde durdum.

Orada, devasa bahçenin ortasındaki ateş çukurunu çevreliyorlardı, alevler ve yükselen dumanlar evin tepesine kadar yükseliyordu. Yapmam gereken şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki durup bunu kiminle yapmak zorunda kalacağımı düşünmeyi unutmuştum. Yedi ya da sekiz adam vardı, bazıları çim sandalyelerde oturuyor, bazıları ellerinde birayla ayakta duruyordu. Hepsi de üzerlerinde değişik miktarlarda yamalar olan deri yelekler giyiyordu. Bazıları yeleklerinin altına uzun kollu düğmeli gömlekler giymişti; diğerleri ise hiçbir şey giymemişti. Modayı Nikki'den almış gibi görünen kadınlar

ateşin etrafında gülüyor ve dans ediyorlardı. Bir kız dizlerinin üzerine çökmüş, eliyle kızın başını yönlendirirken bir yandan da telefonla konuşan bir adamın kucağında başını aşağı yukarı sallıyordu.

Bu sadece bir amaç için bir araç.

Nikki'ye planı yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini söylemek için döndüm ama o çoktan gitmişti. Bahçeyi tararken, kolunu kırmızı örgülü sakalı olan uzun boylu bir adama dolamış olduğunu gördüm. Alnında Amerikan bayraklı bir bandana bağlıydı.

Güçlü kolları arkadan belime dolandı ve beni kas duvarına doğru sertçe çekti. İlk tepkim onu sarsmak oldu ama kurtulmak için mücadele ettiğimde beni daha sıkı tuttu. Sıcak nefesi sarımsak ve likör kokuyordu, dudaklarını boynuma bastırarak konuştuğunda duyularıma saldırıyordu. "Hey, bebeğim. Ben partiye hazırım. Ya sen?" Bileğimi tutarak omzumun çıktığından emin olana kadar arkamdan zorla çekiştirdi. Elimi kot pantolonunun önünden aşağı itti, sıkılı yumruğumu ereksiyonunun uzunluğuna yukarı aşağı sürttü. "İyi hissettiriyor, değil mi bebeğim?"

Yumruğumu açtım ve taşaklarını yakaladım, elimden gelen tüm güçle sıktım. "Seni kaltak!" diye bağırdı.

Beni bırakarak çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini mahrem yerlerinin üzerine koyarak yan yattı ve kalçalarını göğsüne doğru kaldırdı. Eve giden merdivenleri hızla çıktım.

"Seni orospu! Bunun hesabını vereceksin!" diye bağırdı, ben bir sürü parti müdaviminin yanından geçip evin içinde kaybolurken. Karşıma çıkan ilk merdiveni kullandım ve üçüncü kata kadar koştum. Dar bir koridorda birkaç kapalı kapının kolunu denedim ama hepsi kilitliydi. Neredeyse koridorun sonuna gelmişim ki, nihayet bir tanesi açıldı.

Odanın karanlık olabileceğini ama boş olmadığını hemen fark ettiğimde içeriye bir adım bile atmamıştım.

Duvarlara serpiştirilmiş neon boyalar odayı sanki parlıyormuş gibi gösteriyordu. Yüz hatları açısından pek bir şey göremiyordum ama odanın ortasındaki iki bedeni seçebiliyordum. İlk bakışta sanki biri yerde yatan başka birinin arkasında duruyormuş gibi görünüyordu. Bunu fark etmem bir saniye sürdü, ama fark ettikten sonra, içeri girdiğim şeyin ne olduğu konusunda hiçbir yanılgıya düşmedim.

Ten tene çarpıyor. İnemeler. Ter kokusu ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şey. Saatlerdir orada duruyormuşum gibi geliyordu ama gerçekte birkaç saniyeden fazla değildi. Odanın dolu olduğunu fark ettiğim anda arkamı dönüp kapıyı kapatmalıydım ama kendimi önümdeki sahneden koparamadım.

Manyetik bir çift göz benimkilere kilitlendi. Yapay ışıkların altında parlak yeşil renkte parlıyorlardı. Adam gözlerimin içine baktı ve beni şaşırtacak şekilde gözlerini kırpmadı ya da başka tarafa bakmadı. Daha hızlı ve daha hızlı, kalçaları onunkilere çarptı. Tekrar tekrar iterken gözleri benimkileri delip geçiyordu. Gözlerini kapatıp gırtlaktan gelen uzun bir iniltiyle başını geriye attığında bağlantımız koptu.

Adam kızın sırtına yığıldı ve boğazını sıkarak elini bıraktı. Onu boğuyor muydu? Yanlarına ilk gittiğimde inliyordu, sonra sustu.

Ölüm sessizliği.

Hemen ayaklarım olduğunu hatırladım ve kapıyı kapatıp merdivenlerden geri kaçtım. Evin altındaki su ısıtıcısının yanına, arabaların ve bisikletlerin yanına saklandım ve orada bir saatten fazla oturup çakıl taşlarını ellerimde gezdirerek hayatımın gittiği boktan yönü kabullenmeyi umdum. Her ne kadar gecenin karanlığına karışıp kaçmak istesem de uzağa gidemiyordum, karanlığa karşı

duyduğum ezici korku beni bir cinayete tanıklık etmiş olabileceğim evde tutsak etmişti, ama en azından

Işık.

Korku önceliklerimin içine etmişti.

Bu korkunun yanı sıra guruldayan midem ve sersemliğim bana en başta neden orada olduğumu hatırlattı.

Temel hayatta kalma.

Çaresizim ve çaresiz insanların seçenek lüksü yoktur.

Derin bir nefes aldım. Yapmam gerekeni yapmalıydım, bunun ne olduğunu tam olarak bilmesem bile. Yani, işin mekaniğini biliyordum. Ama beynim kilometresi sıfıra dönmüş bir araba gibiydi. Kirletmek üzere olduğum temiz bir sayfa.

Evsiz ve aç olabilirdim ama bir gün kendimi sokaklardan kurtarıp gerçek bir hayata adım atmaya kararlıydım. Yumuşak bir yatağı ve temiz çarşafı olan bir hayat. Güvenliğim ya da midem hakkında endişelenmeme gerek kalmadığında, gerçekte kim olduğum hakkındaki gerçeği bulmaya odaklanabilirdim.

Şimdi ve burada, yapılması gerekeni yapacağıma ve bir daha asla bu zamanı düşünmeyeceğime söz verdim. Hayatımın radarında, üzerinde asla durmayacağıma yemin ettiğim küçük bir nokta olarak kalacaktı.

Ayağa kalktım, kendimi fırçaladım ve iç konuşmama başladım. Bunu başaracaktım. Başaracaktım. Ne yaptığımı biliyormuşum, korkmuyormuşum gibi davranmam gerekecekti ama korkmuyormuşum gibi davranmak benim için yeni bir şey değildi, kim olduğum hakkında hiçbir fikrim olmadan uyandığımdan beri bunu her gün yapıyordum.

Motorcu bir fahişe olurdum çünkü olmam gereken şey buydu. Hayatta kalmak için ip cambazı olurdum.

Yeni bulduğum kararlılıkla şenlik ateşine doğru yürüdüm, soğutucudan bir bira aldım ve açtım. Soğuk sıvı kuru ve kaşınan boğazımı yağladı. Bir motorcudan diğerine ve onların dikkatini çeken kızlara bakıyordum. Kendisinden en az yüz kilo daha ağır olması gereken bir motorcunun kucasına oturmuş bir kızla özellikle ilgilendiğimi fark ettim.

İlgimi çeken yüzündeki ifadeydi. Yüzündeki gülümseme, *aletinin gırtlığına kadar sokulduğunda harika hissettireceğini* söylüyordu. Onun tavrını taklit ettim ve bunun benimle ilgilenecek birinin dikkatini çekmek için yeterli olmasını umdum.

Hayatta kalmama yardım edebilecek biri.

* * *

"HEY ORADA," diye gürledi derin bir ses kulağıma

doğru.

Arkamı döndüğümde, üzerine beyaz yamalar dikilmiş deri bir duvarla göz hizamdaydım. Birinde BAŞKAN YARDIMCISI, diğerinde ise BEACH BASTARDS yazıyordu. Yeleği giyen adamın uzun sarı saçları başının bir tarafına dökülüyor ve alttaki tıraşlı bölgeyi ortaya çıkarıyordu. Sakalı vardı, kirli sakal değil, birkaç santim uzunluğunda ve çok bakımlı bir sakal. Boyu 1.80'in üzerindeydi, vücudu zayıftı ama oldukça kesimli ve kaslıydı. Gözlerinin ne renk olduğunu söyleyemiyordum çünkü göz kapakları ağırlaşmış ve hafifçe kızarmıştı. Boynunun tamamı renkli dövmelerle kaplıydı ve bir sigara yakmaya gittiğinde her iki elinin arkasının da mürekkeple kaplı olduğunu fark ettim.

"Hey," diye karşılık verdim, yeni bulduğum sahte özgüvenimi ortaya koymaya çalışarak. Çekici olmanın ötesindeydi. Muhteşemdi. Eğer birinin yatağına girmek zorunda kalsaydım.

onunkinin içinde olmak hiç de fena olmazdı. Burnunu çekti ve burun deliklerinde sıkışıp kalan beyaz tozun hafif tozuna dikkat çekti.

"Bana Ayı derler. Birine ait misin?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde, bana doğru eğilerek.

"Belki... sana?" Seçtiğim kelimelerden dolayı irkildim. Söyleyebileceğim onca şey varken,

Aklına gelen bu muydu? Lanet olası aptal ağız. Nikki haklıydı. Önce konuştum, sonra düşündüm.

Bear kıkırdadı. "Bunu çok isterdim güzelim ama aklımda başka bir şey var."

"Öyle mi? Ne olabilir ki?" Aklım ve kalbim hızla çarpmasına rağmen ses tonumu hafif tutmaya çalışarak sordum.

"Bu parti mi? Arkadaşım için. Ve kendini bir şişe Jack'e boğmak için yukarı çıkmadan önce burada toplam otuz dakika kaldı. Ağaçtaki kedi gibi, onunla konuşmak mümkün değil. Bir süredir uzakta olduğu için anlaşılabilir bir durum ama bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

Parmağını eteğimin ön kısmına soktu ve meme uçlarım göğsüne değene kadar beni yavaşça kendisine doğru çekti. Parmaklarını göğüs kemiğimin hemen üzerindeki deriye bastırdı ve ben alt dudağımı ısırarak geri sıçrama dürtüsüne direndim.

"BBB'ler hiçbir zaman ona göre olmadı." Yaptığı kısaltma karşısında yüzümde beliren şaşkın ifadeyi görünce durakladı. "Beach Bastard Bitches." Açıkladı. "Ama sen? Sen yenisin. Farklısın. Küçük, sevimli, masum bir havan var ama öyle olmadığını biliyorum, yoksa böyle bir partide olmazdın. Senden hoşlanacağını düşünüyorum." Bear dudaklarını boynumun kenarına değdirdi. "Belki sen oraya gidersin. Onu benim için mutlu et. O muhteşem dudaklarını bir süre sikinin etrafına sararak küçük adamı mutlu et. Sonra işin bitince onu buraya, medeniyete geri getir. Ve belki daha sonra, eğer iyi bir kız olursan ve sana söyleneni yaparsan, kulüp binasına geri dönebilir ve gerçekten eğlenebiliriz." Dişlerini kulak mememde gezdirdi. "Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, evet bunu yapabilirim," dedim. Tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyordu. Ve bunu yapabilirdim.

Sanırım.

"Senin adın ne bu arada?" Bear'ın eli yavaşça bacağımın arkasına doğru ilerledi, eteğimi yukarı itti, kıkıranağımın üzerine geldi ve o anda bize doğru bakıyor olabilecek herkese açık hale geldi.

"Doe. Benim adım Doe," diye nefes aldım.

"Uygun." Kıkırdarak söyledi. "Evet, benim masum görünümlü küçük Doe'm." Bear yaklaştı ve ağızımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. Dudakları yumuşaktı ve içki ve sigarayla karışık çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Bu öpücüğün fikrini değiştirdiği ve beni arkadaşına göndermek istemediği anlamına geldiğini düşünmeye başlamıştım ama öyle olmadı. Aniden geri çekildi ve beni omuzlarımdan tutarak merdivenlere bakacak şekilde çevirdi. Kıkıranağı vurarak beni ileri doğru itti. "Merdivenlerden yukarı çık, tatlım. Koridorun sonundaki son oda. Oğluma iyi davran, ben ve sen daha sonra oynayacağız." Sözlerini göz kırparak tamamladı ve ben merdivenleri çıkarken arkama dönüp ona sahte bir gülümseme gönderdim. Koridorun sonundaki adamın da Bear gibi olmasını umuyordum, çünkü o zaman belki o kadar da kötü olmazdı.

Sonra aklıma gelen bir düşünce, beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecek ani bir güçle gözlerimden akan yaşlarla savaşmama neden oldu.

Kendimi resmen satmıştım ve bunun bedeli herhangi bir dolar miktarından çok daha fazlaydı.

Dördüncü Bölüm Doe

BOM. BOOM. BOOM. Ba-boom.

Basların nerede bittiğini ve nabzımın nerede başladığını söylemek zordu.

Avuçlarımı Goodwill bağış kutusundan aldığım yırtık pırtık eteğe sildim ve birbirlerine doğru ritmik bir şekilde kıvranan bedenler denizinde manevra yaptım. Alçak tavanın altında kalın bir duman tabakası sıkışmıştı. Ürkütücü derecede robotik parti müdavimleri titrek ışıkların altında, zemindeki boş alanın her santiminde dans edip dönüyorlardı.

Karanlıkta, sadece ışıkların titreşimi bana yol gösterirken, merdivenlerden yukarı çıktım ve Bear'ın söylediği gibi koridorun en sonundaki kapıya yöneldim.

Kurtuluşumun kapısı.

Cehennemimin kapısı.

Kolu çevirdim ve menteşeler feryat etti. Odadaki tek ışık, uzak duvardaki loş ve sessiz televizyondan geliyordu. Odadan ağır bir ot kokusu yayılıyordu.

"Alo?" Karanlığa doğru ciyakladım, sesimin olabildiğince seksi çıkması için elimden geleni yaptım ama başaramadım.

Sessizliği derin ve sert bir ses bozdu, sözleri içime kadar işledi. "Kapat şu lanet kapıyı."

Zaten kırılğan olan zihnimin ve bedenimin her zerresine sızan yepyeni bir his beni sardı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Tereddütlü, gergin ve hatta endişeli hissetmeyi bekliyordum.

Ama hissettiğim şey bundan çok daha fazlasıydı. Korkuydu.

Kalp çarpıntısı. Nabız atıyor. Kırmızı alarm. Korku.

Titreyen bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dönüp kaçma dürtüsü karşı konulmazdı, ama hemen kaçma düşünceleri yarıda kesildi.

"Kapı," diye tekrar emretti ses. Bir santim bile hareket etmemiştim. Her ne kadar kaçmak istesem de çaresizliğim beni ileri itti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve alt kattaki kaos, gürültünün yanı sıra yardım çığlıklarını duyma ihtimalini de ortadan kaldıran bir mandal tıklamasıyla kayboldu.

"Neredesin sen?" Tereddütle sordum.

"Buradayım," dedi ses, gerçekte nerede olduğuna dair hiçbir belirti sunmadan. Derin, sakın bir nefes aldım ve televizyona doğru birkaç adım attım, ta ki küçük odanın ortasındaki yatağın ve kenarından sarkan bir çift uzun bacağın dış hatlarını seçebilecek kadar yaklaşıp kadar.

"Ummm, eve hoşgeldin? Beni Bear gönderdi." Belki de konuşmak kalbimin bedenime tutunması için zaman kazandıracaktı. Ama yapmak üzere olduğum şeyin farkına varmak beni aptala çevirdi ve gölgenin önünde felç olmuş gibi durmama neden oldu.

Benim zavallı konuşma girişimimi görmezden gelerek yatağın kenarına doğru yürüdü. Her ne kadar

Yüz hatları seçilebiliyordu, gölgeli çerçevesi devasaydı.

Ayağa kalktı ve elini uzattı, dokunması için kendimi hazırladım ama temas olmadı. Onun yerine arkamdaki komodinden bir şişe aldı. Ağzına götürdü ve uzun, yavaş bir yudum aldı. Yutkunmaları küçük odanın sessizliğinde gürültülüydü.

Yine avuçlarımı eteğime sildim, karanlığın sinirlerimi ellerimdeki terden daha iyi gizlediğini umuyordum.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu, sanki aklımı okuyormuş gibi. Nefesindeki taze viski kokusunu alabiliyordum.

"Hayır," diye cevap verdim nefes nefese, yalan boğazımda düğümlendi. İri bir el belimi kabaca kavradı ve beni bacaklarının arasındaki boşluğa doğru çekti. Parmakları kalçalarımın saplandı ve ben şaşkınlıkla ciyaktım.

"Bana yalan söyleme kızım," diye hırladı, en ufak bir şakacılık belirtisi göstermeden. Kanım dondu. Kalbim hızla çarpıyordu. Şişeden bir yudum daha aldı ve yere koymak için tekrar arkama uzandı. Bu sefer geri çekilirken bunu yavaşça yaptı, yanağını yanağıma sürttü, yüzündeki kıllar sakal sayılabilecek kadar uzun değildi ama kirli sakaldan daha uzundu. Omurgamda beklenmedik bir karıncalanma hissettim ve yüzüne dokunma isteğimle savaştım. "Sana soru sorduklarında insanları hep görmezden mi gelirsin?"

Evet, evet beni gerdi. Beni o kadar gerdi ki dilimi bulamadım. Bunu beklemiyordum. Çok aydınlık bir odada benimle birlikte olabilmesi için sarhoş, azgın bir pisliğe bacaklarımı açmayı bekliyordum.

Onun yerine karanlıkta, zar zor görebildiğim bir adamın kalçalarının arasında duruyordum ama sadece onu hissetmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Sessizliğini havadan sudan konuşmak istemediğin anlamına alıyorum." Omuzlarımdan tuttu ve beni sertçe aşağı itti. Kendimi desteklemek için uzandım, dizlerim halıya çarparken ellerim kaya gibi sert kalçalarımın indi. "Bu daha iyi."

Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin.

"Em beni," diye emretti, yatağa yaslanıp dirseklerinin üzerinde doğrulmaya başladı.

Kemerini bulana kadar titreyen ellerimi kalçalarında gezdirdim. Kemerini yavaşça açtım, parmak uçlarım karnının sıcak tenine değdi. Karın kasları dokunuşumla kasıldı ve dişlerinin arasından bir nefes çekti. Titreyen ellerimi silkeleyerek kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Fermuarına uzandığımda tereddüt ettim.

Umutsuz insanlar.

Umutsuz şeyler.

Ellerimi mümkün olduğunca sabitledim ve yavaşça fermuarını aşağı çektim. Düzensiz nefes alışverişlerimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım, bayılıp kucağına düşeceğimden korkuyordum. Gözlerimi kapatmanın, kendimi yapmak üzere olduğum şeyden uzaklaştırabileceğimi bilmenin bana bir tür rahatlık getireceğini umuyordum.

Fermuarını yeni indirmiştim ve kot pantolonuna uzanıyordum ki sesi yakın mesafeden atılan bir top mermisi gibi üzerimde patladı. Şaşkınlıkla geriye sıçradım ve kış üstü halının üzerine düştüm.

"Ne oluyor lan?" diye kükredi. Gözlerim kapalı olduğu için yan lambayı yaktığını görmemişim ama yerden başımı kaldırdığımda kendimi nefret dolu bir çift yeşil göze bakarken buldum, sanki dünyadaki her şeyin yanlış gitmesinin sebebi benmişim gibi beni delip geçiyordu.

Tanıdık gözler.

Ellerimi fermuarından uzaklaştırdı ve beni bileklerimden yakaladı. Ayağa kalktı ve beni yukarı çekti.

Sert göğsünü benimkine bastırarak ayağa kalktım. "Daha önce seni bastım, bir kızla seks yapıyordun." Ağzımdan kaçırdım, anında pişman oldum. Beni ve düşünmeden konuşma hastalığımı sikeyim.

Dar siyah kazağı etkileyici kaslı vücudunun dalgalarını sergiliyordu. Sayısız renkli dövme boynunun, göğsünün ve omuzlarının bir tarafını süslüyor, her iki kolundan aşağıya, ellerinin ve parmak eklemlerinin arkasına kadar devam ediyordu. Taktığı bilezikler aslında bilezik değil, bileklerini ve ön kollarını saran metal çivili deri kemerlerdi. Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti, her iki kulağında da siyah birer küpe vardı. Sağ kaşında beyaz bir yara izi vardı. Kare şeklindeki çenesinde tıraş olması gerekeli birkaç günden fazla olmuş kirli sakallar vardı.

Masanın üzerindeki kıza acımasızca vururken onun iri olduğunu düşünmüştüm. Sadece bir gölgeyken bile büyük olduğunu biliyordum, ama gerçekte karşımda duran duvar gibi adam hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu adam yanlış kalabalıkla takılıyor gibi görünmüyordu. Bu adam yanlış kalabalıktı.

"Sen mi?" diye sordu. Bana ters ters bakarken burun delikleri alevlendi. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama ona ışıktaki bakmak beni karanlıkta ondan korktuğumdan daha fazla korkuttu ve keşke içgüdülerimi daha önce dinleseydim ve fırsatım varken kaçsaydım dedim.

"Belli ki bir bok bilmiyorsun çünkü bilseydin gördüğün şeyin seks olmadığını bilirdin."

"Ne gördüğümü biliyorum." Tartıştım.

"Hayır, bilmiyorsun çünkü onunla seks yapmadığımı biliyorsun. Onu beceriyordum." Sikişmek kelimesini söyleyiş şekli külotumun ıslanmasına neden oldu.

Seni aptal kız. Beynin gerçekten hasar görmüş olmalı, çünkü bu tür bir tepkiyi hak edecek biri değil. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben hiç kimseyim," diye cevap verdim, dürüstçe. Bu sözleri kendi ağzımdan yüksek sesle duymak kalbimi sızlattı.

"Sen lanet olası bir motorcu fahişe değilsin," dedi kesin bir dille. Bana bakarken başını yana eğdi. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinden geçti. Bakışları dudaklarımda oyalanırken, dili kendi dilini ıslatmak için dışarı fırladı.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun." Tükürdüm. Geri adım atmaya çalıştım ama o beni olduğum yerde sıkıca tuttu.

"Hayır, ama motorcu fahişeler genellikle sakso çekmek üzereyken titremez ve neredeyse nefes nefese kalmazlar." Bileklerimi sıkıca kavradı ve acı kollarıma yayıldı.

"Bırakın beni!" Bileklerimi onun pençesinden kurtarmak için başarısızca çektim. Oradan çıkmam gerekiyordu ama beni daha da sıkı tuttu ve başımın arkası duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti.

"Yani bunu her zaman yaptığını mı söylüyorsun? Benim gibi bir adamın ne istediğini bildiğini mi? Bir profesyonel gibi nasıl emeceğini ve becereceğini bildiğini mi?" İşaret parmağını yanağımda gezdirdi ve ben de parmağının izinde kalan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Benimle ilgilenebileceğini mi düşünüyorsun, küçük yavru? İyi o zaman. Kaldığımız yerden devam edebiliriz." Ellerimden birini pantolonunun önüne götürdü ve açık avucumu açık kotundan fırlamakla tehdit eden şişkin ereksiyona doğru tuttu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Beni nasıl boşaltabileceğini göstermeyecek misin?" diye alay etti, sözleri soğuk olmasına rağmen kulağıma sıcak bir fısıltı gibi geliyordu. Korkutucuydu. Kalbim gittikçe daha hızlı atarken kanımın

damarlarımnda dolaştığını duyabiliyordum. "Bu gece beni bir kez boşalttın zaten." Ona baktım ve kaşlarımı çattım.

"Bu bir yalan. Sana zar zor dokundum."

"Hayır, şimdi değil. Beni daha önce o kızla gördüğünde. Kapı aralığında durup bizi izledin. Gördüğün şey hoşuna gitti mi? Senin için gelmemi izlemek hoşuna gitti mi?"

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun. Seni izlemek için kalmadım. Sadece şaşırdım. Neredeyse onu boğuyordun, neden bunu izlemek için kalayım ki?"

Ellerini boğazıma götürdü ve sertçe sıkarak nefes alabilmem için yeterli hava yolu bıraktı. "Böyle mi yani?" Vücudumdaki korku alarmlarını gizlemeye çalışırken gözlerimin içine bakarak sordu. Korkumdan besleniyordu.

"Siktir git," diye tükürdüm, tüm cesaretimi toplayarak. Benimle oynuyordu ve korkmuş olabilirdim ama hiç de kolay lokma değildim.

"O kız olmak istediğini biliyorum. Sikimin içine girdiği kişinin sen olmasını istedin. Bana nasıl baktığını gördüm ve bu beni patlattı. Şimdi bana nasıl baktığını görüyorum ve korkunun ardında beni istiyorsun, belki de bu yüzden."

"Yanılıyorsun. Ben sana öyle bakmıyorum."

"Hayır mı? O zaman bana baktığında gerçekten ne düşündüğünü söyle. Şu anda. O güzel kafandan neler geçiyor?"

"Yakışıklılığın senin gibi biri için harcanmasının ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyordum." Ağzının kenarından gülümsedi ve boğazımı daha sıkı sıkı, yanağı yanağımla aynı hızda olacak şekilde eğildi ve sözlerinin tenimde titreştiğini duyabiliyordum.

"Kaç yaşındasın, yavrum?"

"Sana ne bundan?" Dişlerimi sıkarak homurdandım.

"Sadece yasadışı olup olmadığını bilmek istiyorum." Geri çekildi ve bakışları vücudumda uzun ve yavaş bir gezintiye çıktı. Boğazımı serbest bıraktı ve bir eliyle iki bileğimi başımın üzerinde sabitledi. Nasırlı parmağını atletimin düşük yakasına daldırdı ve yavaşça göğüslerimin yuvarlak etinde gezdirdi. Kollarımın etinde tüylerim diken diken oldu.

Sertçe nefes aldım.

"Dışarıda olan biten her şeyi gördüm." Başımı kapıya doğru eğerek söyledim. "Sanki yasa dışılık gerçekten umurundaymış gibi," dedim nefesim sığ ve hızlı bir şekilde.

"Umurumda değil," dedi derin bir kıkırdamayla, "Aslına bakarsanız, yasadışı *olduğunuzu* umuyorum." Kollarını başımın iki yanındaki duvara dayadı, devasa gövdesiyle beni kafesledi ve ereksiyonunu karnıma doğru bastırdı. "Çünkü yasadışı işleri çok iyi yaparım."

Nefesim kesildi ve ciğerlerim göğsümde ağırlaştı. Kavrayışının içinde kıpırdandım ve şimdi arzuladığım sürtünmeyi bulmak için ona sürtünmek mi yoksa onu tokatlamak mı istediğime karar veremedim. Kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki gözlerimin içine baktı ve başını salladı.

"Devam et, yavrum. Ama senin yerinde olsam yapmazdım." Yüz ifadesi sertti, gözleri karanlık ve tehlikeliydi, bir parça eğlenceyle parıltıyordu. Alnını benimkine bastırdı ve iç çekti. "Sen ve ben çok eğlenebilirdik, Pup." Başını salladı ve ilk kez gözlerinin altındaki koyu halkaları ve göz kapaklarındaki kızarıklığı fark ettim.

Yorgun görünüyordu. Uzun bir günün ardından hissedilen türden bir yorgunluk değil, ne kadar uyursanız uyuyun ya da ne kadar kahve içerseniz için devam eden türden bir yorgunluk. Dinlenmekten çok huzursuzluk veren türden bir yorgunluk.

Bunu biliyordum çünkü ben de aynı şekilde yorgundum.

Beni bıraktı ve geri çekildi. Göz korkutucu varlığı kişisel alanımdan kaybolduğu anda yokluğunun soğukluğunu hissettim.

Komodinden şişeyi aldı ve kapıya yöneldi. Ben hâlâ duvara yapışmıştım. Çenem sıkıca yere yapışmıştı.

Az önce ne oldu öyle?

"Gidiyor musun?" diye sordum. İçimdeki rahatlama, yanlış yere konmuş bir hayal kırıklığı duygusuyla savaşıyordu.

Kapıyı araladı ve eli kapı kolundayken durakladı. Müzik açıklıktan içeri süzülüyor, sessizliği delip geçiyor, her ağır vuruş içeriye bir adım daha attırıyordu. "Uzun bir gün oldu ve beni gerçekten tuhaf bir zamanda yakaladın. Yaşadığın masum şey her ne kadar sikimi sertleştirse de, nazik davranmıyorum, bu yüzden uzaklaştığım için mutlu olmalısın." Şişeden bir yudum aldı ve bana doğru son bir şaşkın bakış fırlatarak hâlâ duvara yaslanmış olan bedenimi inceledi. "Üç yıl önce seni hiç düşünmeden gelecek haftanın ortasına kadar becerirdim."

Sonra da gitti.

Bu da ne demek oluyor?

Midem yüksek sesle hırlayarak düşüncelerimi böldü. Kıvrılan ağrı beni devirmekle tehdit ediyordu. Ağrıyı dindirmek için kendime sarıldım. İlk geldiğimde etrafta yiyecek bir şeyler aramıştım ama alt kattaki tüm masalar bira ve içki şişeleriyle kaplıydı. Sehpanın üzerinde bir ayna ve dede olacak kadar yaşlı görünen bir adam tarafından kredi kartıyla çizgiler halinde kesilmiş bir yığın sümükten başka bir şey yoktu.

Pencereden gelen bir ses beni zıplattı. "Bırak gireyim, kaltak!" Dışarıdan tiz bir ses geldi.

Nikki.

Mandalı kaldırmak için pencereye doğru koştum. Nikki ayağa fırladı ve tökezleyerek odaya girdi, yere düştü. Yağlı kızıl saçları terden alınına yapışmış, bir zamanlar beyaz olan ama şimdi gri bir renge bürünmüş eski sahte kürk şalı bir omzuna gelişigüzel atılmıştı.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum. Saatler önce partiye ilk gittiğimizde beni bırakıp gittiğinden beri Nikki'yi görmemiştim.

"Şu Bear denen adam söyledi. Suratına oturmak istedim ama Tyra Banks görünümlü bir hatunla bisikletine atlayıp gitti."

O seçenek de gitti.

Nikki'nin yerden kalkmasına yardım ettim. "Peki nasıldı? O nasıldı? Onu daha önce aşağıda gördüm ve kutsal seksi adam." Çantasının askısını omzunda düzeltti. "Dilinle yapmanı söylediğim o şeyi yaptın mı?" Karnavalda dönme dolaba binip binmediğimi sorar gibi aynı heyecanla sordu. "Onu boşalttın mı? O seni boşalttı mı? Bana her şeyi anlat."

İçimi çektim, hem yenilmiş hem de rahatlamıştım. "Hayır. Kimse kimseye bir şey yaptırmadı. O sadece... gitti."

Nikki bana bir aşağı bir yukarı baktı, yüz ifadesi sevinçten kızgınlığa dönüştü. "Gitmesine şaşmamalı. Nasıl görüldüğünü gördün mü? Buraya bu halde gelmene asla izin vermemeliydim."

Daha formda görünmesi için arkadan bağladığım düz gri atletime ve pullarının çoğu dökülmüş, yırtık pırtık, payetli eteğime baktım. Harika görünmediğimi biliyordum ama harika görünmek için gerekli kaynaklara da sahip değildim.

Ya da iyi.

Nikki başını salladı ve elleriyle vücudumda bir aşağı bir yukarı çılgınca hareketler yaptı. "Oyun parkından yeni çıkmış, annesinin eski kıyafetleriyle oynayan bir çocuk gibi görünüyorsun."

Burnunu çekti ve kış yanaklarını zar zor örten kot eteğini düzelitti. Yeşil atletinin sağ göğsünün üzerinde bir çamaşır suyu lekesi vardı.

"Artık bir önemi yok. O gitti," dedim acı bir şekilde. "Hadi buradan gidelim." Kafamı toparlamalı ve yeni bir plan yapmalıyım.

Nikki'den uzaklaşmak da buna dahildi.

"O kadar hızlı değil, ufaklık. Acelen ne?" Nikki odanın içinde bir tur attı ve kapıya ulaştığında kilidi çevirdi. "Bakalım burada ne bulabileceğiz," dedi şakacı bir tavırla, şifonyerin çekmecelerini teker teker açıp içindekilere baktı, çorapları ve tişörtleri bir kenara itti.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum. "Gitmemiz gerekiyor ve hemen gitmeliyiz. Adamların yüzündeki ifadeyi görmedin, çünkü görseydin şimdiye eyaletin yarısını çoktan geçmiş olurduk."

"Şışt, çok dramatiksin. Acelen ne? Hem buranın kliması var," dedi Nikki, koltuk altlarını yelpazeleyerek. İnce plastik çerçeveli bir fotoğrafı aldı ve bana çevirdi. "Tatlı çocuk ha?" Parmaklarını, kameraya gülümseyen bukleli küçük sarışın bir kızın resminin üzerinde gezdirdi. Nikki'yle tanıştığımdan beri ilk kez onun gülümsediğini görmüştüm, ama gülümsemesinin ardında kalıcı bir hüznü vardı. Başını salladı, resmi bıraktı ve alt çekmeceyi açarak bazı evrakları karıştırdı.

"Lanet olası BINGO!" diye bağırdı. Elini çekmecedan kaldırdığında, mor bantlarla birbirine bağlanmış kocaman bir deste banknot çıkardı. Havada salladı ve gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Bu parayla bir sürü yiyecek alınabilirdi.

Yepyeni bir hayatın başlangıcını satın alabilir.

Bu düşünce geldiği gibi gitti, çünkü onu çalmamın hiçbir yolu yoktu.

Ondan çalmamın imkanı yok.

Çaresizdim, intihara meyilli değildim.

Gürültülü bir patlamanın ardından kapı tokmağı tıkırdadı. "Ne oluyor lan?" Kapının diğer ucundan bir ses bağırdı. "Bu kapı neden kilitli?"

"Gitmeliyiz!" diye bağırdım. Nikki çekmecedan bir deste daha banknot aldı ve pencereye doğru koştu, ben ona önden gitmesini teklif edemeden beni kenara itti ve bu sırada birkaç banknot kaybetti.

Kapı menteşelerinden fırlayıp kapı çerçevesini odanın içinde milyonlarca küçük tahta parçasına ayırdığında Nikki bir bacağını pencereden dışarı zor atmıştı. Bear, beni buraya gönderen adam, kapının girişinde duruyordu. Boş çekmeceyi, yerdeki banknotları ve Nikki'nin çoktan yarısına kadar dışarı çıkmış olduğu açık pencereyi fark etmeden önce bir anlığına göz göze geldik.

Bear odaya bir adım attı. Nikki çantasına uzandı ve onda olduğunu bilmediğim küçük bir tabanca çıkardı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırarak silahını adamın göğsüne doğrulttu. Adam durdu ve kaşlarını kaldırarak Nikki'ye baktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu, sesinde korku belirtisi yoktu, olsa olsa onunla alay ediyor gibiydi. Onunla alay ediyordu. Sanki kendisine doğrudan silah doğrultulması onun için eski bir şeymiş gibi davranıyordu.

Yeşil gözlü gölge adam kapıda belirdi ve anında kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Nikki'yi ve odanın durumunu görünce dudağının bir tarafı kıvrıldı. Yavaşça

Bear'ı geçerek ona doğru emin adımlarla ilerliyor. "Sakın kıpırdama yoksa ateş ederim!" Adam yaklaşıırken sesi titriyordu.

"Öyleyse ateş et," diye meydan okudu, ona doğru attığı her adım bir meydan okumaydı.

Nikki bana doğru döndü, silah elinde titriyordu, ağlamaklı gözlerinde okunamayan bir duygu parlıyordu. "Çok üzgünüm," dedi.

Tetiğe bastı.

Sol kulağında, bir buz kütesine çekiçle vuruluyormuş gibi yankılanan yüksek sesli bir çatırtı oldu ve ardından kafa karıştırıcı bir çınlama hissi geldi.

Yere nasıl düştüğümü bilmiyorum ama kendimi halının üzerinde yan yatmış, dizlerimi göğsüme çekmiş halde buldum. Gözlerim kapalıydı. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve çınlamanın durmasını dileyerek öylece uzandım. Tam dinmeye başlamıştı ki, güçlü eller beni sırt üstü çevirdi. Başım ölü bir ağırlık gibi yere çarptı.

"Kızıl saçlı gitmiş." Bear başparmağıyla telefonunun ekranına dokunarak söyledi. "Cash ve Tank'i onu bulmaları ve yerel halka haber vermeleri için gönderdim. Birileri fark etmeden fazla uzaklaşamayacağı kadar küçük kasabalar. Er ya da geç onu yakalayacağız."

Yeşil gözlü adam yüzümün sadece birkaç santim üstünden bana doğru baktı. Boynunda bir damar atıyordu. "Görünüşe göre yanılmışım. Sen bir fahişesin. Hırsız küçük bir orospu." Şaşkın bakışlarımı duymadığım şekilde algılamış olmalı ki ellerimi kulaklarımdan çekti. "Dinle seni küçük orospu..." Cümlesinin ortasında durdu ve ellerinin benimkileri tuttuğu yere baktı, benim bakışlarım da onu takip etti. Yapışkan kırmızı avuç içlerimi kapladı. Çenemi tuttu, başımı bir o yana bir bu yana çevirdi. Kulağımın üzerindeki bir noktaya dokunduğunda, acı boynumdan aşağıya doğru kesildi ve haykırdım.

"Siktir," dedi, parmakları artık benim elimle aynı kırmızıya boyanmıştı.

Bu kan mı?

Bear kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyordu. Ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

İki adam anlam veremediğim bazı kelimeler sarf ettiler. Odanın ve içindekilerin etrafında siyah bir hale oluştu ve saniyeler geçtikçe her şey genişleyen karanlık tünelin içinde daha da kayboldu. Karanlık korkum nabzımın hızlanmasına neden oldu, ancak aniden ürkütücü bir sakinlik hissi beni ele geçirdi ve üzerimde gezinen öfkeli adamın güzel yüzüne odaklandım.

"Adını bile bilmiyorum," diye fısıldadım.

Cevabını duyabilecek kadar uzun süre kendimde kalmayı başardım. "Bana Kral derler."

Sonra karanlık etrafımı sardı ve beni bütünüyle yuttu.

Beşinci Bölüm

Kral

Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Ve yaşadığım son yirmi yedi yıl içinde Brantley King'in gazabına uğrayan birkaç kişiden daha fazlası olmuştu.

Çok azı bunu anlatacak kadar yaşayabildi.

Bu kız kaç yaşındaydı? On yedi mi? On sekiz mi?

Onu nefret edecek kadar uzun süredir tanı mıyordum ama yine de ellerimi boğazına dolayıp onu boğmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Daha da iyisi, ön kolumdaki kemerlerden birini çözüp boynuna dolamak istiyordum. Kemikli bedenindeki yaşamı sıkarken öfkemin her zerresini hissetmesini istiyordum.

Tüm hüsrânımı ondan çıkarmak istiyordum ama kızdığım sadece o değildi. Kendime de kızgındım.

Güvenlik konusunda her zaman titiz davranmışımdır ama Preppy'nin o gün bana verdiği bir tomar parayı gelişigüzel bir şekilde çekmeceye atmıştım.

Lanet olası bir çekmece.

Üç yıl önceki ben olsaydım bunu tavan arasındaki kasama koyar ve şifresini üç kez değiştirirdim.

Nasıl oldu da aşırı dikkatli olmaktan tehlikeli derecede dikkatsiz olmaya geçtim?

Kapıları koruyan güvenlik görevlileri olmalıydı. Hapishaneye girerken düşmanlarım vardı, çıkarken de birkaç düşmanım daha oldu. Bunun yerine, tüm geçmiş protokolümü unuttum ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kızı odamda yalnız bıraktım, oysa onu becermeyeceğime karar verdiğim anda kıcının üstüne atmalıydım.

Ben de değildim.

Benden korktuğu için mi onu becermedim? Masum ve saf görüldüğü için mi? Sikimi sertleştirmedini söylemiyorum, çünkü sertleştirdi. Kemerimi çözerken elleri titrediğinde neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum. Kendime bunu yapamayacağımı söyledim çünkü ihtiyacım olan şey beni bir profesyonel gibi çalıştırabilecek bir kızdı, böylece beni aptallaştıran bastırılmış saldırganlıktan kurtulabilirdim.

Ama bu bir yalandı.

İçimdeki bir şey, neredeyse bilinçle karıştırılabileceğim bir şey, bana bu durumdan faydalanmamamı söyledi. Hayır, bana *ondan* yararlanmamamı söylüyordu. Yanakları hâlâ korku, utanç, öfke ve eğer onu doğru okuyorsam biraz da arzudan kızarmışken oradan uzaklaşmak, gerilen sikime işkence gibi geliyordu. Geri dönüp onu duvara yaslamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ama bu daha önceydi. Onun için doğru olanı yapma duygusu, arkadaşı ve benim paramla birlikte pencereden uçup gitti. Kızıl saçlı kızın çalmayı başardığı altı bin dolar, ödeme için ihtiyacım olan miktarın yüzeyini çizmek için yeterli değildi, ama miktar önemli değildi. İki sent çok fazla olurdu.

Öyle ya da böyle, yatağımda bayılan kız bunun bedelini ödeyecekti.

Yatağın üzerine oturdum ve yorganı sıyırdım. Küçük bedenine göre çok büyük olan eteği, kalçalarından düşmesin diye belinden kıvrılmıştı. Üzerinden sarkan ısıltılı şeylerin çoğu eksik olan kumaş, uykusunda beline kadar yükselmiş, beyaz pamuklu külotu bana açıkta kalmıştı. Parmak uçlarımı bacağının dış kısmında, ayak bileklerinden kalçalarına doğru gezdirdim. Bu basit temas vücudumun titremesine ve aletimin canlanmasına neden oldu.

Çok zayıftı. Yanakları çöküktü. Kocaman gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Dirsekleri sivriydi ve kaburgaları bana Preppy'nin onunla ilk tanıştığımında nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu. Hoşlandığım türden bir kız değildi. Göğüsleri, kalçaları severdim. Sikim işimi görürken oynayacak bir şey.

Peki neden kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum? Atletini çıkardım ve yere attım. Sütyen yok.

Küçük ama mükemmel yuvarlak göğüsler. Kemiklerinin üzerinde biraz etle ne kadar daha mükemmel olacaklarını merak etmeme neden olan göğüsler. Bana binerken yüzümde zıplamasını izlemek istediğim memeler.

Kız derin bir iç çekti ama uyanmadı. Nefes alış verişini tekrar düzene girdiğinde karnının pürüzsüz derisinde, göbek deliğinin etrafında ve ardından küçük pembe meme uçlarında tembel daireler çizdim. Eğilip onları ağızıma almamak için kendimi çok zor tuttum. Kan akana kadar ısırarak istedim. Soluk beyaz tenindeki kanı yalamak istedim.

Hayatım boyunca bir şeyden hem bu kadar nefret edip hem de bu kadar çok istememiştim.

Hızlı bir nefret sikişi, çarpık beynimde yuvarlanan yabancı duygusal duyguları silebilirdi, ama kız yaralıydı ve yatağımda bayılmıştı.

Teknik olarak, onunla ilgilendiğimi söyleyebilirsiniz.

Teknik olarak, onu öğürtene kadar yüzünü sikmek istiyordum. Çelişkili duygularım migrenimi azdırıyordu.

Oradan çıkmam gerekiyordu. O uyurken ona dokunmamın hiçbir yararı olamazdı ama yataktan kalkmaya da elim varmıyordu. Sonra kıpırdandı. Sadece birazcık, bana Preppy bölgesine girdiğimi hatırlatacak kadar. Ama henüz gidemezdin. Ya uyanıp kaçmaya çalışırsa? O zaman kızıl saçlı kızın paramla nereye gittiğini asla öğrenemezdin.

Kaçmasının imkânsız olduğu gerçeğini görmezden geldim, özellikle de onu yatak başlığıma kelepçelediğim için. Yapmam gerektiği gibi kalkıp kapıdan çıkıp gitmek yerine, boxer-şortumu çıkardım ve yatağa onun yanına girdim. Onu sırtımı göğsüme yaslayarak ikimizi de battaniyeyle örttüm.

Bu benim için bir ilkti. Daha önce hiç bir kadınla yatağımda yorganın altında olmamıştım. Daha önce hiç kimsenin uyuyacak kadar uzun kalmasına izin vermemiştim.

Bir elimi içbükey karnına koydum, göbeğinden kalçama yayılan sıcaklık sikimi daha da sertleştirdi. Başımı dirseğime dayadım ve kendimi aramızdaki tezattan büyülenmiş buldum; onun solgun ve mükemmel vücuduna karşılık benim bronzlaşmış ve ağır dövme vücutum.

Şimdi acı verici bir şekilde sertleşmişim.

O masum küçük okul kızı külotunu yırtıp atma ve tam o anda sikimle onun amını kirletme düşüncesi omurgamda spazmlara yol açtı. Odaya daha önce gelmemin tek nedeni fikrimi değiştirmiş olmamdı. Her ne kadar masum görünse de, kendini bana teklif eden oydu ve ben kim oluyordum da

buna hayır diyebiliyordum?

Belki de hapishane beni değiştirmişti ama bu değişimi kabul etmeye hazır değildim. Topuklarımın üzerinde dönüp onu soymak, domaltmak ve neye bulaştığını göstermek için yukarı çıktığımda aşağıda sadece on dakika kalmıştım.

Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasında döndürdüm. Tekrar tekrar kendime kızın bir hırsız ve fahişe olduğunu ve benden aldıklarınnn karşılığını almak için her hakka sahip olduğumu hatırlattım.

Bu kaltak bana aitti.

Almak için benimdi.

Her ne kadar onun üzerine yuvarlanıp derinlere gömülmek istesem de bunu yapmaya cesaret edemiyordum.

Bu kızın hikyesinde dışarıdan görünenden daha fazlası vardı. Arkadaşının kocaman gözbebekleri ve parlak kırmızı burnuyla bir keş olduğu belliydi. Bu kız bir keş gibi davranmıyordu ama giysileri ve incecik gövdesi, Bear ve ekibiyle takılmasının tek nedeninin uyururucu olabileceğini düşünmeme neden oldu.

Uyandığında hikayesini ondan zorla alacaktım. Sonra onun için planlarımın ne olduğuna karar verecektim, ki bu planlar tercihen çıplak ve dizlerinin üzerinde olmasını içerecekti.

Derin bir i çekti ve ben yataktan kalkmaya fırsat bulamadan uyanacağından korkarak sustum ama garip bir şekilde tüm vücudu bana doğru gevşedi. Kıı zorlanan ereksiyonuma doğru bastırdı.

Bir iniltiyi bastırdım.

Bizi sadece benim boxer'ım ve onun külotu ayırıyordu. Taşaklarımda oluşan baskıyı hafifletmek için ona doğru sallanmak istedim, ama kendimi durdurdum ve yatağa girdiğim kadar hızlı bir şekilde geri ıktım.

Kot pantolonumu yerden aldım. Odadan çıkmadan önce yatağımda uyuyan kıza tekrar baktım. Pencereden süzülen ay ışığı sarı saçlarını daha da açık, tenini daha da solgun gösteriyordu.

Daha fazla perili.

Onu öldürmek mi yoksa becermek mi istediğimi bilmiyordum. Belki ikisi de, ama kesin olan bir şey vardı.

Öyle ya da böyle, ona çığlık attıracaktım. Sonunda kendimi yeniden eski ben gibi hissetmeye başlamıştım.

Altıncı Bölüm

Doe

SİNİRLİ ve şaşkın bir şekilde uyandım. Kafatasım, ağrıyan başımın baskısı karşısında çatlayacakmış gibi hissediyordum. Altımdaki yatak yumuşaktı, çarşaf lar tenime karşı serindi. Genellikle yatağımı yaptığım park bankları ya da kaldırımlara göre çok daha iyi bir alternatifti.

Bacaklarımı teker teker uzattım, sonra aynı şeyi yapmak için kollarımı kaldırdım. Ancak sol kolum işbirliği yapmıyordu, sıkışmıştı. Bir tıkırtı duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bileğim yatak başlığına bağlıydı.

Kelepçelerle.

Sikeyim.

Hızla doğruldum ve panik içinde etrafıma bakındım. Omzum kulağıma değdiğinde başımın yan tarafına keskin bir kaşınma ağrısı saldırdı. Etrafımı yokladığımda sol kulağımın bir tür bandajla kaplı olduğunu fark ettim. Sonra bir gece önce olanları hatırladım.

Vurulmuştum.

Nikki beni vurmuştu.

Bir önceki geceyle aynı odadaydım, ama sabahın ışığında karanlığın sakladığı ayrıntılar şimdi tümüyle gözler önündeydi. Yatağın ayak ucunda, köşeleri parçalanmaya yüz tutmuş ahşap bir şifonyerin altında kocaman bir düz ekran televizyon duruyordu. İki katlı bir dolap sağ taraftaki duvarın tamamını kaplıyordu. Oda, yatağın yanına sadece bir komodinin sığacak kadar genişti. Çok büyük değildi ama pelüş lacivert yorgani ve basit ferforje yatak başlığıyla -benim de kelepçelendiğim- rahatı.

Kıyafetlerim nerede?

Belden yukarısı tamamen çıplaktı ama neyse ki külotum kalmıştı.

Buradan siktir olup gitmeliyim.

Karnım burkuldu. Acı dolu bir inilti çıkardım ve ellerimi karnımın üzerinde sıktım. Kapı açıldı ve önceki geceki adam görüldü.

Bana Kral derler

Sanki cehennemin kapılarından çıkıp dünyaya adım atıyormuş gibi odaya girdi ve biz ölümlülerin varlığı onu çok kızdırdı. Beni derinden sarsan sabit bir bakışla bakışlarımı tuttu.

"İsim," diye sordu, kapıyı arkasından kapattı ve yatağın ayak ucunda durdu. Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Boynunun sağ tarafında, dövmele rinin mürekkebi altında bir damar nabız gibi atıyordu.

Gözleri göğsüme kaydı ve boştaki kolumu elimden geldiğince kendimi örtmek için göğüslerimin üzerinde çaprazladım.

"Sana ne bundan?" Şakayla karışık söyledim. King önceki geceyle aynı koyu renk kıyafetleri giymişti, kollarında aynı kemerler vardı. Tek fark koyu gri bir takkenin eklenmiş olmasıydı. Gün ışığında, bir gece önce göz ucuyla gördüğüm dövmele rin çok karmaşık olduğunu fark ettim. Korkutuculuğu bir kenara bırakırsak, King son derece güzeldi. Gözleri o kadar koyu yeşildi ki neredeyse

siyah görünüyordu. Dudakları dolgun ve hafif pembeydi.

"Lanet olası adınla başlayabileceğimizi ve sonra da o kaltağın paramla nereye gittiğini söylemenle devam edebileceğimizi düşündüm." Kükredi.

Şimdiye kadar gördüğüm en korkunç güzellikteki şeydi. Karanlıktan korktuğum için, zihnim durumu abartma eğilimindeyken geceleri her şey daha korkunç görünürdü. Ama gün ışığında King her şeyden daha fazlasıydı. Daha korkutucu, daha ürkütücü, daha öfkeli... daha güzel.

"Benden çaldın, yavrum. Bu kızıl saçlı sürtüğün nereye gittiğini söylemen için tek şansın. Öyle ya da böyle ödeyeceksin, ama şimdi söylersen hayatınla ödemekten kurtulabilirsin."

Başım bulanıktı ve dönmeye başlamıştı. Hayatım tehlikede idi ama ben sadece önemsiz şeylere odaklanabiliyordum. "Kıyafetlerim nerede?" diye sordum.

"Benden altı bin dolar çaldın, lanet olası kıyafetlerin seni en az ilgilendiren şey olmalı."

*Vay anasını! Altı bin
mi? Siktiğimin
Nikki'si.*

"Benimle oynama kızım." King ellerini ayak bileklerime doladı ve çekiştirerek beni sırtüstü yere düşene kadar öne doğru kaydırды. Kolum, kelepçelerin tutsağı olarak yuvasından kopmadan uzanabildiği kadar uzadı. Diğer elimi yatağa dayadım, göğüslerim yine açıktaydı. "Sen uyurken bir şeyler hissettiğimden mi endişeleniyorsun? Belki de öyledir. Çünkü öğreneceğin şey, ne zaman istersem sana istediğimi yapabileceğim. Çünkü şu anda senin sahibin benim."

Sokaklarda yaşadığım onca zaman boyunca, bazı kıl payı kurtuluşlar, bazı ciddi iç kontrol anları yaşadım. Tüylerimi diken diken eden ve kalbimi hızlandıran şeyler gördüm. Korku hissine çok aşınaydım.

Korkunun King üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

"O güzel göğüslerini örtmeye çalışıp durma. Dün gece o güzel dudaklarını sikimin etrafına sarmak üzereydin, şimdi aniden örtünme ihtiyacı hissetme. Yine de seni soyduğumdan beri o küçük kız külotun beni sertleştirdi." King öne doğru eğildi ve bir dizini kalçalarımın her iki yanındaki yatağa dayadı. Yanağımı ellerinin arasına aldı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama parmaklarını çeneme geçirdi ve beni tekrar yüzüne doğru çekti. "Benden çalan, benim olanı alan insanlara tam olarak ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Bilmek de istemiyordum.

"Sana bunu ilk elden söyleyebilecek birine yönlendirirdim küçük kız ama şu anda hiçbiri nefes almıyor."

Kahretsin.

"Nerede olduğunu bilmiyorum, yemin ederim. Lütfen, bırak gideyim." Altında kıvranırken yalvardım. Nikki'nin aptallığı yüzünden ölmek istemiyordum. "Bir şeyler ayarlayabiliriz." Dedim. Bununla tam olarak ne demek istediğimi bilmiyorum ama o kelepçelerden kurtulmak ve o evden çıkmak için her şeyi söyleyebilirdim.

King beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İlgilenmiyorum. O gemi çoktan kalktı," dedi ve parmağını çıkık köprücük kemiğimde gezdirecek kadar bana yaklaştı. "Güzel olabilirsin yavrum ve o gözlerin sikimi kaldırıyor ama bir deri bir kemiksin. Ayrıca ben keşlerle yatmam."

"Ben lanet bir keş değilim!" Çılgınca bağırdım. Sokakta yaşadığım süre boyunca tek bir uyuşturucuya bile dokunmamışken bana keş denmesi, fitili ateşlenmiş bir çakmak gibi beni ateşliyordu.

"Saçmalık! Benden bir şey çalacak kadar aptal olman için uyuşturucu ihtiyacından başka bir neden yok. Ve buralardan olmadığını biliyorum, çünkü öyle olsaydın benim olanı almayı aklından bile geçirmezdin." Sesi daha da yükseldi, bakışları buz gibi soğuktu. Benim de Nikki gibi olduğumu düşünüyordu. Bir keş. Sinmemi bekliyordu.

Yanlış bekliyordu.

"Kim olduğun umurumda değil, göt herif." Kükredim. "Ve sen de sandığın kadar zeki değilsin. Bana bir şey söyle, seni tüm insanların yargııcı olarak atayan tam olarak kimdi?"

Sözlerimin topyekûn bir savaş başlatacağını düşünmüştüm ama bunun yerine King daha öfkeli değil, sadece hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "Kısmen haklısın. Çünkü söz konusu ben ve benimkiler olduğunda, yargıç benim. Ben jüriyim. Ve eğer gerekirse, lanet olası cellat da benim."

Sözleri henüz beynime kazınmaya fırsat bulamamıştı ki karnım yüksek sesle guruldayarak araya girdi. King'in bakışları sesi takip ederek, giderek artan ağrıyı dindirmek için boşta kalan kolumla orta bölgeye sarıldığım yere geldi. Baş dönmesi yine beni dibe çekmekle tehdit ediyordu ama buna karşı koydum.

King hâlâ dizlerinin üzerinde dik oturuyor ve bana sarılıyordu. Kelepçelerin izin verdiği ölçüde doğruldum ve yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzağa geldi. "Keş olan Nikki. Ben sadece açım seni lanet olası pislik!" Tükürdüm.

Kral yumruklarını iki yanında sıktı. Elini kaldırdı. Eğildim ve elimden geldiğince yüzümü kapattım, kendimi darbeye hazırladım.

Ama hiç gelmedi.

Bir an sonra gözlerimi açtım. King bana bakıyordu, elini kaldırmıştı ama öfkeyle değil, avucunu kısa saçlarına sürüyordu. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Hiçbir çıkış yolu olmadan ve başıma ne geleceğini bilmeden onun yatağında bağlıydım. Ağzıma ayak basma sendromumun harekete geçmesi için kötü bir zamandı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Yani, ben sadece-"

"Kapa çeneni." Yeni bir sakın kontrolle söyledi.

"Ben uyuşturucu kullanmam. Hiç kullanmadım. Yani, bildiğim kadarıyla. Olay şu ki-" "Kapa çeneni."

Midem yine guruldadı, o kadar sert kıvrıldı ki gözlerimin önünde yıldızlar gördüm. Yemek yemem gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu. Onun yatağından başka bir yerde olmam gerekiyordu. "Yemin ederim paranı ben almadım. Ben almadım. Planım bu değildi. Sadece bir motorcu bulmam gerekiyordu-"

"Kapa şu lanet çeneni!" diye kükredi, patlayıcı öfkesi benim karışık monologumu etkili bir şekilde susturdu.

Midem yine burkuldu ve döndü. Bu sefer acı geçene kadar gözlerimi kapattım. Çatlamış dudaklarımı dilimle ıslatmaya çalıştım ama o da kurudu ve ağzımda ağırlaştı. King uzandı ve başparmağının ucuyla yanağıma dokundu. Kendimi bayılmamaya çalışmaya o kadar kaptırmıştım ki bana dokunduğunu fark etmedim bile. Kulaklarımda kalbimin atış sesinden başka bir şey duymadığım birkaç dakikadan sonra King aniden ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Ben onun esiriydim.

Ya açlıktan, ya korkudan ya da Kral'ın ellerinde ölecektim. Ama nasıl olduğu önemli değildi. Beklediğim şey ne zaman olacaktı, çünkü o eyden bir daha asla çıkmayacağımdan emindim.

En azından canlı değil.

Yedinci Bölüm

Doe

Kapı açılıp ağır ayak sesleri yatağa yaklaştığında uyanıklıkla bilinçsizlik arasında bir yerde sürükleniyordum. Komodinin üzerine metal bir şey konmuş, yerleştikçe çınlıyor ve tıkırdıyordu. Burnumun dibinde tuz kokusu varmış gibi beni aniden yaşayanlar diyarına geri getiren koku buydu.

Yemek.

Elimin uzanamayacağı bir yerde duran tepsiye doğru hamle yaparken kelepçelerin metali bileğimi ısırdı. Hayal kırıklığına uğramış tiz sesli bir çığlık attım.

"Sakin ol, katil," dedi bir ses. Yatağın ayakucundaki şifonyere yaslanmış, kollarını ve bacaklarını önünde kavuşturmuş adamı fark etmemiştim. Onu bir gece önceki partiden tanıyordum. Ancak gözleri çıplak göğüslerime indiğinde, belden yukarımin hâlâ çıplak olduğunu hatırladım. Elimden geldiğince küçülüp metal yatak başlığına sokularak kendimi hızla gizledim.

Gülümsedi ve yavaşça bana yaklaştı.

"Hayır!" Bana elini uzatacak kadar yaklaştığında bağırdım.

"Hayır mı?" diye sordu. "Yani bunu istemiyor musun?" Tepsiyi aldı ve önündeki yatağın üzerine koydu.

Ben.

"Hayır, hayır, istiyorum. İstiyorum," diye onu temin ettim. Tekrar doğruldum ve yaralı kulağımla yüzümü buruşturdum.

Kazara metal yatak başlığına sürtündüm. Eğer teklif ettiği şey yemekse, alçakgönüllülüğüm karnım doyana kadar beklemek zorunda kalacaktı. Kolumu göğüslerimden çektim ve tepsiyi kendime yaklaştırmak için uzandım. İçinde ne olduğunu görünce durakladım.

Ne oluyor be?

İki tabak vardı. Birinde beyaz kâğıda sarılmış bir çeşit sandviç vardı, üzerinde şarküterinin adının yazılı olduğu bir çıkartma ambalajı bir arada tutuyordu. Diğer tabak aslında bir tabak değil bir aynaydı. Üzerinde üç çizgi halinde kesilmiş beyaz pudra ve rulo haline getirilmiş bir dolarlık banknot vardı. Yanında içinde iğne, kaşık, çakmak bulunan plastik bir Ziploc poşeti ve daha koyu görünümlü başka bir tozla dolu daha küçük bir poşet vardı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"Kahvaltı," dedi yüzünü ekşitmeden. "Tepsiden sadece bir tane seçebilirsin." Yatağın üzerinde karşıma oturdu.

"Bu bir şaka mı?" Kim kahvaltı için uyuşturucuyu seçer ki?

Nikki, diye düşündüm.

"Akıllıca seç kızım." Tepsiyi işaret etti.

O cümlesini bitiremeden sandviçi kaptım ve ambalajını yırttım. Hem sandviçi hem de kâğıdı içeren dev bir ısırik aldım.

"Yavaşla," diye uyardı. Uyarısında bir eğlence sezdim. Onu duymazdan geldim, yarım çiğnediğim lokmaları yutmaya çalışırken boğuluyordum ama çiğneme ve yutma hissi coşku vericiydi. Sandviç tamamen mideme inene kadar devam ettim.

Uyuşturucuya ihtiyacım yoktu. Yemekle kafam iyiydi.

Yüzüme yaptığım pisliği sildim ve parmaklarımı yalayarak temizledim. Bana bir bardak su uzattı ve ben de üç büyük yudumda içtim. Yatağa geri oturdum ve çıplak karnımı okşadım, artık bu yabancının önünde neredeyse çıplak olduğumu umursamıyordum. Konuşmak için ağzımı açtığımda ani bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Doğrudum ve bir elimle ağzımı kapattım.

"Sorun ne?" diye sordu, ben çılgınca etrafımda kusabileceğim bir şey ararken. Kolumun erişebileceği bir şey göremedim ama neye ihtiyacım olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. Ayağa fırladı ve odanın köşesinden metal bir çöp sepeti kapıp geri koştu, tam da kahvaltının tamamını sepete boşaltmam için zamanında. Zorlukla çiğnenmiş, sindirilmemiş sandviçin her bir parçası, midem bir kez daha tamamen boşalana kadar dalgalar halinde geri geldi.

"Sana yavaşlamamı söylemiştim." Odanın uzak tarafına doğru yürüdü ve pencereyi açarak sepetin tamamını dışarı fırlattı. "Onu sonra hortumla temizlerim."

Hastanede uyandığımda adımları bile hatırlayamadığımda hiç ağlamadım. Hafızamı asla geri kazanamayacağım söylendiğinde ağlamadım. Sapıklarla dolu bir grup evine atıldığımda ağlamadım. Kaçtığımda ve sokaklarda yaşamak zorunda kaldığımda ağlamadım. Hayatta kalabilmemin tek yolunun bedenimi kullanmak olduğunu anladığımda ağlamadım. Bir kurşun kulağımı sıyırdığında ağlamadım. Beni öldüreceğinden emin olduğum dövme bir psikopat tarafından yatağa kelepçelendiğimde ağlamadım.

Ama haftalardır sahip olduğum ilk tok karnımı kaybetmek? Ağladım.

Sadece birkaç damla gözyaşı değil. Hıçkırma hıçkırma ağladım. Yüksek sesle ve uzun uzun. Omuzlarım titriyordu. Görünürde sonu yoktu.

Çirkin ağlama.

Umut. Henüz vazgeçmediğim bir şeydi ama tam o anda havlu atmaya hazırdım. Ölene ve derim kemiklerimden çürüyene kadar o yatağa bağlı kalsam da umurumda değildi.

İşim bitmişti.

Başa çıkabileceğim her şeyle karşılaşmıştım ve bunun üstesinden gelmekten çok daha fazlasıydım.

Korkmaktan. Aç olmaktan. Kızıl saçlı fahişelerden. Vurulmaktan. Bir hayat için bu üzgün bahaneden.

Yatağa geri oturdum ve başımı garip bir açıyla asılı duran koluma yasladım. Bedenimin gevşemesine izin verdim. Pencereden dışarı baktığımda güneşin doğduğunu fark ettim. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Birisi olabileceğim zamanlarda kimse beni aramadı, şimdi de hiç kimse olmadığım için kimse beni aramayacaktır.

Bu gerçekten ironik. Bir yatak ve başımı sokacak bir çatı istiyordum ve gerçekten berbat bir şekilde, beni hayatta tuttukları sürece buna sahiptim.

Adını bilmediğim adam odadan çıktı ama tepsiyi yatağın üzerinde bıraktı. Öldürücü olması için o şeyden ne kadar almam gerekiyordu? Yarisini mi? Hepsini mi? Belki de King'in planı bana ilacı kendisi enjekte etmektir. Ya da belki korkağın tekiydi ve arkadaşına kirli işlerini yaptıracaktı.

Belki, eğer şanslıysam, ölümüm çabuk olurdu. Sadece kafama güzel bir kurşun.

Her iki durumda da nasıl gideceğimin bir önemi yoktu. Sadece bunun bir son olduğunu biliyordum ve garip bir şekilde, kalan saatlerimi bununla savaşıyor geçirmek yerine bunu

kabullenmek rahatlatıcıydı.

Çok yorulmuştum.

Belki de King ilaçlarla hem onun hem de benim için işleri kolaylaştıracağını düşündü. Öfkelendim. Ona bu zevki tattırmayacaktım. Ölmemi istiyorsa, erkek gibi davranıp bunu kendisi yapacaktı. Sahip olduğum tüm gücü kullandım ve tepsiyi yatağın üzerinden tekmeledim. Ayna halıdan sekti. Kokain ince tozdan oluşan beyaz bir bulut halinde havaya karıştı.

Ben de güldüm.

O kadar çok güldüm ki tüm vücudum sarsıldı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. O kadar çok güldüm ki kahkahamın sesi boğazımda düğümlendi. İşte oradaydım. Yarı çıplak. Yatağa kelepçelenmişim. Yüzümde kusmuk. Bir tepsi ilaç yere saçılmıştı.

İlaçlarını almamış bir şizofren gibi manik bir şekilde gülüyordu.

Kapı tekrar açıldı ve az önceki adam içeri girdi. Onu tanımadım, sadece güneş batmaya başlarken pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

"Bu bokun değerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Hayır. Arkadaşına keş olmadığımı söylediğim için neden bana getirme zahmetine girdiğini de bilmiyorum." Ona sırtımı dönerek yan tarafıma yuvarlandım. "Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?"

"Bu bir testti," dedi yatağın etrafında dönerek. Sırtını yatak başlığına dayayarak yanıma oturdu, elinde dumanı tüten seramik bir kâse vardı. "Geçtin."

"Bir ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Kral. Doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istedi ve seni test etti. Bir keş 'yemeği boş ver' der ve burnunu uyuşturucuya daldırırdı." Kaseyi bana uzattı. "Al bakalım. Bu arada ben Preppy."

Tuhaf bir adam için tuhaf bir isim. Bir haydut, bir öğretmen ve bir sörfçünün karışımı gibi görünüyordu.

Bir gece önce onu kısaca görmüştüm ama gerçekten bakmaya zamanım olmamıştı. Preppy'nin boyu 1.80'e yakındı. Açık renk kot pantolon, kısa kollu sarı yakalı gömlek giymiş ve beyaz papyon takmıştı. Kumlu sarı saçları başının tepesinde vahşi bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ama saçlarının altında, kulaklarının üzerinde başının her iki tarafı da tıraş edilmişti ve şakaklarından başlayıp başını çevreleyen karmaşık asma dövmeleleri ortaya çıkıyordu. Kolları, elleri ve parmak eklemleri de mürekkeple kaplıydı. Saç rengiyle uyuşmayan koyu renk bir sakalı vardı. İlk bakışta olduğundan çok daha yaşlı olduğunu düşünebilirsiniz, ancak gençliğini ele veren gözleriydi.

"Ne oldu?" Dumanı tüten kâseye bakarak sordum.

"Tavuk suyu. Yavaş yavaş iç ki sindirebilesin. Yemek yemeyeli ne kadar oldu?" Bacaklarını bileklerinden çaprazladı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Emin değilim." Neden bilmiyorum ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemek daha önce hiç düşünmediğim bir şekilde utanmama neden oldu. "Günler, sanırım."

Teredditle kâseyi elinden aldım. Avuçlarımda sıcaktı ve zayıf ellerimdeki ağrıyı anında dindirdi. Yavaşça ağzıma götürdüm, yanaklarıma değen buharın ve boğazımdan aşağıya doğru yayılan sıvının sıcaklığının tadını çıkardım.

"Neden beni beslemekle uğraşıyorsun ki?"

"Esrarkeş olmadığını söylüyorsun ama kaburgaların neredeyse derini deliyor ve o köprücük kemiğinde bıçağımı bileyebilirim. King birini açlıktan öldürecek türden bir adam değil."

"Yani beni öldürmeyecek mi?" Umutla sordum.

"Öyle bir şey demedim. Sadece seni açlıktan öldürmeyeceğini söyledi. Ayılar ekibi kızıl saçlıdan şüpheleniyor.

Eğer onu yakalarsak ve senin bu işin içinde olmadığını öğrenirsek, seni bırakabilir."

"Bırakabilir mi?"

"Çok tahmin edilebilir bir adam değil ve birkaç yıldır uzakta. Kendisi gibi davranmıyordu, bu yüzden şu anda aklından neler geçtiğini bilemeyiz."

"Yıllar mı?" İşte o zaman dün geceki partinin bir eve dönüş partisi olması gerektiğini hatırladım. "Neredeydi o?"

"Eyalet."

"Üniversite mi?"

"Hapishane."

Hapishane üniversiteden çok daha mantıklıydı.

"O ne yaptı?" Bunu sorarak bile şansımı zorluyordum. Ama King hakkında daha fazla şey bilirim, onu neyin harekete geçirdiğini bilirim, beni bırakması için onu ikna etme şansım artar diye düşündüm.

"Çok soru soruyorsun, küçük kız. Neden bilmek istiyorsun?" Omuz silktim ve çorbamdan biraz daha yudumladım. "Sadece merak ediyorum, sanırım."

"Birini öldürdü, yakalandı," dedi rahatça. Kocaman bir ağız dolusu et suyunu bir dikişte yuttum.

"Kim?" Merakım, ağzımın her zamanki kelime kusma hızımdan daha hızlı çalışmasına neden oldu.

Preppy gülümsedi. Koyu kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. O zaman onda yüzeyde gördüğümünden çok daha fazlası olduğunu anladım. Dövmelerinin ve papyonunun altında uğursuz bir şey yatıyordu.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şey.

Preppy öne doğru eğildi ve çenesini katlanmış ellerinin arkasına dayadı. "Annesi."

Sekizinci Bölüm

Doe

King'in çoğu normal insanın aklının alamayacağı türden şeyler yapabileceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu, ama nasıl bir insan kendi annesini öldürür?

Preppy bana King'in kim olduğuma dair sorduğu soruların aynısını sordu, ben de ona hikayemi anlattım. Preppy ile King arasındaki fark, Preppy'nin beni gerçekten dinlemiş olmasıydı.

Ona kısa versiyonunu anlattım.

Hafıza yok.

Grup evi.

Sokaklarda yaşamak.

Nikki.

Korunmak ve barınmak için kendimi satmaya çalışıyorum.

Ayrıca King'in aksine, Preppy bana gerçekten inanıyor gibiydi.

Et suyunun son damlasına kadar içtim ve Preppy kulağımdaki bandajı değiştirdi. Kabuk bağladığı için kaşınmaya başlamıştı bile.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?" Bana giymem için verdiği eşofman altının kemerini düşmemesi için elimde sıkarak sordum. "King'e kaçtığımı söyleyebilirsin."

Preppy başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olmayacak," diye alay etti, sanki arkadaşının bir kızı kendi isteği dışında yatağına kelepçelemiş olmasında değil de benim sorumda bir sorun varmış gibi.

Preppy kelepçelerimi çözdü. Geçici olarak, bunu bana söylemeyi ihmal etmedi ve beni dolap olduğunu sandığım ama küçük ama temiz bir banyo olduğu ortaya çıkan odanın kapılarından birine götürdü.

O ana kadar ne kadar kötü işlemem gerektiğini fark etmemiştim. Eşofmanımın yere düşmesine izin verdim ve iç çamaşırlarımı aşağı doğru itmek üzereydim ki kapının hâlâ açık durduğunu ve Preppy'nin her hareketimi izlediğini fark ettim.

"Lütfen kapıyı kapatır mısın?"

"Elbette." Preppy içeri bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Tam olarak kastettiğim bu değildi."

"Üzgünüm evlat. Patron seni gözümün önünden ayırmamamı söyledi." "Her zaman onun dediğini mi yaparsın?" Acıyla sordum.

"Çoğunlukla." Bir saniye daha bekleyemeyerek iç çamaşırlarımı indirdim ve tuvalete oturdum.

Hiçbir şey çıkmadı.

"Artık gitmek zorunda değil misin?" O sordu.

"İstiyorum ama sen bana öyle bakarken işeyemem. Sadece arkanı dön. Bir yere gittiğim yok. Bu odanın penceresi bile yok."

"Özür dilerim. Ekselanslarının sahne korkusu yaşadığını bilmiyordum," dedi Preppy gözlerini devirerek alaycı bir şekilde.

Banyonun kapısını tekrar açtı ve bu sefer bana sırtını döndü. Bakmadığını anladığım anda bedenim rahatladı ve kendini bıraktı. Rahatlama o kadar harika hissettirdi ki yüksek sesle inledim.

"İyi biri gibi görünebilirim evlat, ama sakın yanlış anlama. King ve ben aynı kumaştan kesildik."

"Eğer senden beni öldürmeni isteseydi, bunu yapar mıydın?" Hayatıma son verecek kişinin o olup olmayacağını bilmek istediğim için sordum.

"Evet," diye cevapladı. Hiç tereddüt etmeden.

İşim bittiğinde, Preppy beni yatağa geri götürdü ve kelepçemi bileğime sabitledi. Bu kez kelepçeyi yatak başlığındaki daha alçak bir basamağa bağladı, böylece kolumu başımın üzerine kaldırarak oturmamak zorunda kalmayacaktım.

"Prep," diye gürledi King'in tok sesi kapı aralığından ve beni irkiltti. Çenesini kaldırarak Preppy'ye işaret etti. Preppy bileğimdeki kelepçeyi sıktı ve odadan çıktı. King kısa bir an bana baktı, sonra Preppy'yi takip ederek dışarı çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Nikki'yi buldular mı? Onlara benim ondan bir şey çalmadığımı mı söyledi? Ya da belki de bana sırtını döndü ve hepsinin benim fikrim olduğunu söyledi. Nikki ayıkken bana karşı tuhaf bir şekilde aşırı korumacıydı ama kafası güzelken ne yapacağı belli olmazdı ve hayatı ya da uyuşturucusu söz konusu olduğunda beni kurtların önüne atacağından hiç şüphem yoktu.

Bir kapı çarpması sesi duydum ve ardından boğuk sesleri dışarıdan pencereye doğru yükseldi. Boynumu gererek dışarı baktım. King ve Preppy çimenlerin üzerinde, güvertenin hemen ötesindeydiler. Güneş yeni batıyordu; gökyüzü turuncu renkte parlıyordu.

Bacağımı uzattım ve çıplak ayağımla pencereyi bir aralık açtım. "Kızıl saçlı kıızı buldum," dedi King. Bir sigara yaktı.

"Nerede?" Preppy sordu.

"Andrews'un yeri otoyolun yukarısında. Otoparkında havuz olan eski motel."

"Parayı aldın mı?" Preppy sordu. Korkuluklara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

King başını salladı ve dumanı üfledi.

"Bence doğruyu söylüyor, dostum," dedi Preppy, elleriyle penceremi işaret ederek. Tepki olarak eğildim ama o açıdan beni görmeleri mümkün değildi. "Sanırım yalanciyı tespit etmekte oldukça iyi olduğumu biliyorsun ve bu kız bana hırsız gibi gelmiyor. Kızıl saçlı kız onun hakkında ne dedi?"

"Bir bok söylemedi."

"Nasıl olur?"

"Çünkü o öldü."

* * *

NIKKİ ÖLMÜŞTÜ.

Nefesimi tutamadım.

Başım dönüyordu.

King ondan çalan herkesin bir bedel ödemesi gerektiğini söylemişti ve Nikki de ödemişti.

Hayatıyla.

King, Nikki'ye benim bu işe karışıp karışmadığımı soramadan sıranın bana geldiğine hiç şüphe yoktu.

Gök gürültülü bulutlar tepemizde şakırdadı. King ve Preppy eve doğru geri yürüdüler ama artık ne dediklerini anlayamıyordum. Pencereyi kapattım ve beni bıraktıkları gibi yatağa uzandım.

Elime geçen ilk fırsatta kaçacaktım. Bekleyecek ve plan yapacak zaman yoktu. Bunun hızlı ve anlık olması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Preppy odaya geri geldi ve kelepçelerimi çözdü. "Hadi gidelim," dedi. Beni dik bir pozisyona çekerek kapıya doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Çılgınca sordum. Sonra aklıma geldi. Burası King'in eviydi. Onun yatak odası. Beni kendi evinde öldüremezdi, bu yüzden beni önce başka bir yere götürmeleri çok muhtemeldi. Bu benim tek şansımdı ve onu kullanmak zorundaydım.

"Çok uzak değil," dedi Preppy.

Hava kararıyordu ve fırtına çıkmak üzereydi. En azından sabaha kadar bekleyemezler miydi? Kendi karanlık korkum tarafından boğulmadığım zaman daha iyi düşünebiliyordum.

"Neden?"

"Gel bakalım. Göreceksin."

Dar koridorda yürüdük ve merdivenlerden inerek evin ana yaşam alanına ulaştık. King görünürde yoktu. Pis işlerini Preppy'den yapmasını isteyeceğini düşündüm. Bir yanım King'in yapmasını istiyordu.

Masum bir insanı öldürürken gözlerimin içine nasıl baktığını görmesini istedim. Ama bu şans elde edemeyecekmişim gibi görünüyordu.

Preppy beni balkona çıkardı ve merdivenlere ulaştığımızda kısa bir süre durdum. Preppy zaten birkaç adım altımdaydı, bileğimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Durduğumu hissedince arkasını döndü. Hayatımı kurtarmak için tek şansım buydu. Düşünmedim. Sadece harekete geçtim.

Ayağımı geri çektim ve taşaklarına tekme attım. SERTÇE. Bileğimi bırakıp kasıklarını tuttu ve ben de tüm gücümle omuzlarını iterek onu dik merdivenden aşağı yuvarlanmaya gönderdim.

Merdivenlerden koşarak indim ve merdivenlerin dibinde kıvrılmış, yüzü çimlere dönük bir şekilde küfürler savuran Preppy'nin üzerinden atladım.

Çıplak ayaklarımın ve zayıf bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşmaya başladım. Bir elimle terliklerimi tutarak toprak yoldan aşağı doğru koştum ama yola ulaştığımda her yönde daha fazla ağaçtan başka bir şey yoktu. Bir gece önce hangi yoldan geldiğimizi hatırlamıyordum ve hangi yolun beni insanlara götüreceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Yardıma doğru.

Arkamda bir yerde bir kapı çarptı. Ahşap güverteye vuran ağır botlar başımın üzerinde yankılandı. Rüzgâr çok derin ve çok mutsuz bir sesin haykırıışlarını taşıyordu.

Kahretsin.

Güneş neredeyse tamamen ufka gömülmüştü. Karanlıkta göremesem de, açık ördek gibi olduğum açık yoldan çıkmak zorundaydım.

Yolun karşısına geçtim. Birkaç çalıyı kenara iterek açtığım açıklıktan atladım, kıvrılan köklere ve selvi dizlerine takılarak tökezledim. Yumuşak ve ıslak zeminde ayağımı bulmak neredeyse imkânsızdı.

Düz koşmak da öyle.

Sarmaşıklar ve çalılar her hareketimi engelliyordu. Örümcek ağları yüzüme gerilmişti.

yol. Biraz daha ilerlersem sık alıllıkların arasına saklanabilirdim.

Ayağım keskin bir Şeye takıldı ve tıslayarak dar bir patıkaya doğru yuvarlandım. Çamurun üzerinden sıçradım ve tüm ağırlığımı bir çalıyı düzleştirmek için kullandım. zerinden geçebilmek için bacağımı kaldırıabildiğim kadar kaldırmıştıım ki arkamdan yakalandım ve sert bir Şekilde yan tarafıma düştüm. Rüzgâr ciğerlerimi bir vınlama sesiyle terk etti.

Havayı geri çekmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapamıyordum. Tekrar tekrar nefes almak için ağzımı atıım ve tekrar tekrar ciğerlerim beni yüzüstü bıraktı.

Güçlü kolları beni sırtüstü çevirdiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştıım. Devasa, sert kalçalar göğü kafesimin her iki yanında beni bir mengene gibi tutuyor, dizlerinin bir bklşyle onları kırmakla tehdit ediyordu.

King üzerime eğildi, bileklerimi sıkıca kavradı ve başımın üzerine kaldırdı. Ciğerlerimin kontrolünü kazanmaya alıştıım. Sonunda biraz hava ekebildiğimde, göğsüm hızlı pantolonlarla yükselip alaldı. Gğlerim King'in sert göğsüne sürtünüyordu.

Rüzgâr uğuladı. Gökyüzü, iliklerime kadar hissettiğim bir gök gürültüsüyle cevap verdi. Yağmur yavaş yavaş başladı. Buzlu damlalar tenimin karıncalanmasına neden oldu. Birden üzerimde yatan adamın aşırı farkına vardım. Yağmur hızla damlalardan çarşaflara dönüştü. King'in yüzünden aşağı ve şeytana benzeyen karanlık gözlerine su dökülüyordu ama ele geçirilmiş gibi görünmüyordu.

şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu.

"Sana sahip olduğumu açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye hırladı. Burun delikleri alevlendi. "Borcun henüz ödenmedi, yavru."

"yleyse öldür beni de bitsin bu iş," dedim boğuk bir sesle, toplayabildiğim en yüksek sesle, ki bu da ancak fısıltı sayılırdı. "Ya bırak beni gideyim, ya da öldür beni!"

King alay etti. "Bu çok kolay olurdu."

"Ne o zaman? Benden ne istiyorsun? Seni duydum. Nikki ld. Paran gitti ve sana geri ödeyemem. İstediğin hiçbir Şey bende yok." Onu uzaklaştırmak için çabaladım ama kaplan karşısında bir sivrisinek kadar etkiliydim.

"Oh, ama bence bana borcunu deyebilirsin, Pup. Sende istediğim bir Şey var," dedi parmaklarını kolumdan omzuma doğru gezdirerek. Büyük avucuyla boğazımı kavradı ve nasırlı parmaklarıyla sıktı, beni boğacak kadar değil ama yapabileceğini hatırlatacak kadar.

"Lütfen, bırak gideyim! Ben bir hiim! Ben hiç kimseyim! Beni istemiyorsun. Dün gece beni istemediğin için o odadan çıkıp gittin. Hatırladın mı? O yüzden bırak gideyim. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Mücadele etmeyi bırakmıştıım çünkü anlamsızdı, ona ulaşabilecek tek Şey szlerimdi.

Ve çok kötü bir Şekilde başarısız oluyordum.

"Ama işte burada yanılıyorsun. Dün gece senin korkmuş kk bir kız olduğunu, istediklerimle, yapabileceklerimle, ihtiyaç duyduklarımınla baş edemeyeceğini düşündüm. Ama artık bunun bir önemi yok. Çünkü artık benim malımsın ve bana ait olanla istediğimi yapabilirim." Boğazımı daha sert sıkarak bunu vurguladı.

İtiraz etmek, onun olmadığımı ve asla olamayacağımı söylemek için ağzımı atıım ki, King'in dudakları aniden öyle bir güçle dudaklarıma çarptı ki, başımın arkası çamura daha da gömüldü. Gidecek hiçbir yerim yoktu, kaçacak hiçbir yerim yoktu. Dolgun dudakları yumuşaktı ama öpücüğü hiç de öyle değildi. Alt dudağımı ağzına çekti ve diliyle dudaklarıımın kenarını yaladı.

King çok sert ve korkutucuydu, öpücüğü de öyle. Ve eğer sözleri onun ne demek istediğini anlatmıyorsa

Öpücüğü bana bana sahip olduğunu söyledi. Bu dudakların ardındaki adamın öfkeli bir psikopat olduğunu bir anlığına unutmamı sağladı.

Yağmur bize saldırmaya devam etti. Bir kez olsun beynimden önce ağzım konuşmuyordu. Bedenim konuşuyordu. Çünkü her ne kadar kendime onun öpücüğünü istemediğimi söylesem de, bedenim bunu istediğini söylüyordu. Onu istiyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama açtığım anda dili benimkine değdi ve inledi. Temas bir kıvılcım yarattı, tüm vücuduma yayılan ve bacaklarımın arasında biriken bir enerji.

King bir diziyle bacaklarımı ayırdı, sonra aralarına yerleşti. Ereksiyonunu göbeğime doğru sallarken dudaklarını dudaklarımdan bir an bile ayırmadı. Vücudum sürtünmeden dolayı uğuldadı ve ağzına doğru inledim. Elleri enseme gitti ve beni kendisine doğru bastırarak başım dönene kadar öptü.

Bu tamamen yeni bir açlık türüydü.

King derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla öpüşmeyi aniden sonlandırdı. Dizlerinin üzerine oturarak uzandı ve başparmağının ucunu yanağımda gezdirdi. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Yüz ifadesi yumuşaktı. Dudakları öpüşmemizden dolayı şişmişti.

Tekrar nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabardı. King üzerimde yatıp beni soğuk yağmurdan korumadığı için vücudumdan aşağı bir ürperti akıyordu. Dişlerim takırdamaya başladı. Gözleri önce yüzümden, sonra da vücudumun geri kalanında gezinirken beni içine çekti. Sanki bana sadece bakmıyor, gerçekten dokunuyormuş gibi hissettiğime yemin edebilirim.

"Git," diye tersledi King, elektrik çarpmış gibi ayağa fırladı.

"Ne?" diye sordum. Bir şekilde dizlerimin üzerine çökmeyi başarmıştım, hala ıslak ve ağır eşofman altımı tutuyordum, çekme ipi zaten gidebildiği kadar sıkı çekilmişti.

"Git lan!" diye kükreyerek ayağa kalktı.

Bana doğru tehditkâr bir adım attı. Ani yakınlığı beni geriye doğru itti. Bir kayaya takıldım ve kıcımın üzerine düştüm.

"Şu patika seni otoyola götürecektir" dedi, arkamdaki yeri göstererek. Döndüm ve yolu buldum ama arkamı döndüğümde gitmişti. Çizmelerinin altındaki çalıların çıtırtısı, fırtınanın sesleri tarafından yutularak hızla kayboldu.

Özgürdüm.

Ama aynı zamanda gerçekten yalnızdım. Karanlıkta. Bu da hissetmem gereken sevinçli gölgeledi.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Ellerimi kalbime bastırdım ve vücudumdan dışarı fırlamasını fiziksel olarak engellemeye çalıştım. Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı, ta ki gıcırdayarak duracağını düşünene kadar. Yine nefesimi tutamadım.

Panik başladı.

Görüşüm bulanıklaştı. Etrafımdaki orman, yapraklar birbirine karışıp büyük bir yeşil ve kahverengi girdaba dönüşene kadar döndükçe döndü, sanki bir kasırganın gözüne bakıyormuşum gibi.

Dakikalar önce King'in nefret dolu gözlerine bakarken kendimi daha güvende hissetmişim.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerimin üzerinde doğruldum ama çamurda kaydım ve ön kollarımın üzerine düştüm. Tekrar deneyecek cesareti bulamayınca yan döndüm ve yanağımı çamura bastırarak bir elimle açıkta kalan kulağımı kapattım.

Görünmez olmaya ihtiyacım vardı. Karanlığın içinde kaybolmalıydım ve belki o zaman karanlık da etrafımda kaybolurdu. Dizlerimi göğsüme çektim.

Yirmi dört saat önce, şu anda bir motorcunun yatağında, güneşin tadını çıkarıyor olacağımı düşünmüştüm.

başımın üstünde bir çatı ve midemde yemeğin rahatlığı. Saygınlığım olmayacaktı ama hastanede uyandığımdan beri saygınlık lüksüne sahip değildim. Bunun yerine, ormanın ortasında yalınayak ve üşüyordum. Ay, kara fırtına bulutlarının ardında kaybolurken, tamamen karanlığa gömülmüştüm.

Üşümek için çıplak ayaklarımı olabildiğince vücuduma yaklaştırdım. Gıcırdayan dişlerim, yağmur beni dövdükçe tüm vücudumun titremesine dönüştü. Her bir buzlu damla tenime iğne batırılmış gibi hissettiriyordu.

Neden beni öptü ki? Neden ona izin verdim?

Kendime kızgındım. Onunla savaşmadığım için, hoşuma gittiği için.

Son birkaç ayda bir sürü berbat şey yapmıştım. Çöp bidonlarından yemek. Terk edilmiş arabalarda uyudum. Ama yaptığım hiçbir şey beni onun öpücüğüne teslim olmak kadar kendimden tiksindirmemişti.

Daha da berbat olan şey, her şeyden çok, her an uzun otların hışırdayacağını ve beni karanlıktan kurtarmak için çalıların arasından çıkacağını ummamdı.

King'in kurtarıcı bir tip olmadığını kendime hatırlattım.

Öldüren bir tipti.

Vücudum titredi. Hâlâ kızgınım. Hâlâ korkuyorum. Hâlâ çok üşüyorum. Hâlâ tahrik oldum.

Gün ışığında, hayatta kalmanın beni meşgul etmesiyle her şeyi bir kenara itmek kolaydı. Ancak karanlıkta sadece kendi düşüncelerimle baş başa kaldığımda, geçmişin anıları, yaşanmış ve öğrenilmiş dersler olmadan, sadece bir insan kabuğu olduğumun daha fazla farkına vardım.

Kendime yabancıydım.

Tanımadığım bir kızın bedenini işgal eden bir uzaylıydım. Tamamen kazara, onu yeryüzünden silen ve beni onun yerine yerleştiren trajik bir olayın yan ürünü olarak ondan çaldım.

Böyle gecelerde, panik beni tüketmekle tehdit ettiğinde, onunla yüksek sesle konuştum.

Tuhaf olduğunu biliyorum ama garip bir şekilde seni özlüyorum. Bunu sana her zaman söylediğimi biliyorum ama çok üzgünüm. Yaptığım şey senin yapacağın şey değilse özür dilerim. Keşke burada olsaydın ve ben olmasaydım, çünkü sokaklarda açlıktan ölmek ne senin için ne de kendim için istediğim bir hayat değil. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.

Her gün uyandığımda geri dönmüş olmanı umuyorum. Ve daha önce korunma için bedenimi satmaya çalıştığım için çok özür dilerim. Bir anlık zayıflığımdı ama artık aştım. Bunu kendi başıma yapabilirim. Kendimi koruyabilirim. King'le olanlar için de özür dilerim. Ne kadar ileri gideceğimi bilmiyordum ama yemin ederim beni becermesine izin vermeyecektim.

Ya da seni sikeyim. İkimizi de mi sikeyim? Gelmiş geçmiş en garip üçlü.

Çamura doğru çılgınca güldüm ve yanlışlıkla bir kısmını ağzıma çektim. Boğazımdan çıkana kadar öksürdüm ve öğürdüm, yere tükürdüm.

Daha çok çalışacağım. Söz veriyorum. Hayatta kalabilirim... senin için.

Dokuzuncu Bölüm Doe

Güneş ortaya çıktığı anda yürümeye başladım.

Asfalttan çok çukurları olan bir yola girdim ve saatlerce, güneş vücudumu kavurdukça derime yapışan ve balçık gibi sertleşen çamurla kaplı bir şekilde yoluma devam ettim.

Yolun kenarını kaplayan sıcak otların arasında attığım her adım tam bir ıstıraptan başka bir şey değildi. Onlara boşuna ot demiyorlardı, çünkü her biri zaten çıplak, kanlı ve hırpalanmış ayaklarıma küçük birer bıçak gibi saplanıyordu.

Sonunda medeniyetin ilk işaretine rastladığımda hiçbir yere doğru topallayarak ilerliyordum: tek katlı bir apartman kompleksi.

Bir telefona, karakola ya da kiliseye gitmem gerekiyordu. Bana yardım edebilecek herhangi biri, ama daha fazla arayacak enerjim yoktu ve oturup aklımı başıma toplayabileceğim bir yere ihtiyacım vardı çünkü zihnim karışıklık, yorgunluk ve susuzluktan oluşan bir buluttu.

King neden gitmeme izin verdi?

Kararsızlığında sınırlarımı bozan tedirgin edici bir şeyler vardı. Her an yolun kenarına çekip beni arabaya sürüklemesini bekliyordum. Belki de fikrini değiştiren öpücüktü. Aklındaki sapıklık için beni kullanabileceğini düşünmüştü ama beni öptüğünde sadece hayal kırıklığına uğrayacağını anlamış olmalıydı. Bu yüzden gitmeme izin verdi.

Bu olmalı. Ama neden, eğer Nikki'yi öldürdüyse, ben de ölmedim? Neden onu değil de beni bağışladı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Son otuz altı saat içinde birden fazla kez ölümden saniyeler uzakta olduğumu düşündükten sonra, özgürlük bir daha asla sahip olacağımı düşünmediğim bir şeydi.

Ama sokaklara geri dönmek başka türlü bir tutsaklıktı. Özgürlük, seçeneklerin olduğu anlamına geliyordu. Benim hâlâ hiçbir seçeneğim yoktu.

Tökezleyerek apartman kompleksine girdim. Eski ve bakımsız binada yaklaşık on daire ve koyu renk çalkalayıcı tarzı bir çatı vardı. Kiremitlerin yarısı uyumsuz kontrplaklarla değiştirilmişti. Beton yürüme yollarındaki çatlaklardan diz boyu otlar büyümüştü.

Bir adım daha atamayınca havalandırmanın duvarına yaslandım ve kığım kaldırırma değene kadar aşağı kaydım. Sonunda, saçımın orta kısmından kafa derime işliyormuş gibi hissettiren kavurucu güneşten korunmuştum.

Sadece biraz oturup nefes almaya ve düşüncelerimi toplamaya ihtiyacım vardı.

"Burada kalamazsın, kızım. Yürü git." Üzerinde gökkuşağının üzerinden atlayan bir tek boynuzlu at resmi olan üç beden küçük bir tişört giyen iri yarı bir adam belirdi. Başında dikildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen sağır mısın, kızım? Burada kalamazsın. Ayaktakımının etrafta dolanmasına izin veremem." Tembel bir köpeği uyandırmaya çalışır gibi spor ayakkabısıyla kalçamı dürttü. "Yürü bakalım."

"Lütfen. Sadece telefonunu kullanmam gerek. Lütfen?" Yalvardım, sesim kuru ve cızırtılıydı. Polisi aradığımda muhtemelen beni başka bir grup evine atacakları gerçeği umurumda bile değildi.

Sadece ve sadece tek bir şey düşündüm.

Bildirmem gereken bir cinayet vardı. Nikki bir fahişe ve hırsız olabilirdi ama bunun için ölmeyi hak etmiyordu. Bazı günler beni o kadar sevdiğini bile düşünmüyordum ama o benim her şeyimdi.

Eğer böyle bir şey varsa.

Adam iç çekti, belli ki sinirlenmişti. "Ne için istiyorsun?" Elinde tuttuğu parti büyüklüğündeki Cheetos paketini karıştırdı. Ağzına bir avuç attıktan sonra parmaklarını emerek portakal tozundan arındırdı.

"Lütfen. Bana yardım etmek zorundasınız. Kaçırılmışım. Bir odaya kilitlenmişim, yatağa kelepçelenmişim. Kaçtım ve geceyi ormanda geçirdim. Bütün gün yürüdüm. Susadım, güneşten yandım ve yoruldum ve burası karşıma çıkan ilk yer. Lütfen, polisi aramak zorundayım. Arkadaşım, arkadaşım Nikki beni esir tutan adam tarafından öldürüldü."

Ağzına bir avuç Cheetos daha attı ve elini tek boynuzlu ata sildi. "Öyle mi? Şanslısın, ben buraların şerif yardımcısıyım. Adım Crestor. O yüzden bana bildirebilirsiniz." Karnındaki yağları kaldırdı ve kemerine iliştirilmiş, önceden gizlenmiş bir rozeti işaret etti. Konuşurken ağzından peynir fişkırdı. "Peki arkadaşını öldürdüğünü düşündüğün kişi kim?"

"Onu öldürdüğünü sanmıyorum. Öldürdüğünü biliyorum. İtiraf ettiğini duydum. Ve tam adını bilmiyorum, hatta onun adı olup olmadığını bile bilmiyorum. Sadece ona ne dediklerini biliyorum."

"Peki bu ne olabilir?" Duvara yaslanmış, tavanda birkaç saniyede bir kendi kendine sönüp yanan bir ampule odaklanmış, hikâyemle hiç ilgilenmiyordu.

"Ona Kral diyorlar."

Gözleri irileşti ve parmakları çantanın etrafında gevşedi. Cheetos'u yere düşürdü.

Bir saniye içinde eğildi ve beni kollarımın altından tutarak ayağa kaldırdı. "Bekle, ne yapıyorsun?" Beni otoparka doğru iterken sordum. Kaldırımın engebeli bir bölümüne bastığımda sağ ayağım burkuldu ve öne doğru yola düşerek ellerimin ve bileklerimin derisini yızdım.

"Git ve al! Ve sakın bir daha buraya gelme!" diye bağırdı. Ellerini başının üzerine koyarak döndü ve hayal kırıklığı içinde kollarını havada salladı. "Burada böyle bir belaya ihtiyacım yok. Git kızım! Seni bir daha görürsem, bir dahaki sefere silahımla sana dışarı kadar eşlik ederim."

Beni yolda bıraktı ve aceleyle binaya geri döndü, üzerinde OFİS yazan pencereci bir kapının arkasında kaybolurken sırtındaki yağlar aşağı yukarı zıplıyordu. İçeri adımını atar atmaz gölgeyi çekti.

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve ellerimdeki yaraların çakıllarını tişörtüme sildim. Altıları ayağımı acıtıyordu. Burkulan ayak bileğim her adımda kaval kemiğime keskin ağrılar gönderiyordu. Zaten kötü olan topallamam çok daha şiddetli hale geldi.

Görünüşe göre King'in ulaşabileceği bir yer vardı. Ama ne kadar uzağa? Kendim ya da Nikki için yardım isteme şansım varsa Logan's Beach'ten hemen uzaklaşmalıydım ama doğru yoldan gidip gitmediğimi bile bilmiyordum.

Ayağım sanki artık bedenime bağlı değilmiş de bir arabanın tamponuna bağlanmış teneke kutular gibi asılı kalmış gibi arkamda sürükleniyordu.

Saatler geçti ve tüm bu süre boyunca yürüyor olmama rağmen çok uzağa gittiğimi sanmıyorum. I

arkamdaki apartman kompleksini hâlâ görebiliyordum.

Bütün gün yanımdan tek bir araba bile geçmemişti. Midem yine boşluğunu protesto ediyor, kıvranıyor ve inliyordu. Yüzüm ve kulaklarım dokunulamayacak kadar sıcaktı. Ayaklarımın tabanı kalın ve şişti, neyse ki sürekli sıyrıklara karşı hissizleşmişti.

Devam ettim.

Güneşin ufka doğru battığı her santimde endişem daha da artıyordu. Acımasızca güneşli bir gün yine gecenin karanlığına gömülmek üzereydi.

Uzaktan gök gürültüsü gelirken pencereleri tahtalarla kapatılmış eski, terk edilmiş bir bankaya rastladım. Şimşek buluttan buluta atlarken gökyüzü parıldıyordu. İlk damlanın burnumun ucuna sıçradığını hissetmeden önce yağmurun kokusunu aldım.

Topallaya topallaya arabalı vapurun tentesine doğru ilerledim ama başaramadım. Sığınağa ulaşamadan gökyüzü üzerime döküldü. Siper aldığımda tepeden tırnağa sıırsıklam olmuşum, altımdaki asfalt, su önceki geceden kalan çamuru duruladıkça kahverengiye dönüyordu. Bozuk ATM makinesine yaslandım ve kaldırıma oturup alnımı dizlerime dayadım.

Kendimi yenilmiş hissettim. Ve aklımın bir köşesinde, bulutlardan fırlayıp tentenin altına ulaşan şimşeklerden birinin beni öldürmesini diledim. Ölmek, istenmemekten daha iyiydi.

Ölüm bundan daha iyi olmalıydı.

"Merhaba." Nereden geldiği belli olmayan bir ses.

Titreme omurgamdan boynuma kadar yayıldı. Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu. Başımı kaldırdığımda kirli gri sakallı bir adamın başımda dikildiğini gördüm. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yanaklarına yayılmıştı. Ön dişlerinden bazıları eksikti ve çenesi kırmızı yaralarla kaplıydı.

"Kayıp falan mı oldun?" Çürük süt kokuyordu, giysileri yırtık pırtıktı. "Ya da başka bir şey," diye mırıldandım.

"Ben Ed," dedi elini uzatarak. Tırnaklarının her biri yaklaşık bir inç uzunluğunda ve sararmıştı.

Elini tutmayacağımı anlayınca önümde diz çöktü ve kalbim hızlandı. Ed kirli elini uzattı ve bir parmak eklemine yanağımda gezdirmeye çalıştı. Ürperdim ve ayağa fırlayarak elini çektim. Dengesizce sallanıyordum. Gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu. Kendimi sabitlemek için duvardaki ATM'ye tutundum.

"Şimdi Ed'e kaba davranma. Adın ne senin?" diye sordu dudaklarını yalayarak ve bir zamanlar haki olan pantolonunun lekeli ağını düzelterek.

"Şey... seninle tanıştığıma memnun oldum Ed," dedim elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde. "Ama gitmem gerek." Onu atlatmaya çalıştım ama önüme geçerek tek çıkışıma engelledi.

"Neden bir süre burada kalıp kurulanmıyorsun?" Gözleri vücudumda gezindi. Dişsiz gülümsemesi daha da cesaretlendi. "Gerçi ben ıslak kadınları severim." Dilini ağzının çatısına vurarak gıdıkladı.

"Hayır, teşekkürler. Sadece arkadaşımın beni almasını bekliyorum," diye yalan söyledim, keşke doğru olsaydı. Tekrar yanımdan geçmek için hamle yaptım ama bu sefer kolumu yakaladı. Onu sarsmaya çalıştım ama o anda bir çocuk bile benden daha güçlüydü. "Bırak beni!"

"Şimdi beni dinle. Evime geldin. Şimdi burada kalacak ve ne kadar misafirperver olabileceğimi göreceksin."

Ed bileğimi çekerek sırtım ona yaslanana kadar beni döndürdü. Ellerimi tuttu.

Önümde tutsaktı. Aleti kalçama doğru seğirdi ve öğürdüm. Midemde bir şey olsaydı, tam oradan çıkardı.

Ed'in çizmeli ayağına çıplak ayağımla vurdum, ayağımdan kalçama doğru keskin bir acı yayıldı, ondan çok benim canımı yaktı ama bu onu bir an için sersemletmeye yetti. Tutuşundan kurtuldum.

Daha birkaç adım atmıştım ki saçlarımdan tutulup geriye doğru çekildim ve sırt üstü uçarak başımın arkasını betona çarptım. Yirmi dört saat içinde ikinci kez nefesim kesilmişti. Nefes borum açılmıyordu. Ciğerlerim vücudumun içinde debeleniyor, acı içinde hava istiyordu. Görüşüm gittikçe bulanıklaştı.

Bir motorcudan koruma istememin nedeni de tam olarak buydu. O anda keşke Bear beni King'e göndermek yerine kendi evine götürseydi diye düşündüm.

Ama sonra ona verdiğim sözü hatırladım. Onu

korumak zorundaydım. Ne pahasına olursa olsun.

Ve büyük bir dövüş olmadan yenilmeyecektim.

Ed bacaklarımı aşağı çekip ayırmaya çalıştığında, ayağım yüzüne çarpına kadar çılgınca tekmeledim. Burnundan kan fışkırdı ve ayağımın topuğu yanıyormuş gibi hissettirdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, sürtük!" Ed tısladı.

Geri çekilerek çeneme bir yumruk indirdi. Başım yana doğru döndü ve bir gümbürtüyle betonun üzerine düştü. Ağzım ılık bakırımsı bir sıvıyla doldu.

Ed boğazımın dibinde soğuk ve keskin bir şey tutuyordu. "Benimle dövüşmeye kalkarsan, o lanet boğazını keserim," diye uyardı gergin dudaklarının arasından.

Bıçağı tutan kararsız eliyle, eşofmanımı ve külotumu tek bir kuvvetli çekişte yırttı. Her nefes alışımda bıçağı bir kez daha saplanıyordu.

Gözlerimi kapattım. Ölümü dilersen böyle olur, değil mi? Bazen dilekler gerçek olur.

Tek umudum, işi bittiğinde beni öldürmesi ve böylece hayatımın geri kalanında bu anı tekrar yaşamak zorunda kalmamaktı.

Onu koruyacağıma dair verdiğim sözün üzerinden bir gün bile geçmemişti ve ben çoktan başarısız olmuşum.

Ed pantolonunu karıştırdı ve ben de hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabada bir banka tentesinin altında öleceğim gerçeğini kabullenerek kendimi hazırladım.

Kimsenin olmadığı gibi.

Sonra Ed gitti. Ağırlığı aniden kayboldu.

Bir karışıklık oldu, sonra kulaklarımda yankılanan yüksek sesli bir patlama. Tanıdık bir ses.

Neler olduğunu görmek için başımı kaldırmak istedim ama boynum işbirliği yapmadı ve başım sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissettim.

Güçlü kollar sırtıma ve dizlerimin altına uzandı, beni zahmetsizce havaya kaldırdı ve sert bir göğse yasladı. Karşımdaki her kimse ona karşı koymaya çalıştım ama kıpırdanmaktan başka bir şey yapamadım.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı tanıdık, derin bir ses saçlarıma doğru.

Kral.

"Beni bırakacağını sanıyordum." Dedim, düşüncelerim kafamın içinde birbirinin etrafında dönüyor, birbirine çarpıyordu.

"Fikrimi değiştirdim." King'in kasları benim ağırlığım altında zorlukla gerildi. Üzerime deri bir

ceket geçirmişti ve yağmurun altında yürürken en ufak bir gerginlik hissetmiyordu.

Etrafımdaki dünya bulanıklaştı. "Hayatımın gözlerimin önünden akıp gitmesi gerektiğini sanıyordum?" "Neden böyle düşündün?" diye sordu. Zayıf düşmüş halimle, yüzündeki endişenin Ses gerçek miydi yoksa benim uydurduğum bir şey miydi?

"Çünkü ölürken böyle olur," diye cevap verdim.

"Ölmüyorsun."

"Oh, güzel. Çünkü gözlerimin önünden geçecek bir hayatım yok. Yukarıda hangi yüce güç varsa onun bana sadece seni gösterdiğini sanıyordum."

"Ölmek üzereyken neden beni gördün?" diye sordu. Hemen cevap vermeyince King beni sarstı ve uyanık kalmaya çalışmakla ilgili bir şeyler söyledi ama dinleyemedim. Sanırım daha sonra söylediğim şey, "Çünkü kızgın falan olabilirsin ama sana bakmak çok güzel." cümlesine çok benziyordu. Esnedim. "Neden benim için geri geldin?"

Kalan tüm enerjimi bir gözümü açıp King'in omzuna bakmak için kullandım. Ed ATM'ye yaslanmış, boş gözlerle önüne bakıyordu.

Gözlerinin arasında bir kurşun deliği.

King bana daha sıkı sarıldı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Çünkü sen benimsin."

Onuncu Bölüm

Doe

Ilık suyun içinde uyandım. Her ağrım, çürüğüm ve yaram iyileştirici sıcaklığın içinde zonkluyordu. Gözlerimi açtığımda King elinde bir bezle küvetin kenarında duruyordu.

Nefesim kesildi ve hızla doğruldum, su yan tarafa ve yere doğru aktı. Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak uzak kenara doğru kaydım. King bileğimi zorla tutup çekti ve bakışlarına karşı sahip olduğum tek korumayı ortadan kaldırdı. Diğer eliyle nasırlı parmak uçlarını köprücük kemiğimden göğsüme doğru ilerletti. Meme ucuma ulaştığında sıkıttı.

ZOR.

Bağırdım.

"Onları zaten gördüm, yavrum. Şimdi onları benden saklamana gerek yok." King gömleksizdi, karın kasları dalgalanıyor ve dövmeleleri her hareketiyle canlanıyordu.

"Ed'i sen öldürdün," diye ağızımdan kaçırdım. Bir gece önceki olaylar birbiri ardına korkunç ayrıntılarla zihnimde yuvarlanmaya başladı.

"Ed mi?" King kaşlarını kaldırarak sordu.

"Dün geceki adam," diye açıkladım. "Senin..."

"Öldürüldü," diye bitirdi King. "Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim." King elindeki bezi kaldırdı. İrkildim. "Sadece çamuru siliyorum."

"Pek pişman olmuşa benzemiyorsun. Yargıç, jüri ve cellat olma hakkına sahip olduğunuza tamamen inanmış görünüyorsunuz." Dedim ki.

"Basit bir 'Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim King' yeterli olurdu." King dedi ki. "Ama bilmen gereken ve Ed'in de öğrendiği şey şu ki, eğer benimle ve benim olanla uğraşırsan, evet, yargıç benim. Ben jüriyim. Ve bazen, durum gerektirdiğinde, ben lanet olası bir celladım." Midem bulandı.

"Ama bana zarar verip vermemesi neden umurunda?"

"Çünkü sen benimsin."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" "Çünkü bu doğru."

"Senin olmayı asla kabul etmedim, bu ne anlama geliyorsa."

"Bu kabul etmeniz gereken bir şey değil. Bu bir pazarlık değil. Ed'in sana yapmayı planladığı şeyi yapmasına izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Hayır, söylediğim bu değil." Ilık suyun içinde bile, King beni kurtarmasaydı neler olabileceğini düşününce tüylerim diken diken oldu.

Ölmüş olurdum.

Ed öldüğü için üzgün müydüm? Hayır. Ya o ya ben durumuydu ve diğer taraftan hayatımla çıktığım için mutluydum.

"İşte bu yüzden bir motorcuya ihtiyacım

vardı," diye mırıldandım. "O da neydi?" King

sordu.

"Hiçbir şey," dedim. Son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Hayır, bu yüzden bir motorcuya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Korunmak için!" Tersledim. "Sokakların nasıl olduğunu bilmiyorsun. Her köşede uyuyakalmanı, dikkatini vermemeni ya da yanlış bir ara sokağa girmeni bekleyen bir Ed var. İlk tercihim değildi ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Nikki partinde motorcular olacağını söyledi. Eğer biri benden hoşlanırsa beni koruyabilirmiş."

"Partiye kendini bir motorcuya pazarlamak için mi geldin?" Sesi kızgın ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve aptalca bir nedenden ötürü, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım fikrinden gerçekten nefret ediyordum. Neredeyse kendimi hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğinden nefret ettiğim kadar.

Ya da *onu*.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "En azından kısa bir süre için. Ama şimdi bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Artık istediğim şey bu değil." Bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar ne kadar utandığımı fark etmemiştim.

"En azından şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. Arkana yaslan," diye emretti King.

Çenemi geriye yatırdım ve o da bir eliyle boynumu destekledi. Yerden bir bardak aldı ve su doldurup yavaşça saçlarımın üzerine döktü.

"Anneni öldürdün," diye fısıldadım. Banyo ne kadar güzel olsa da, ağzıma hâkim olamıyor ve kelimeler Kral'ın fincanından dökülen su gibi dökülmeden önce onları durduramıyordum.

"Siktiğimin Preppy'si." King başını salladı. "Hiçbir şey söylememeliydi. Bu seni hiç ilgilendirmez," diye tükürdü. Damarına basmışım. "Kimseyi ilgilendirmez." Bir iki dakikalık sessizlikten sonra nefes alış verişini tekrar düzleşti ve boynundaki damarın atışı durdu. Saçımı durulamayı bitirdi. "O zamanlar hapiste olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ne kadar süre kilitli kaldığımı biliyor musun?"

"Üç yıl," dedim, Preppy'nin bana söylediklerini hatırlayarak.

"Evet, üç yıl. Cinayetten üç yıl alan birini tanıyor musun?"

Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Hiç mantıklı gelmedi. Başımı salladım. "Bu hikâyede çok daha fazlası var. Ama bu gece hikâye anlatacak havada değilim."

"Ama Nikki'yi sen öldürdün," diyerek çenemi kapalı tutamadığım için kendime lanet ettim. Beni çok şaşırtan bir şekilde King güldü. Sanki bir fıkra anlatmışım gibi gerçek bir kahkaha. Adamın bunu yapabileceğini sanmıyordum.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ben yapmadım."

"Evet, yaptın," diye karşı çıktım. "Preppy'ye onu öldürdüğünü söylediğini duydum. Bunu neden inkâr ediyorsun?" "Bunu bir düşün. Gerçekten onu öldürdüğümü söylediğimi duydun mu?"

O haklıydı. Gerçek kelimeleri söylediğini duymadım.

"Sadece öldüğünü söyledim. Üzgünüm, yavrum, ama öldü. Onu bir kasaba ötedeki boktan bir motelde kolunda bir iğneyle buldum."

King gözümün altından süzülen bir damla yaşı başparmağının ucuyla sildi.

"Seni vurdu. O gözyaşını gerçekten hak ediyor mu?" Başparmağından emerek beni şaşırttı. "Beni

o vurmadı," diye savundum. "Kaçmaya çalışıyordu. Beni kazara vurdu. "Kaçmaya çalışıyordu. Seni hedef alarak. Çaresizdi. İkimiz de çaresizdik. Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar."

İşte o zaman onu özlediğimi fark ettim. İlişkımız ne kadar berbat olsa da, o sahip olduğum tek şeydi. Ve şimdi o gitmişti.

"Yavrum, bilerek ya da bilmeyerek, o sürtük seni vurdu. Dürüst olmak gerekirse, onu canlı bulsaydım ve o silahı çekseydi

"Silahı tekrar ateşleseydim, şimdi çoktan ölmüş olurdu."

"Hayatım bir sürü sorunun üzerine yığılmış bir sürü sorudan ibaret gibi görünüyor ve açıkçası beynim patlayıp kulaklarımdan dışarı sızmadan önce bu karışıma bazı lanet cevaplar eklemeye hazırım."

"Ne kadar... grafikselsin."

"Ben ciddiylim. Neden beni aradın? Neden beni buraya getirme zahmetine girdin?"

"Gitmene izin verdiğimde, bu anlık bir karar hatasıydı. Gitmene neden izin verdiğim önemli değil. Gerçek şu ki arkadaşın öldü ve hala bana borçlusun. Sen benim malımsın ve ben aksine karar verene kadar da benim olacaksın."

Elindeki bezi bacaklarımda gezdirdi ve ayağımdaki yaranın üzerinden geçti. Bağırdım ve o da kaşlarını çatı. "Oldukça kötü yaralanmışsın."

"Sanırım ormanda çürümeye terk edilip sonra da kızgın güneşin altında çıplak ayakla kilometrelerce yürüyünce böyle oluyor," diye tükürdüm. Benimle tartışmasını, kavga etmesini bekliyordum ama beni şaşırttı.

"Bunun için özür dilerim. Dediğim gibi, bir anlık dikkatsizlik sonucu oldu." "Az önce benden özür mü diledin?"

"Hayır, bir anlık muhakeme hatası yaptığım için üzgün olduğumu söyledim. Senden özür dilediğimi söylemedim."

"Sana tam olarak nasıl ödeme yapmam gerekiyor?" Tereddütle sordum. "Bunu atlattık. Sana verecek hiçbir şeyim yok," diye iç geçirdim. "Hiçbir şeyim yok."

"Ne şekilde istersem, yavrum."

"Ya senin olmak istemiyorsam?"

King tereddüt etmedi. "O zaman Preppy'nin sana istediğini yapmasına izin vereceğim. İyi biri gibi görünebilir, ama bu çocuğun arka kapınızı hiç uyardırmadan kıracak hasta bir pislik olduğunu öğreneceksiniz. Çılgılık atmalarından hoşlanıyor. Bayılmaları hoşuna gider. Hayır demelerini daha da çok seviyor. Ya da belki, seni Bear'ın ekibine ödünç veririm. Harris ve Mono'nun bıçakla oynama fetişi olduğunu duydum."

Sesinde hiç mizah yoktu.

"Ama işbirliği yaparsan, sadece ve sadece benim olacaksın. Benim korumam altında olacaksın. Senden bıktığımda ve borcunun ödendiğini hissettiğimde, gitmekte özgür olacaksın."

"Koruma," diye tekrarlardım. Aradığım şey tam da buydu. "Benden bıkmazsan ne olur?"

King kıkırdadı. "Olacak. Her zaman olur. Ama o zamana kadar ben ne dersem onu yapacaksın. Benim evimde yaşayacaksın." Gözlerini bacaklarımda arasındaki boşluğa dikti. "Benim yatağımda uyuyacaksın."

"Bana tecavüz mü edeceksin?" Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Çünkü kendimi satmak bir şeydir. Kararın benden alınması tamamen başka bir şey. Eğer planın buysa, kafamı suyun altına sokup bu işi hemen bitirebilirsin."

"Bedenen zayıf olabilirsin ama ağzın mesajı almış gibi görünmüyor." Adrenalin içimde canlandı, damarlarımda dolaşarak bedenimi bir başka hayat mücadelesine hazırladı.

Ayağa kalktım, fayans zemine daha fazla su sıçratarak çıplaklığımı gözler önüne serdim. Üstümü örtmeye zahmet etmedim.

King ayağa kalkıp küvete girerek beni şaşırttı ve kot pantolonunu inciklerine kadar ıslattı. Sıkılı yumruklarını onu yumruklayacakmışım gibi önüme doğru uzattım. Güldü ve iki kolunu belime

dolayarak beni renkli, çıplak göğsüne çekti.

"Pek çok şey olduğumu öğreneceksin ama tecavüzcü değilim. Seni becermeden önce -ve seni becereceğim, yavrum- bunun için bana yalvaracaksın," diye fısıldadı boynuma doğru.

Orada yarattığı acıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine kenetledim. Savaş için kullanmaya hazır olduğum adrenalin dalgası tamamen başka bir şeye dönüştü. Onun için hâlâ hazırdım. Sadece tamamen farklı bir şekilde.

Hain vücut.

"Ama önce iyileşmen gerek. Ayakların kesilmiş ve kulağın yine kanıyor." King küvetten çıktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırarak dişlerimin takırdamaya başladığı soğuk fayansın üzerine koydu. Lavabonun altındaki dolabı açtı ve beni battaniye yerine geçebilecek büyüklükte yumuşak bir havluya sardı. "Ve bana söylemeni istediğim birkaç şey daha var."

"Ne gibi?"

"Preppy bana senin ona anlattıklarını, sana olanları anlattı. Ama nasıl oluyor da senin gibi biri dünyada kayboluyor?"

"Benim gibi biri mi?"

"Dışarıda bu güzel gözleri özleyen birileri olmalı." Parmaklarını ıslak saçlarıma geçirdi ve başımı arkaya yatırdı.

"Beni tanıyan birini bulmaya çalıştım," dedim dişlerim hâlâ birbirine çarparken. King yaralarımın üzerinden dikkatle geçerek beni havluyla kuruladı. "Polis de denedi ama eşkalime uyan bir kayıp ilanı yoktu. Parmak izlerim hiçbir yerde kayıtlı değil. Hiçbir belge yok."

King kot pantolonunun düğmelerini açtı ve ıslak kumaşı kuruması için duş çubuğuna asarak çıkardı. Kıyafetlerinden geriye kalan tek şey siyah boxer külotuydu ve devasa ereksiyonu esnek kumaşı zorluyordu. Baktığımı fark etti ve uyarılmışlığına bir mazeret uydurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Kendini örtmek için herhangi bir hamle yapmadı. Ağzının kenarından gülümseyerek bana doğru birkaç adım attı. Beni bir bebeği kucağına alır gibi kollarına aldı ve yatak odasına götürüp yatağa yatırdı.

Önceki geceden kalma kelepçeler hâlâ yatak başlığında asılı duruyordu.

"Yani bu kadar mı? Senin tutsağın mıyım? Beni yatağa kelepçeleyip öylece tutacak mısın?"

King başını salladı. "Hayır, yavrum. Sen benim tutsağım değilsin. Artık bunlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum." Kelepçeleri işaret etti. İri yapılı, dövme, kaslı vücudu pencereden sızan ay ışığının altında parlıyordu. Ağzım kurudu ve diğer yaralarımı gölgede bırakmaya başlayan ağrıyı bastırmak için tekrar kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Şeytan olabilirdi ama vücudu bir tanrı gibi şekillendirilmişti.

Sorumu şekillendirmek için çabaladım. "O zaman ben neyim?" Fısıldadım. Yorgunluğum beni ele geçirmeye başlamıştı.

"Sana daha önce de söyledim." King eğilip havluyu çıkardı ve üzerimi çarşafıla örtmeden önce bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi. King bir dizini yatağın üzerine koyarak eğildi ve alt dudağımı ağzına aldı. Karnımda bir karıncalanma hissi başladı. Bir patlamayla dudağımı bıraktı. "Sen benim tutsağım değilsin. Sen benimsin."

On Birinci Bölüm

Kral

En iyi kararına rağmen, onu evime geri getirdim. Onu besledim. Onu yıkadım. Onu yatağına yatırdım ve yanına tırmanıp uyuyana kadar ağlarken ona sarıldığımda benimle mücadele etme zahmetine girmedim. Kendi isteğı dışında buradaydı ve ben de berbat bir orospu çocuğuydum.

Çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Her şeyi berbat eden öpücüktü. Onu ormanda öpmek istememiştim ama ağzını almak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü görmezden gelemedim. İlk başta, bunun sadece altımda debelenen bir kızı öpmeye ihtiyaç duyan hastalıklı bir yanımda olduğunu düşündüm. Ama sonra bana ağzını açtı ve sahip olduğum tüm hisler o öpücükte kayboldu.

Tadı, dili, yatağıma ilk girdiğinde ona karşı hissettiğim çekim, kontrol edemediğim bir şeye dönüşmüştü. Aklım başıma gelmeden önce bir dakika boyunca kendimi onun içinde kaybettim. İntikamımı onun bedeninden alma fikri her yerimin sertleşmesine neden olsa da durmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

Onun peşinden gitmeyecektim. Ama bütün gece uyanık kaldım ve tavandaki vantilatöre baktım. Kızı tanı mıyordum bile ve onun için endişeleniyordum. Ne yapıyordu acaba? Ormandan çıkabildi mi? Sonra doğru yöne gitmesini umarak saatler geçirdim çünkü Coral Pines'a doğru giderse on mil boyunca herhangi bir medeniyet bulamayacaktı.

Bütün gün onun peşinden gitme fikriyle boğuştu m. Sonra, Preppy ona hafızası olmadığı konusunda söyledikleri hakkında beni bilgilendirdi.

Ben de bir şey yaptım. Onun peşinden gitme kararını kolaylaştıran bir şey. Etrafımdaki herkesin hayatını sonsuza dek değiştirecek bir karar.

Bazıları iyi için.

Bazıları kötüler

için. Bazıları

ölüler için.

Doe'nun gerçekte kim olduğunu öğrendim.

On İkinci Bölüm

Doe

GÖZLERİM AÇIK OLMASINA RAĞMEN, etrafımda paniğimin sel kapılarını açmak üzere olan bir karanlık var. Bir çift ağır kapaklı kestane kahvesi göz üzerimde beliriyor ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor ve korkum bir anlığına bastırılıyor. Bakışlarına yansıyan ham arzu, bacaklarımın arasına bir ıslaklık gönderiyor. Çıplak göğsünün sıcaklığı benimkine yayılıyor ve tenin tene değdiği hisler içinde kayboluyorum.

Yavaşça parmaklarını kalçamda gezdiriyor, dokunuşuyla yanan, ağrıyan ve daha önce hiç bilmediğim bir ihtiyaçla zonklayan tek yer hariç vücudumun her yerine dokunuyor. Dokunuşu yumuşak ama gergin, sanki ellerini bir sonraki adımda nereye koyacağını bilemiyor. Dokunuşunu en çok arzuladığım yere göndermek için yer değiştiriyorum.

"Sssshhhh," diye fısıldıyor derin bir ses boynuma, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve karnımın beklentiyle dönmesine neden oluyor. "Sana dokunmamı istediğin yer burası mı?"

Eli göğsümün üzerine geliyor ve zaten hassas olan meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. Sırtımı eğiyorum ve boğazımın derinliklerinden inliyorum.

"Hayır," diyorum. Zar zor bir nefes olarak çıkıyor. Ona daha aşağıda ihtiyacım var. Çok daha aşağıya.

Meme ucumu bırakıyor ve yumuşak bir el göğsümü kavrayıp hafifçe sıkıyor. "Bana ihtiyacın olan yer burası mı?" diye soruyor ses, dokunuşuyla olduğu kadar sözleriyle de alay ederek.

"Hayır," diye inliyorum tekrar, temas kurmasını beklemenin ıstırap verici işkencesi dayanılamayacak kadar fazla.

Bacaklarımı sabırsızca tekmeliyorum.

"Sssssshhhhhh. Uslu durursan istediğini alırsın," diye fısıldıyor ses, dilini boynumun kenarından aşağı doğru gezdirirken bir yandan da ellerini bacaklarımın arasında gezdiriyor. Yavaşça, iki parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, hiç hareket etmeden orada duruyor. Neredeyse bir dokunuş.

Vücudu hareketsiz.

Altında kıvranıyorum, benden esirgediği özgürlüğü arıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. Cevap yok.

"Lütfen," diyorum tekrar.

Hâlâ cevap yok.

Bir an önce zevk vaat eden gözlerine bakıyorum ama yavaş yavaş kayboluyorlar. Ona uzanıyorum ama sadece gece havasını kavriyorum. Bana dokunduğu yerleri hâlâ tenimi yakmış gibi hissedebilsem de, artık onu üzerimde hissedemiyorum.

Sonra, o tamamen gitti ve ben karanlıkta yalnız kaldım.

Paniğe kapılmadan önce, üstümde hissettiğim şey şimdi arkamda, ama his tam olarak aynı değil. Kişi de aynı değil. Bu beden daha sıcak, daha sert ve çok çok daha büyük. Kalçamı ovuşturan el yumuşak ve nazik değil; sert ve nasırlı. Belime sürtünen ereksiyon kalın ve uzun, kışkımdaki yarığa sürtünüyor, ıslak kıvrımlarıma giriyor ve tekrar geri çıkıyor.

*"Lütfen," diye yalvarıyorum. Serbest bırakmak. Tüm bunların sonunda bir tür serbest bırakılma
olmalı. Bunu arzuluyordum,*

İhtiyacım vardı ve bunu bana verebileceğini biliyordum.

Bu yeni parmaklar oyalanmıyor ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı bulduklarında neredeyse parçalanıyorum, arkamdaki kalınlığa karşı kıvranana kadar klitorisimin üzerine yayıyorlar, vücudumla bunun için yalvarıyorum, saf zevk beni ikiye bölene kadar onunla doldurulmaya ihtiyaç duyuyorum.

İki parmağım içime girdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O zaman artık rüya görmediğimi fark ettim. Yan yatmıştım, yüzüm duvara dönüktü. Bir yatakta.

Kral'ın

yatağında.

KRALLA

BIRLIKTE.

Beni dolduran, geren onun parmaklarıydı. Onları içimde kıvırdı ve bir noktaya sürtünerek ona doğru eğilmeme ve sırtımı kamburlaştırmama neden oldular. King beni ön kolunun altına sıkıştırıp göğsüme sıkıca sararak kendisine doğru tuttuğunda nefes nefese kaldım ve kopmaya çalıştım.

"Seni yakaladım yavrum," diye homurdandı, nefesi kulağımın arkasındaki bir noktayı okşayarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Tartışmam ya da en azından onu itmem gerektiğini biliyordum ama düşünemiyordum. Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü benden kaçtı çünkü parmakları pompalamaya başladı, başparmağının pedi klitorisimi daire içine aldı, daha hızlı ve daha hızlı, yastığa nefes nefese kalana kadar, kendimi sert vücuduna geri atana kadar, bir sonraki nefesimden daha çok arzuladığım serbest bırakmayı kovaladım.

"Seni yakaladım," dedi King tekrar. Sesi gergin ve kalındı. Kendimi bir his sisinin içinde kaybettim.

"Sen ne-" Sormaya başladım, ama kelimeleri oluşturmamıştım çünkü vücudum King'in parmaklarına kenetlendi ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Seni boşaltacağım, yavrum. Seni çok sert boşaltacağım," diye söz verdi. Sınıra ulaştığımı hissettiğimde, King beni daha sıkı tuttu ve klitorisime bastırdı. Beni getirdiği yükseklikten düşmekten korkarak asıldım.

"Sorun yok, bebeğim. Seni iyi hissettirmek istiyorum. Benim için gelmekten korkma."

Parmaklarının son bir darbesiyle yıldızları gördüm. Sonra, asla ayrılmak istemediğim bir yerden, var olduğunu hiç bilmediğim en muhteşem serbest düşüşle aşağı düştüm. Yastığa doğru çığlık atarak, onu ellerimle yumruklayarak, orgazmım göğsümden ayak parmaklarıma ve tekrar geriye doğru beni yırttı. Yeryüzüne geri dönerken göbeğim King'in parmaklarının etrafında nabız atmaya devam etti.

"Beni öldüreceksin, yavrum," diye inledi King. Parmaklarını çıkardı ve sonra onları ağzına aldı. "Ahhhh siktir."

Az önce ne oldu öyle?

King yatak başlığına yaslandı. Her ne kadar hareket etmek istesem de yatağa yapışıp kalmıştım. "Şu anda bilmen gereken bir şey var. Bir dahaki sefere yatağымda inlemene ve kendine dokunmana neden olan rüyalar gördüğünde, olacaklardan ben sorumlu olmayacağım. Bu senin sorumluluğunda. Çünkü bir dahaki sefere iyi bir adam olup küçük sorununu çözmek için parmaklarımı

kullanmayacağım."

"Bir şeyi çözmek için sana ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum," diye tersledim.

Kan yanaklarıma hücum etti ve beni utançtan yaktı.

"Kahretsin, on mil içindeki herkes ne istediğini biliyordu, ama bir dahaki sefere, o amının içinde parmaklarımdan çok daha büyük bir şeyle uyanacaksın. Ve bu olduğunda, o kadar sert boşalacaksın ki, bu gece yaşadığın şeyin lanet olası bir şeyden başka bir şey olmadığını düşüneceksin.

Hıçkırık. Ve sana hatırlatırım ki bu benim yatağım. Ben burada uyuyorum ve şimdi de sen burada uyuyorsun. O yüzden dikkatli ol."

"I..."

"Ve siktiğimin yatağında yanımda uyurken başka bir adamı hayal etmeni istemiyorum." Sesini kaplayan ani öfke kafamı karıştırdı.

Ve beni kızdırdı.

"Birincisi, neyi ya da kimi hayal ettiğimin seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum ve ikincisi -" İki parmağımı kaldırdım. "Seninle aynı yatakta uyumak istemiyorum. Beni buraya getiren sensin. Ve üç, rüyamda seni görmediğimi nereden biliyorsun?" Utancımın bir kısmını üzerimden atmaya ummuştum ama söylediğim her kelimeyle birlikte, göz kapaklarımdan kulak memelerime kadar her şeyin kıpkırmızı yandığını hissedene kadar arttıkça arttı.

"Beni rüyada görmüyordun," dedi kendinden emin bir şekilde, kollarını kavuşturarak. Birden bir şeyin farkına vardım.

"Birinin adını mı söyledim? Kimin adını?"

"Hayır, yavrum. Kimsenin adını söylemedin. Yine de sana benimkini söyletmek için sabırsızlanıyorum."

"Kafamın içinde değildin, bu yüzden kimi ya da neyi hayal ettiğimi bilmene imkân yok," diye karşı çıktım, sesim her cümlede daha da yükseliyordu. Bir isim yüzünden umutlandığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Bana yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmın tadını çıkardığım için kendime kızgındım.

"Yavrum, uykunda boşalmak üzereyken beni rüyada görmediğini nasıl anladığımı bilmek ister misin?"

"Evet," diye fısıldadım.

Gözlerindeki öfke kısa bir an için kayboldu. Mükemmel dudaklarına ukala bir gülümseme yerleştirdi ve üstüme yuvarlandı, beni kafese kapatırken yastıklara yaslanmaya zorladı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, nefesi sıcak tenime karşı serindi.

"Çünkü bebeğim, rüyada gördüğün ben olsaydım, bundan çok daha yüksek sesle bağırıyor olurdun," diye homurdandı King.

"Seni ukala orospu çocuğu!" Bağırdım ama o çoktan yataktan atlayıp odadan çıkmıştı. Bağırışlarım zaten kapalı olan kapıdan başka kimseye ulaşmıyordu.

Vücudum ona ne kadar tepki verse de, beni ne kadar iyi hissettirebileceğini bilsem de -ve beni boşaltacağına dair verdiği her sözü yerine getirebileceğinden hiç şüphem yoktu- ondan uzak durmak ve ona verdiğim yeni sözü tutmak zorundaydım.

Bu çok zor olacaktı, çünkü onun yatağında uyuyacaktım.

King sözümü kesmeden önce gördüğüm rüya çok gerçek, çok canlıydı. İçimde bunun bir rüyadan daha fazlası olduğuna dair bir his vardı. Belki de, eğer şanslıysam, geçmişime bir bakıştı.

Kestane rengi kahverengi gözler, gerçekte kim olduğum ve bana ne olduğu hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracak anahtar olabilirdi.

O gece kestane rengi gözlü çocuğun gelip beni kurtardığını, beni ailem ve arkadaşlarımla dolu bir hayata geri götürdüğünü ve son birkaç gün içinde olan her şeyin çabucak unutulmuş bir kabustan başka bir şey olmadığını hayal ederek uykuya daldım. Dışarıda gerçekten de endişeden hasta olmuş, beni bulana kadar rahat etmeyecek insanlar olduğunu hayal ettim.

Neredeyse inanana kadar bu senaryoyu tekrar tekrar aklımdan geçirdim.

Neredeyse.

King zeki, hesapçı ve kurnazdı. En kötüsü de dizlerimi hem korkudan titretecek hem de arzudan zayıflatacak güce sahipti. Uzak durmam gereken biriydi ama ona göre böyle bir şey olmayacaktı.

Ben onu hayal etmedim; o bu konuda haklıydı. Çünkü King bir rüya değildi.

O bir kabustu.

On Üçüncü Bölüm

Doe

KING ASLA yatağa dönmedi ve ben rahatlamıştım. Bir musluktan daha hızlı sıcak ve soğuk akan birinin malı olmak istemediğim kadar, önümdekine odaklanmaya karar verdim. Ya da daha doğrusu, altımdakine.

Ve üzerimde.

Ve etrafımda.

Ve içimde.

Bir yatak. Bir çatı. Duvarlar. Yemek.

Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Kollarımı ve bacaklarımı uzattım ve derin bir nefes aldım.

Durumum umduğum kadar iyi olmayabilir, ama kesinlikle bazı avantajları vardı.

En azından ellerim kelepçeli değildi.

"Kalk ve Parla!" Tiki bağırarak kapıyı açtı ve kıyafetlerimi başımın üstüne fırlattı. "Yapacak işlerimiz var ve beklemekten nefret ediyorum, özellikle de kızlar için."

Giysileri yüzümden çekip kucağıma aldım. "Neden bu kadar neşelisin? Sana yaptıklarım için benden nefret etmiyor musun?" Taşaklarına attığım ve onu merdivenlerden aşağı yuvarlayan o pek de hoş olmayan tekmeye atıfta bulunarak sordum.

"Hayır, aslında biraz etkilendim. Beni yanlış anlamayın. Çok aptalcaydı. Patronun yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Atardamarı falan patlayacakmış gibi görünüyordu. Ve eğer Küçük Tiki ve çocuklar düzgün çalışmıyor olsalardı, farklı bir melodi söylüyor olurdunuz, ama neyse ki çocuklar nasıl darbe alacaklarını biliyorlar. Bazen hoşlarına gidiyor. Ama iyiler, yani faul yok. Şimdi, hadi gidelim!"

"Nereye gidiyoruz?" Gömleğimi başımın üzerine çektim. Preppy yatağın üstüne atladı ve küçük bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı. Onun bulaşıcı coşkusuna tepki vermekten kendimi alamadım.

"Kahretsin, gülümsüyor!" Preppy gülümsedi ve yataktan kalkmaktan ya da kış üstü yere kapaklanmaktan başka çarem kalmayana kadar daha sert zıpladı. "Güzel bir gülümseme. Seni çatlak bir kafa gibi göstermiyor."

"Affedersiniz?"

"Çatlak. Kafa," dedi Preppy, sanki onu duymamışım gibi her kelimeyi telaffuz ederek.

"Ne dediğini biliyorum. Gerçekten böyle mi görünüyorum?" Birdenbire zayıf bedenimden, çılgın yatak başımdan ve ahududu rengindeki güneş yanığı tenimden utanmaya başladım.

"Hayır mı?" Preppy garip bir şekilde gülümseyerek sordu. Ona şüpheyle baktım ve kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdum. Yataktan aşağı atladı ve dirseklerimi elleriyle kavradı. "Bunu düzeltebiliriz. Merak etme. Seni şişmanlatabilir ve o kemik gibi vücuduna kısa sürede biraz meme ve popo ekleyebiliriz."

Birden King'in Preppy hakkında söylediklerini, kadınlarla yapmayı sevdiği şeyleri hatırladım.

Dirseklerimi onun elinden kurtardım ve bir adım geri çekildim. King etrafta olmasaydı, Preppy bana zarar verir miydi? Sertçe yutkundum ve yüzümdeki ifade düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı.

"Ah, anlıyorum. Patron seni benimle tehdit etti, değil mi?" İsteksizce başımı salladım. "Bu doğru mu?"

Preppy bana doğru bir adım attı ve beni tekrar yakaladı. Bu sefer, gözlerinin içine bakabilmek için başımı eğmek zorunda kalana kadar beni öne doğru çekti.

"Evet, bu doğru."

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunuşu beni ürpertmedi. Karşımda duran adam King'le aynı vahşeti gösterebiliyordu ve tüylerimi diken diken eden şeyler yapıyordu ama Preppy'nin kendisi öyle değildi. Onun varlığında garip bir şekilde rahat hissediyordum.

"Ben de bunun için üzgün değilim. Başıma hiç bilmek istemeyeceğin şeyler geldi. Bahane uydurmuyorum. Bu işler böyledir. Ben böyleyim. Hepsi bu kadar. Ben buyum. Ancak King'in neden küçük seni, deli benimle tehdit etmek zorunda hissettiğini merak ediyorum."

"Belki de yeteneğini kaybediyordur," diye fısıldadım.

"Ah, o da şakalar yapıyor." Gülümsedi. "Sende ne var?" Yüzümü ellerinin arasına alarak, sanki kelimelerimin veremeyeceği bir cevap arıyormuş gibi gözlerimi süzdü. Dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı.

"Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum."

Preppy aniden bir adım geri çekildi ve düşüncelerinden arınıyormuş gibi başını salladı. Tekrar gülümsedi, bu sefer tam dişli, kulaktan kulağa bir gülümseme. Bunun onun patentli bakışı olduğuna hızla aşına olmaya başlamıştım. Ellerini birbirine kenetledi ve çenesini birbirine kenetlenmiş parmaklarının arkasına dayadı.

Nedense, Preppy sahte bir İspanyol aksanıyla konuşmaya başladı. "Patron artık bizim kölemiz olduğunu söyledi ve bugün yapacak önemli işleri olduğu için seni de yanımda götüreceğim. O yüzden giyin köle ve şu lanet gösteriyi başlatalım!"

Preppy parmağıyla havayı işaret etti ve topuklarını birbirine vurdu.

Preppy yatağın üzerindeki giysileri göstererek, "Bunlar uyacaktır," dedi. "Onları giy ve yuvarlanalım.

Zaman boşa geçiyor."

"Bir yere mi gidiyoruz? Bu kıyafetler kimin? Nereye gidiyoruz?" Sorular arasında nefes almak için durmadan sordum.

"Hafızanı kaybettiğini söylediğini biliyorum evlat, ama kısa vaden hâlâ sağlam mı? Çünkü sürekli bu şekilde kendimi tekrar etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Alay edercesine yavaş konuştu. "Evet. Bir yere gidiyoruz. Kıyafetler yatağın üzerinde. Giyin. Beş dakika içinde mutfakta buluşalım." Normal konuşma hızına geri döndü. "Ve bu kadar çok soru sormayı bırak, yoksa uzun, çok *uzun* bir gün olacak."

"Beni yalnız mı bırakıyorsun?" Kıyafetleri aldım ve göğsüme doğru tuttum. "Geçen gün işerken beni izlemek zorunda kaldın ve bugün beni öylece bırakıp gidiyor musun?"

"Benim izlememi mi tercih edersin?" Preppy göz kırparak söyledi. "Çünkü bunu yapabiliriz, her ne kadar kesin emirler altında olsam da - ve tırnak içinde söylüyorum - 'sana dokunmamak'." Her sözünü parmaklarıyla tırnak işareti yaparak noktaladı.

"Hayır, sadece kafam karıştı, hepsi bu. Nikki hakkında. King hakkında. Senin hakkında. Her şey hakkında." Isırdım dudak.

"Ben de evlat. Ben de, ama ben sadece patronun emirlerini uyguluyorum," dedi Preppy. "Ama hadi

Belki bu arada biraz eğlenebiliriz -sıkıcı PG türünden-,

King eğlence polisi olarak etrafta olmadığına. Şimdi, acele et!"

Preppy kapıyı kapatmadan odadan çıktı, koridorda yürürken ısıklık çalıyordu. Gittikçe uzaklaşan ayak sesleriyle birlikte ısıklık da silikleşti ve dönüp merdivenlerden sekerek indiğinde tamamen kayboldu.

Preppy'nin bana verdiği kıyafetler basitti. Bir kot pantolon, siyah bir atlet ve düz siyah sandaletler. Sandaletler sanki benim için yapılmış gibiydi. Kıyafetlerin hepsi iki beden büyüktü ama yumuşak ve rahattı. Ayrıca bana yeni bir diş fırçası ve etiketi hâlâ üzerinde olan bir çift parlak kırmızı dantel külot bırakmıştı. Giyinmek için harcadığım beş dakikanın dördünü sadece dişlerimi fırçalamak için harcadım.

Yatağa girdiğimde saçlarım banyodan dolayı ıslaktı, bu yüzden biraz kırııştı, banyoda bulduğum bir fırçayla elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım.

Gerçek kıyafetler ve gerçek ayakkabılar
giyiyordum. Cennet gibiydi.

Banyo yaralarım için harikalar yaratmıştı. Banyoda ihtiyacım olan şeyleri buldum ve kulağımdaki ve ayağımdaki bandajları değiştirdim. Sonra güneş yanığı cildime aloe sürdüm, bir gün öncesine göre çok daha az kırmızı görünüyordu.

Alt kata ve mutfığa doğru yolumu bulduğumda, olduğum yerde durdum. Avokado yeşili aletleri olan küçük sarı mutfığın ortasında, tepeden tırnağa oymalar ve küçük çizimlerle kaplı eski, solmuş bir masa vardı. İnsan isimleri, penis resimleri, alıntılar ve bir sürü INSERT NAME was here's. Ama dikkatimi çeken bunlar değildi. Ağzımın suyunu akıtan şey masanın ortasındaki şeydi.

Krep.

Ağız sulandıran, tereyağlı, mükemmel yuvarlak krep yığınları.

Preppy elinde bir spatula ile ocağın başında durmuş, ızgara tavada krep çeviriyordu. Kırmızı kısa kollu gömleğinin ve solmuş kot pantolonunun üzerine dantelli kırmızı bir önlük giymişti. Sarı kareli papyonu üstünden görünüyordu. Beyaz spor ayakkabıları yıpranmamıştı ve beyaz jartiyeriyle uyumluydu.

Ama *krep*.

Bana kendime yardım etmemi söylemeyi bitirmeden önce, boğazıma iki tane sokmuştum bile, boğulabilirdim ama umurumda değildi. Zehir de olabilirlerdi, umurumda değildi. Eğer zehir iç organlarımı yerken bir ağız dolusu krep yiyerek ölürsem, bu isteyerek teslim olacağım bir kader olurdu.

Çünkü *krep*.

Preppy ocağı kapattı ve masanın ortasındaki tabağın üzerine bir deste daha koydu. "Yavaş. Hatırladın mı?" diye hatırlattı. Kırmızı plastik bir bardağa biraz portakal suyu doldurdu ve Hayatımı tehdit eden krep i yutmayı başardım. Ondan sonra, daha küçük ısırıklar almak ve daha yavaş çiğnemek için yarım yamalak bir girişimde bulundum.

"Peki, bugün tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Ayak işleri," diye belli belirsiz cevap verdi Preppy.

"İş." "Neden burada kalamıyorum?"

"Yapabilirsin ama seni tekrar yatağa kelepçelemem gerekecek. Biraz zaman alacak. Yani yemek yemek, işlemek ya da orada yatmaktan başka bir şey yapman söz konusu değil."

Yatağa bağlı olduğu için hâlâ ağrıyan omzumu döndürdüm. "İş o zaman. Ne tür bir iş?"

Son zamanlarda çoğu kelimemde olduğu gibi, dışarı çıkar çıkamaz onları tekrar içeri ekebilmeyi diledim.

Muhtemelen sormaman gereken bir şey, seni aptal.

Preppy aptalca soruma aldırmıyor gibiydi ama cevap vermedi. "Kapa çeneni ve yemeğini bitir ki bu lanet yüzyılda kapıdan çıkabilelim."

Preppy'nin herkesten farklı bir konuşma tarzı vardı. Davranışları hafifti ama sözleri ve kullandığı dil kabaydı.

Ama sonra sustum ve bana söyleneni yaptım.

Çünkü *krep*.

* * *

PREPPY'yi arazinin arka köşesindeki büyük garaja kadar takip ettim. Yavaş hareket ediyordum ve hâlâ topallıyordum. Ayaklarım önceki güne göre çok daha iyi olmasına rağmen, her adım bir öncekinden daha acı vericiydi.

King ve Preppy'nin evini gündüz vakti hiç görmemiştim. Şimdi etrafa uzun uzun baktım.

Doğrudan arka körfezde oturuyordu. Evin kendisi çok büyüktü, arazisi de öyle, en az bir dönüm. Bazı bölümleri bir zamanlar tadilattan geçmiş gibi görünüyordu ama kim yaptıysa artık vazgeçmişti. Paslanmış iskeleler evin bir tarafını boydan boya kaplıyordu. Mavi dış cephe kaplaması alt kısımda naylonun altında duruyordu ve kirle kaplıydı. Her tarafta yabancı otlar büyümüştü. Paslanmış boya kovaları ve çeşitli aletler çimenlerin üzerine saçılmıştı. Evin arka kısmı kısmen güvercin grisine boyanmıştı. Evin yüksek bir tepesine siyah spreyci boyayla grafiti şeklinde KING OF THE CAUSEWAY yazılmıştı. Sanki birileri bir noktada üzerini boyamaya çalışmış gibi görünüyordu, ancak kalın harfler ince girişimin arasından hala açıkça görülebiliyordu.

"Artık benim bakıcım mısın?" Evin etrafında dönerken sordum.

"Sanırım öyleyim." Preppy dedi ki. "King için pek çok şey yaptım ama bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç kimseyi koşuya götürmemiştim. Ama o da daha önce hiç sokak köpeği almamıştı."

"Başiboş mu?"

"Uyuz olmayan bir sokak köpeği gibisin. Sevimli ama çok sıska ve biraz da dağınık."

"Tamam, sanırım, ama ben içeri alınmadım. Kendi isteğim dışında buradayım,"

diye düzelttim. "King geçen gece seni o serseriden kurtardığında, bu senin isteğin dışında mıydı?" "Hayır, o adam beni öldürecekti."

"Tamam. Bir soru daha: Gitmen gereken başka bir yer var mı?"

Başımı salladım.

"Gördün mü? Seni yanına aldı. Tıpkı bir sokak çocuğu gibi."

İlk kez o zaman orada olmayı özgür irademin ihlali dışında bir şey olarak düşündüm ve Preppy bunu görmemi sağladı.

"Yani, evet, beni kurtardı," diye kabul ettim. "Ama öte yandan, benim olmayan bir borcu onun psikopat iradesine boyun eğerek ödememi de bekliyor."

"Her tartışmanın iki tarafı vardır. Yanılmanın iki yolu. Haklı olmanın iki yolu." Arka bahçedeki ateş çukurunun yanından geçerken şarkı söyledi. Daha önce düşündüğüm gibi sadece yerde bir delik değil, yerden birkaç metre yükseklikte inşa edilmiş büyük bir tuğla çemberdi. Çukurun ötesinde, devasa bahçenin sonunda, iki yanında onu yutmakla tehdit eden mangrovların bulunduğu ahşap bir rıhtım vardı. İskeleden, etrafı doğadan başka hiçbir şeyle çevrili olmayan körfezin ayna gibi sakin suları görünüyordu.

Başka ev yok. Başka rıhtım yok.

Yakındaki bir ağaçtan bir kuş havalandı ve dalları salladı. Cam gibi suyun birkaç santim üzerinde süzüldü. Gagasından küçük siyah bir yılan sarkıyordu.

Burası da King kadar kafa karıştırıcıydı. Sert kenarlı, tamamlanmamış ve rafine edilmemiş, yine de kendi tarzında gizemli ve güzel.

Bazı açılardan yırtık pırtık bir kardeşlik evi, bazı açılardan ise tam bir cennet.

"Burada başka kim yaşıyor?" Müstakil garajın yan kapısından girerken sordum. Farklı solma aşamalarındaki brandalar, araba ve bisiklet olduğunu tahmin ettiğim sıraları örtüyordu. Her şey kirli bir sisle sarılmış gibi toz zerrecikleriyle doluydu. Kırık bir pencerenin köşesinden karanlık garaja giren tek güneş ışığında enkaz parçaları canlanıyordu.

"Ana evde sadece ikimiz varız," dedi Preppy, ellili yıllardan kalma bir filmde fırlamış gibi görünen parlak siyah bir sedanın üzerindeki örtüyü kaldırırken. "Ama Bear'ın burada, garajda bir dairesi var. Kulüp binasında olmak istemediğinde burada kalıyor, ki bu son zamanlarda çok sık oluyor." Duvarın en ucundaki, tepeden tırnağa rastgele tampon çıkartmalarıyla kaplı kapıyı işaret etti.

Preppy arabayı çalıştırdı ve garaj kapısını açmak için koştı. Arabayı garajdan çıkardı ve park etti, böylece garaj kapısı rutinini tekrarlayabilecekti ama bu sefer kapıyı kapattı.

Bizi son derece yavaş bir tempoda garaj yolundan aşağı yuvarladı. Preppy direksiyona hafifçe vurarak, "Busty Betty'nin üzerine çamur sıçratmak istemeyiz," diye beni bilgilendirdi.

"Arabana isim mi verdin?"

"Evet, tabii ki. Önemli olan her şeyin bir adı olmalı." "Doğru değil mi?" dedim, artık arabadan bahsetmiyordum.

"Hadi ama. Sen önemlisin. Ve bir adın var. Sadece henüz bilmiyoruz. Belki de adın tamamen berbatır. Petunia Peoplebeater ya da onun gibi bir şey olabilir. Muhtemelen tam bir isim trajedisinden kaçındığın için minnettar olmalısın," diye şaka yaptı Preppy.

"Sanırım Doe, Petunia Peoplebeater'dan daha iyi," diye gülerek kabul ettim.

"Aynen öyle." Preppy, araba yolunun sonuna varıp yola döndüğümüzde hızlandı.

Logan's Beach'ten önce gittiğim tek kasaba Harper's Ridge'di. Daha iç kesimlerde, çok daha kalabalık bir bölge olmasının yanı sıra, o sokakta ilk uyandığım yer olma gibi şüpheli bir ayrıcalığa da sahipti. Nikki'nin benimle ilk arkadaş olduğu yer, eğer öyle diyebilirsiniz.

Siktiğimin Nikki'si.

Onu düşündüğümde içimde bir şey beni derinden etkiliyordu. Bir parçam, onu birkaç haftadır değil de hayatım boyunca tanıyormuşum gibi kaybının yasını tutmak istiyordu. Bir parçam onun için ağlamak istiyordu ama bu düşünceleri kendimden uzaklaştırdım çünkü o benim gözyaşlarımı hak etmiyordu. O beni terk etmişti.

Kaltak beni *vurdu*.

Preppy arabayı sürerken bana evi gezdirdi. Dik bir köprünün üzerinden geçtiğimizde, evin yan tarafındaki grafitide bahsedilen yerin 'The Causeway' olduğunu öğrendim.

Kendimi bir köpek gibi başımı pencereden dışarı çıkarırken buldum. Ağzımı açtığımda tuzlu havanın tadını dilimde hissedebiliyordum.

Her an sokağa geri dönebilirdim, bu yüzden acil hayatta kalma yükümden arınmış olarak geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya karar verdim.

İlk durağımız beyaz dış cephe, bakımlı, küçük bir evdi. Preppy arabayı park etti. "Stay

Burada," diye emretti ve dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapattı.

Koltuğumda arkama yaslanmış, onu beklemeye hazırlanıyordum ki aniden pencерemde belirerek beni korkuttu.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum, evlat," dedi bana. "Yaşadıkların için gerçekten çok üzülüyorum. Boktan şeyler yaşamaman ve sonunda öbür tarafa geçmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çoğunlukla iyi bir adamım. Ama iyi olmam, bundan faydalanman gerektiği anlamına gelmez. Bunu bir kere yaptın ve ben de bıraktım. Umarım tekrar yapacak kadar aptal değilsindir. Bunu söylememe gerek yok ama yine de söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Hiçbir yere gitme, tamam mı? Kaçmaya çalışma. Çünkü arkadaşım olman önemli değil. Boğazını keserim ve seni kimsenin bulamayacağı bir yerde çürümeye bırakırım, tamam mı?"

Burnumun ucuna dokundu ve koşarak garaj yoluna çıktı. Beni yolcu koltuğunda sersemlemiş halde bıraktı.

Preppy verandaya çıkarken ön kapı kısmen açıldı, sanki diğer taraftaki kişi onu bekliyormuş gibiydi. Preppy yana doğru süründü ve evin içinde kayboldu.

Rahat deri koltuğa yaslandım. Neyse ki arabayı çalışır vaziyette bırakmış ve klimayı sonuna kadar açmıştı. Geçidin tepesinde bir esinti olmasına rağmen, burada düz arazide hava durgundu, nem o kadar yoğunlu ki çimenlerden yükseldiğini görebiliyordum.

Serin kalmak için kot pantolonumu dizimin üstüne kadar sıyırdım.

Preppy'nin uyarısı, her ne kadar ürkütücü olsa da, gerekli değildi. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Seni koruyacağım, demişti Kral.

Ve bir ara Preppy'nin kreplerini yerken kalmaya karar verdim. King beni zorlamayacağını söyledi, bu yüzden tek yapmam gereken bedava oda ve pansiyonun tadını çıkarmak ve King'e teslim olmamaktı.

Bunun için yalvaracaksın.

Evet, doğru. Ben krep yemeye devam ederken o buna inanmaya devam edebilirdi.

Ön kapı açılana kadar kırk beş dakika geçmişti. Yaşlı bir kadın Preppy ile birlikte verandaya çıktı ve onu uzun uzun kucaklamak için içeri aldı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onunla samimi bir şekilde konuştu, alnı neredeyse onunkine değiyordu. Preppy onun yanağına bir öpücük kondurdu ve arabaya geri dönerken ona el salladı.

"İyi misin?" diye sordu arabayı tekrar yola çevirirken.

"Evet, iyiyim. Neden? Hâlâ burada olduğuma şaşırdın mı?"

"Hayır, ama bugün hiç bulut yok. Klima açıkken bile güneş çok acımasız ve bu normalden çok daha uzun sürdü. Gladys, o bir konuşmacı." Kıvrılmış kot pantolonumu işaret etti. "Ama görünüşe göre halletmişsin."

"Ben iyiyim. Gladys senin büyükannen mi?" diye sordum.

"Tam olarak değil," dedi Preppy yüzünde sinsi bir sırıtışla. "O bir iş kadını."

"İş mi? Ne tür bir işiniz var ki yaşlı bir kadının evinde kırk beş dakika geçiriyorsunuz?"

Sonra anladım. Preppy yüzümdeki tanıma ifadesini görmüş olmalıydı. "Ne?" diye sordu.

"Onunla seks yaptın mı?"

"Aman Tanrım, beni fahişe mi sandın!" Preppy yumruğunu direksiyona vurdu. Yolun kenarına çekip gözlerinden akan yaşları silerken, kendini kontrol edemediği için gülme krizine girdi.

"O kadar da komik değil," diye mırıldandım kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Evet, evet öyle evlat. King sana benim hakkımda tam olarak ne söyledi? Bir şekilde yaşlı kadınlardan hoşlandığımdan mı bahsetti? Eğer söylediyse, kışına tekmeyi basacağım, çünkü bu doğru değil."

"Hayır, öyle bir şey söylemedi ama bir süre içerideydin ve senden hoşlanıyor gibiydi. Hem de çok. Eğer büyükannen değilse, o zaman düşündüm ki..."

"Devam et ve söyle. Benim bir fahişe olduğumu, onu erkek etimle tatmin ettiğimi ve bunun için para aldığımı düşündün." Bana doğru döndü ve sürücü tarafındaki kapıya yaslandı.

"Evet, ama şimdi böyle söyleyince kulağa çok saçma geliyor."

Preppy orta konsoldan bir paket sigara alarak, "Çünkü *çok* saçma," dedi. Camını indirdi ve bir tane yaktı, dumanı arabanın dışına üflemek için başını benden yana çevirdi. Arabayı tekrar vitese taktı ve yola çıktı. "Sanırım bundan sonra senin bakıcın olmak hoşuma gidecek."

Yüzümün kızardığını hissettim, "Benimle dalga geçmek zorunda değilsin. Pek hafızam olmayabilir ama duygularım var, bu yüzden lütfen bunlar hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Evet hanımefendi, her şeyi unutacağım," dedi Preppy, her ne kadar yüzündeki eğlenen ifade bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylese de. Preppy arabayı ilkinin neredeyse aynısı olan başka bir evin önüne çekti, tek fark bu evin beyaz yerine mavi olmasıydı. "Bak ne diyeceğim evlat. Neden içeri gelip ne iş yaptığımı kendin görmüyorsun?"

"Hayır, teşekkür ederim. Burada kalıp koltuğa gömüleceğim," diye homurdandım, sesim tam bir velet gibi çıkıyordu.

"Hayır. Burada söz konusu olan benim itibarım. İçeri geliyorsun," dedi Preppy ve motoru kapattı. Bununla birlikte klima, havalandırma deliklerinden son bir parça soğuk hava verirken bir tıslama sesi çıkardı. "Her şeyi unutacağınızı sanıyordum."

"Tamamen yalan söyledim," dedi arabanın etrafında dönüp kapımı açarken. "Önden buyur canım."

Preppy arkamdan gelirken ben de ön kapıya doğru yürüdüm. Zili çaldı ve bir öncekiyle aynı yaşlarda başka bir kadın kapıyı açıp bizi içeri buyur etti.

"Arlene, bu Doe. Bir arkadaşım. İçeri gelse olur mu? Arabada beklerken çok sıcak oluyor." Preppy'nin hafif güneyli aksanı birden tam bir çekikliğe dönüştü.

"Elbette canım. Böyle bir günde kimse arabada oturmak zorunda bırakılmamalı. Eğer onu şimdiden beklettiysen yazıklar olsun sana Samuel." Kenara çekilip bizi oturma odasına götürürken şakacı bir şekilde omzuna vurdu. "Oturun, oturun. Çayım hazır. Bir tane daha getireyim."

Preppy dantel örtülerle örtülü, aşırı doldurulmuş bir kanepeye oturdu ve bana yanına oturmamı işaret etti. Cam sehpanın üzerinde yeni cilalanmış gibi görünen gümüş bir çay takımı duruyordu. Yanında kurabiye ve krakerlerle dolu üç katlı bir servis tepsi vardı.

"Buyur canım," dedi Arlene, elinde başka bir fincan tabağı ve tabak takımıyla odaya geri dönerken. Bana uzattı ve fincanımı doldurdu. Ağzına endişe verici bir hızla kurabiye tıkıştırarak Preppy'ye baktım.

"Arlene en iyi kurabiyeleri yapar," dedi bir ağız dolusu yemeğin arasından. Kırıntılar ağzından dışarı fırladı.

Arlene tabağıma bir kurabiye koydu ve ben de küçük bir ısırık aldım. Sıcak ve yumuşaktı ve çikolatası dilimde eridi. Preppy'nin onları neden kürekle yediğini şimdi anlıyordum. Kalanını tek lokmada bitirdim ve o almadan önce kalanlara saldırmamaya çalıştım. Bunun yerine arkama yaslandım ve

Bacaklarımda çayımı yudumlarken içten içe Preppy'nin boğulup ölmesini ve böylece işlerini bitirebilmeyi umuyordum.

Biraz dramatik oldu ama kurabiyeler o kadar güzeldi.

"Gördün mü Samuel. Bu kız çok terbiyeli. Ondan bir iki şey öğrenebilirsin," dedi Arlene çay fincanının ağzından. "Ee, bu senin yeni hanımın mı?"

"Hayır hanımefendi, sadece bugün yardım eden bir arkadaşım." Preppy'nin Arlene ile konuşurken küfür etmediğini fark ettim.

"Bu harika, canım. Arkadaşlar harikadır. Geçen gün briç kulübünde..." Arlene, briç kulübüyle başlayan arkadaşlarıyla ilgili bir teğet geçti ve aniden savaşta hemşire olduğundan bahsetmeye başladığında beni bir yerlerde kaybetti. Hangi savaş olduğundan pek emin değildim. Kibarca gülümsedim ve Preppy onun için hazırladığı ikramları içine çekerken başımı salladım.

Oturma odasında gülünç görünüyordu. Dövmeleri ve jartiyerleri danteller ve çay örtüleri arasında göze çarpıyordu.

Tamam, fahişe değildi ama belki de Preppy bir tür büyükanne dadısıydı? Belki de kiralık bir arkadaş gibi?

Bugünkü ayak işlerinde ona yardım edeceğimi söylediğinde, bir sürü karanlık sokağa ve köhne yere gideceğimizi ve orada dikkatlice koreografisi yapılmış bir el sıkışmayla para karşılığında sinsice uyuşturucu takas edeceğini düşünmüştüm.

Herkesin büyükannesine ait olabilecek bir evin oturma odasında olmayı kesinlikle beklemiyordum.

"Sizi tutmak istememiştim. Başka duraklarınız olduğunu biliyorum. Sen gelmeden önce Janine aradı ve onun da senin ziyaretini dört gözle beklediğini biliyorum. Sana vişneli turta yaptı," dedi Arlene.

"Siz hanımlar beni şişmanlatacaksınız." Preppy arkasına yaslandı ve düz karnını sıvazladı.

Arlene ayağa kalktı. "Samuel, sen yapman gerekeni yap. Ben bahçede olacağım. Gitmeden önce gelip hoşça kal de." Arlene çay fincanını bıraktı, geniş kenarlı bir şapka ve bir çift bahçe eldiveni aldı ve ön kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Hadi şu lanet şeyi yapalım," dedi Preppy. Ayağa kalktı ve koridorda yürüdü, küçük koridorun en uzağındaki bir kapıda durdu. "Geliyor musun yoksa tüm yaşlı kadın esaret malzemelerimi burada mı sakladığımı sanıyorsun? Çünkü o bilyeli tıkacı bir daha takmayacağım, çenemi çok acıtıyor."

"Ha ha çok komik." Bu noktada, o kapının arkasında üç halkalı bir sirk olabilirdi ve ben şaşırmazdım. "Erkek fahişe olmak için para almadığını çoktan anladık."

"Hayır. Sadece eğlence için bir erkek-fahişe."

"Öyleyse beni aydınlatın. Tam olarak neden buradayız?"

"Bahçeyle uğraşıyoruz." Preppy kapıyı açtı ve kenara çekilerek önce benim girmeme izin verdi. Karşılaştığım şey üç halkalı bir sirkten çok daha şaşırtıcıydı. Sıra sıra yeşil yapraklı bitkiler küçük alanı doldurmuştu. Duvarlarda yüksek teknoloji ürünü makineler sıralanmıştı. Tavandan bir havalandırma sistemi sarkıyordu. Bir sisleme cihazı birkaç saniyede bir buhar püskürterek cıvıldıyordu. Preppy beni iterek geçti ve sırt çantasını yere bıraktı. Çantasını açtı ve içinden bazı aletler çıkardı. Bitki sıraları arasında yürüyerek her birini inceledi. Ara sıra yaprakları yakından incelemek için büyüteç kullanıyordu.

"Esrar mı yetiştiriyorsun?"

"BINGO."

"Yaşlı bir kadının evinde ot yetiştiriyorsun. Neden?"

"Burada ne yaptığımı tahmin etmek zorunda olsaydınız, bu bir olasılık olarak aklınıza gelir miydi?"

"Hayır."

"İşte bu yüzden."

"Gladys de mi?"

"Ve şehirdeki birkaç kişi daha. İpoteklerini ya da diğer faturalarını öduyoruz ya da istedikleri buysa sadece nakit veriyoruz ve karşılığında bitkilerimizi yetiştirmek için evlerinin bir odasını kullanmamıza izin veriyorlar."

"Yani sen büyükanne dadı değil misin?"

"İkinci tahminin bu muydu? Sanırım bu fahişeden daha iyidir ama hayır, ben büyükanne dadı değilim. Yine de seraya katkıda bulunan herkesle dost olmaya özen gösteriyorum. Onları mutlu ediyor. Bizimle iş yapmak istemelerini sağlıyor. Kanunları arkamızda bırakıyoruz."

"Sanırım senin bir fahişe olduğunu düşündüğüm zamanları daha çok seviyordum."

Preppy kollarını kocaman açtı ve gururla odaya baktı. "Evlat, beyin çocuğuma hoş geldin. Granny Growhouse'a hoş geldiniz."

* * *

"Demek operasyonunuza böyle diyorsunuz? Granny Growhouse?" Üç durak sonra tekrar arabaya bindik ve Preppy, Betty'nin günün son durağı olduğunu açıkladı.

"Ben öyle diyorum. King bu isimden nefret ediyor ama henüz tüm kadınlarla tanışıp bir fikir edinecek kadar uzun süre dönmedi. Kendine gelecektir."

"Bunu King hapisteyken mi yaptınız?"

"Evet, sadece King ile iş yapmak isteyen ana tedarikçimiz tarafından sürekli kazıklanıyorduk, ben de onları devre dışı bıraktım ve Granny Growhouse'u kurdum. Büyük adam yokken bu şekilde kazanıyorduk."

"Bir işe girmeyi düşündün mü?" "Buna ne diyorsun?" diye sordu. "Hayır, gerçek bir iş gibi."

"Sikeyim hayır. Hayatımda bir gün bile gerçek bir işim olmadı. Öyle bir planım da yok. Siktir et adamı." "Tamamen garip misin yoksa garip bir şekilde zeki misin bilmiyorum."

"Her zaman bu kadar patavatsız mısın yoksa kötü bir çeneni kapatamama sorunun mu var karar veremiyorum," diye karşılık verdi.

"Bu her zaman olan bir şey," dedim dürüstçe.

"King'in dövme yapmak gibi gerçek bir işi var. Radarın altında bu şekilde kalıyor. Ama o da bunu seviyor. Sanatının bir kısmını görmelisiniz. İnanılmaz bir şey. Çocukluğumuzdan beri bunu yapıyor, beni deneme mankeni olarak kullanıyor."

Eve dönüp arabayı garaja park edene kadar beni bekleyen gerçeklerden korkmaya başlamıştım. Tam 1.80 boyunda.

Preppy beni eve bakarken gördü. "Görünüşte biraz kaba olduğunu biliyorum ama o tanıdığım en

iyi adam."

"Öyle mi? Çok fazla insan tanımıyor olmalısınız."

"Şakaları var!" Preppy garaj kapısını indirirken şöyle dedi. "Ama ciddi, o kadar da kötü değil."

Eve doğru yürümeye başladık ki, ikinci kattaki pencerenin önünden geçen büyük bir gölge tüylerimi diken diken etti. "Muhtemelen bunu ona söylemelisin."

Bölüm On Dört

Doe

PREPPY akşam yemeği yaptı, lezzetli bir sosisli makarna yemeği. Sanırım yaşlı hanımlar onu etkilemeye başlamıştı çünkü yemeklerimizi oturma odasındaki koltuklarda, katlanabilir TV tepsiyelerinin üzerinde yedik.

Yemekten sonra Preppy odasına çekildi ve ben de cezaya aç biri olduğum için King'i aramak üzere yukarı çıktım. Ya da belki de o beni bulmadan ben onu bulmak istiyordum. Tam olarak üstünlük sayılmazdı ama yine de bir şeydi.

Bir vızıltı sesi dikkatimi çekti. King'i bir kızla bastığım odadan geliyordu.

Kapı kısmen açıktı. İçeride uzun, düz kızıl saçlı bir kız alçak arkalıklı bir sandalyeye oturmuştu. King onun arkasında oturuyordu, ama geçen seferki sahneye hiç benzemiyordu. King bir tabureye tünemişti ve siyah eldivenler giymişti. Elinde vızıldayan bir dövme tabancası vardı ve işine devam etmeden önce sık sık küçük bir plastik kaba daldırıyordu.

Çenesine kadar inen kum sarısı saçları ve parlak mavi gözleri olan bir adam köşede oturmuş GUNS AND AMMO dergisi okuyordu. Kızıl saçlı adamın gözleri kapalıydı ve King hoparlörlerden çalan Lynnyrd Skynnyrd şarkısı eşliğinde ayağını hafifçe yere vuruyordu.

King'in onu çalışırken izlemem konusunda ne hissedeceğini bilmediğimden gitmek için döndüm ama o beni durdurdu.

Ben. "Pup, daha fazla kağıt havluya ihtiyacım var."

Arkamı döndüm. Sarışının gözleri hemen üzerimdeydi. Kızıl saçlı kulaklığını çıkardı ama King kafasını kaldırıp bakmadı.

"Ben mi?" diye sordum, King'in benimle mi konuştuğundan yoksa herkese *Pup* mı dediğinden emin değildim.

"Evet, sen. Tabii şu anda Jake *Pup*'ı aramıyorsam ve içimden bir ses bundan pek hoşlanmayacağını söylüyor."

Köşedeki adam hiçbir duygu belirtisi göstermeden dümdüz bir yüzle bana baktı. Kız kulaklığını tekrar takıp gözlerini kapatmadan önce bana bilmiş bir bakış attı.

King sabırsızca, "Tezgâhın üzerinde," diye ekledi.

Odanın köşesine baktım ve kağıt havlu rulosunu gördüm. Onları alıp King'e doğru yürüdüm ve yanındaki küçük masanın üzerine koydum. Tam odadan çıkmak üzereydim ki tekrar konuştu.

"Kal," diye emretti. Bir parça havluyu açarak plastik bir su şişesindeki sıvıyı kızın sırtına püskürttü ve tatmin olmuş görünene kadar dövmeyi sildi. "Burada işim bitti." Bir kavanozdan aldığı bir şeyi kızın sırtına sildikten sonra plastiğin kenarlarını gazlı bezle bantladı. King kızın omuzlarına hafifçe vurdu ve kız kulaklığını tekrar çıkardı. "Plastiği yarın çıkarabilirsin. Temiz tut."

"Her zaman öyle," dedi.

Jake'in ayağa kalktığını görmemiştim ama birdenbire kızıl saçlı kızın yanına gelmiş, sandalyeden kalkmasına yardım ediyordu. "Dövme yaptırırken ayaklarım hep uyuşuyor," diye açıkladı bana. Öne doğru eğildi

kendi başına ayağa kalkana kadar birkaç dakika sarışın adama baktı.

Sırtındaki yeni mürekkebe kısa bir bakış attım. Bu bir ağaçtı, gün batımında narin ama cesur turuncu bir ağaç. Yaprakların ortasında *Georgia* yazıyordu. Dövme hareket halindeymiş gibi görünüyordu, sanki dallardan portakallar düşüyordu.

Kalp kıracak kadar güzeldi.

İkisi de alyans takıyordu, bu yüzden Jake'in kocası olduğunu düşündüm. Yeni sanat eserine baktığımı görünce, arkasına uzandı ve gömleğini tutan klipsi serbest bırakarak örtünene kadar yeniden düzenledi.

"Sana ne borçluyum kardeşim?" diye sordu

King'e. "Bir iyilik," dedi King. "Telefonunu açık tut."

"Tamamdır." Kapıya doğru ilerlerken Jake karısına sarıldı. Beni geçtiklerinde bana döndü. "Merhaba, ben Ab-"

"Biz de tam gidiyorduk," diye araya girdi kocası, unuttuğu bir şeyi hatırlatmak istercesine ona bakıyordu.

Başını salladı ve odadan çıkmadan önce bana küçük bir gülümseme gönderdi. Sadece on dakikadır yanlarındaydım ama adam iki farklı insan gibi görünüyordu. Anti-sosyal ve pislik biri olduğu izlenimini veriyordu ama kıza en değerli varlığıymış gibi bakıyordu. Ama ona sahip değildi. Bu çok açıktı.

Ona sahipti.

"Kimdi o?" diye sordum. Çiftin parlak siyah bir motosiklete tırmanışını pencereden izledim. Kocası kaskını takmasına yardım ettikten sonra yola koyuldular ve ağaçların altında kayboldular.

"Eğer bilmeni isteselerdi, sana söylerlerdi."

"Birbirlerine aşıklar."

"Umarım öyledir. Onlar evli. Bir de çocukları var."

King eldivenlerini çıkarıp çalışma masasının yanındaki paslanmaz çelik kutuya attı. Ayağa kalktı ve pencerenin önünde bana katıldı. Vücudunun sıcaklığının sırtıma yayıldığını hissedebiliyordum. Üzerime eğildi, yanağı şakağıma değdi. Gözlerimi kapattım ve yakınlığının beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Ben bundan daha güçlüyüm.

"Dünyada pek çok evli insan var, ama bu hepsinin aşık olduğu anlamına gelmez. En azından öyle değil."

"Hayır," diye onayladı King. "Öyle değil." Yerinde soğuk havadan başka bir şey bırakmadan uzaklaştı. Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

"Gitmemi ister misin?" Pencereden dönerek sordum. King elinde telefonuyla kanepede oturuyordu.

"Hayır, bu gece bir sürü insan gelecek. Bana yardım edebilirsin."

"Gerçekten yeteneklisin," diye teklif ettim.

King ekrana vurarak, "Bunu söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Kibar olmaya çalışmıyorum. Bu doğru. Dövmesi cidden inanılmazdı." "Hhmpf," diye homurdandı, telefonundan başını kaldırmadan.

"Biliyorsunuz, biri size iltifat ettiğinde teşekkür etmek adettendir." "Uyarı için

teşekkürler."

Aşağıda bir arabanın kapısı çarptı ve benim yaşlarımda iki kız kapıya yaklaşırken kıkırdadı. Zil çaldı.

"Onları yukarı getirin," diye emretti.

Sonraki birkaç saat boyunca benim işim, King değişiklik istediğinde müziği karıştırmak, ona Red Bull almak için aşağıya koşmak ve hiçbir şey yapmadan oturmaktan ibaretti. Bir noktada ayağa kalktım, King'e sadece yer kapladığımı ve yolundan çekilmem gerektiğini söyledim. Bana ters ters baktı ve başını sallayarak kanepeye döndü.

"Başka şeyler yaparken neden bunu yapıyorsun?" Küçük lavaboda boya kaplarını yıkarken müşteriler arasında ona sordum. "Ve neden bu işi evinde yapmak yerine gerçek bir dükkanın yok?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye belirtti King. "İki tane."

"Ne?"

"Çok soru sorduğumu söylemiştin. Ben sadece iki soru sordum."

King kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaslı pazularını ortaya çıkardı. "Bilmeniz gerekiyorsa, bunu hep yaptığım için yapıyorum. Çocukken sevdiğim tek ders sanattı. Ve bunu evimde yapıyorum çünkü buralarda düzgün olan yerler geçidin diğer tarafında ve kirası da bu işi yapmaya değmez. Mutlu musun?"

"Yani bunu okulda iyi olduğun tek ders sanat olduğu için mi yapıyorsun?"

"Daha fazla soru," diye iç geçirdi King. "Ve sen dinlemiyorsun. Okulda iyiydim. Aslında çok iyiydim. Sevdiğim tek dersin sanat olduğunu söyledim, iyi olduğum tek dersin değil."

"Ah," dedim, böyle bir sonuca vardığım için kendimi aptal gibi hissederek. "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki..." "Ben kötü bir adamım yavrum, aptal değil."

"Aptal olduğunu söylemedim."

"Şuradaki çekmeceye bak." Bir alet kutusunu işaret etti. Çekmeceyi açtım. İçinde Güney Florida Üniversitesi'nden alınmış çerçeveli bir diploma vardı. Altında da bir silah vardı.

"Bunu neden burada tutuyorsun? Neden asmıyorsun?"

"Çünkü diplomamı internetten aldım."

"Bu büyük bir şey değil..."

"Hapisteyken," diye araya girdi King. "Ve bunu yaptığımı memnunum. Ona sahip olmak hoşuma gidiyor ama onu duvara asmak onunla gurur duyduğum anlamına gelirdi. Benim duygularım bundan çok daha karışık. Ayrıca Grace, kim olduğunuzla ne yaptığınızın her zaman aynı şey olmadığını hatırlatan bir çekmeceniz olması gerektiğini söylüyor."

"Grace kim?"

"Öğreneceksin."

"Peki, neden kendi işini kurmuyorsun?" King güldü.

"Bu kadar komik olan

ne?" "Sensin,

yavrum." "Nedenmiş

o?"

"Çünkü az önce bana neden kendi işimi kurmadığımı sordun."

"Ve?"

"Ve bu komik, çünkü..." King silahı işaret etti. Yüzü ciddileşti. "Ben yaptım."

Kapının çalınması bizi böldü. Çerçeveyi hızla çekmeceye geri koydum ve tam Preppy King'in bir sonraki müşterisini içeri alırken kapıyı kapattım.

Benden daha yaşlı bir kadın, üzerinde dar bir bluz ve kışık yanaklarının alt kısmı dışarı sarkacak kadar kısa bir şortla kapıdan içeri girdi. Sanki buranın sahibiymiş gibi masaya kuruldu ve King'e sol kışık yanağına yaptırmak istediği Orkide dövmesini detaylı bir şekilde anlatırken sakızını patlattı.

King bana neye ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de malzemeleri toplamaya başladım. "O kim?" diye sordu kız bana yan gözle bakarak.

"O seni ilgilendirmez."

"Dışarı çıkamaz mı? Gerçekten utanıyorum," diye sızlandı, şortunu müstehcen bir tavırla çıkarırken bile. Topuklarının üzerinde sürünerek masanın üzerine çıktı ve tanga giymiş kışığını havaya kaldırdı.

"Hayır, yapamaz," dedi King. Bir keçeli kalem alarak kalçasına serbest elle bir orkidenin dış hatlarını çizdi.

Kız somurtkan bir ses çıkardı ama konuyu zorlamadı. Bir saat sonra, ona içecek bir şeyler getirip getiremeyeceğimi sordu. King başıyla onayladı ve ben de buzdolabından bira almak için aşağı indim.

Geri döndüğümde kapıda durakladım.

"Hadi ama bebeğim. Beni hatırlamıyor musun? Hatırlamalısın. Senin işin tam burada." Kız arkasını döndü ve dirseklerinin üzerine oturdu, bacaklarını açtı, iç uyluklarının her iki yanındaki dövmele kelebek kanatlarını ortaya çıkardı.

"İşini hatırlıyorum. Seni hatırlamıyorum," dedi King sert bir sesle. "Bu lanet dövmeyi bitirmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, ama önce senin koca sikini istiyorum," diye mırıldandı. "Böyle bir şey olmayacak."

"O çirkin sıksa sürtük yüzünden mi? Memeleri bile yok!"

Bir kargaşa oldu ve ben tam olarak ne olduğunu anlayamadan King kızın şortunu koridora fırlattı ve onu dirseğinden tutarak kapıdan dışarı itti.

"Bu işi başkasına yaptırabilirsin. Burada işimiz bitti."

Yerden şortunu kaptı ve yanımdan tepinerek geçti. "Lanet olası çirkin orospu. Lanet olası pislik," diye mırıldandı merdivenlere ulaşmak için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu.

King kapının önünde durdu. "Eğer bir daha onun hakkında konuştuğunu duyarsam, seni bulur ve o kelebek dövmesini geri alırım."

"Öyle mi?" diye bağırdı, sahanlıkta durarak. "Bunu nasıl yapacaksın?"

King bir saniye önce kapı aralığındaydı, bir saniye sonra ise yüzüne bir santim mesafedeydi. "Sana nasıl yapacağını söyleyeyim," diye homurdandı. "Seni bulacağım ve o iğrenç amcığının kelebek kanatlarını bıçağımla oymak için acele etmeyeceğim. O hiçbir işe yaramayan sik emicini tekrar açmaya karar vermeden önce biraz uyu."

Gözleri korkudan kocaman olmuştu. Kapıyı arkasından çarparak evden çıkarken yeterince hızlı hareket edemedi. Araba yolundan aşağı doğru hızla inerken çakıllar arabasının tekerleklerinin altında dönüyordu.

"Temizlen," diye emretti King. Koridorda yanımdan geçerken kolumdaki biralardan birini kaptı ve stüdyosuna geri döndü. Onu takip etmeden önce tam bir dakika ağzım açık durdum.

"Bu da neydi böyle?" Geri kalan içecekleri kapının yanındaki soğutucuya koyarken sordum.

"Önemli bir şey değildi. Temizleyin. Henüz işimiz bitmedi." King birayı yudumladı, kutuyu elinde ezdi

ve çöp kutusuna attı.

Kapının üstündeki saat sabah üçü gösteriyordu.

Bir sonraki müşteri, King'in hapse girmeden önce tam kolunu yaptığı Neil adında bir adamdı. Neil, işi bitirebilmek için üç yıl King'in serbest kalmasını beklemiş. Başka kimsenin doğru yapacağına güvenmediğini söyledi.

Deri koltuğa oturdum ve King'in konsantrasyon içinde yüzünü buruşturmasını izledim. Bu kadar yetenekli biri aynı zamanda nasıl bu kadar tehditkâr olabilirdi?

Ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu zaten biliyorsunuz.

Dudağımı ısırdım ve parmaklarının içimde nasıl hissettirdiğini hatırladım. Yüzüm kızardı.

"Bana baktığımı hissedebiliyorum," dedi King ve beni hayallerimden kopardı. Neil'in kulağında kocaman kırmızı bir kulaklık vardı ve gözleri kapalıydı. Ya müziğe dalmıştı ya da derin bir uykuya dalmıştı.

"Biraz sıkıldım," diye itiraf ettim, bakarken yakalandığım için utanmıştım.

King ayağa kalktı ve bir eldiven çıkardı. Alet kutusunun başka bir çekmecesini açtı ve bir şey çıkarıp bana doğru fırlattı. Kanepede yanıma bir eskiz defteri, ardından da bir kutu renkli kalem düştü.

"Belki bu kıpırdanmayı bırakmana yardımcı olur," dedi. "Bana her zaman yardımcı olmuştur."

Ardından, dövme tabancasını eline alıp işine geri dönmeden önce iPod yuvasının sesini açtı.

Boş olmayan eskiz defterini açtım. İlk birkaç eskiz, King'in daha önce kızıl saçlıda gördüğüm turuncu ağaç dövmesinin varyasyonlarıydı. Her biri bir diğerinden daha iyiydi, ta ki onun dövmesi için şablon olarak kullandığına gelene kadar.

Birkaç sayfa çarpıcı sanat eseri, güzel bir ejderha, tamamen çiçeklerden yapılmış bir kafatası ve hemşire gibi giyinmiş bir pin-up kızından sonra nihayet boş bir sayfaya gelmiştim. Karalama yapmanın, başımı döndüren ve diğer yerlerimin zonklamasına neden olan adamı merak etmekten çok daha iyi bir zaman geçirme yolu olduğunu çabucak anladım.

İlk başta mutlu yüzler ve çubuk figürler çizdim. Ama sonra gölgelendirmeye başladım ve çubuk figürlerden biri bir insan gibi görünmeye başladı. Aslında çizim yapmıyordum. Daha çok, tamamlanmış tasarımı zihnimde zaten görebiliyordum ve sadece sayfada zaten olanları dolduruyordum.

Bitirdiğimde, rüyamdaki kestane rengi gözlere bakıyordum. Hâlâ işine dalmış olan King'e baktım. Kitaptan sessizce bir sayfa kopardım ve katlayarak kanepenin minderlerinin arasına ittim. Bir yanım bunu saklıyordu, böylece daha sonra geri dönüp belki eklemeler yapabilirdim. Diğer bir yanım ise geçmişimle bir şekilde bağlantılı olduğunu bildiğim bu tek şeyi kendime saklamak istiyordu.

Sonra daha önce suyun üzerinde uçarken gördüğüm kuşu çizmeye karar verdim. Tıpkı az önce çizdiğim gözlerle yaptığım gibi onu da gözümde canlandırımdı. Ne olduğunu anlamadan kalemim sayfanın üzerinde uçmaya başladı. Sadece çizmiyordum. Gölgelendirme, lekeleme ve konturlama yapıyordum.

İşim bittiğinde, tam olarak daha önce gördüğüm kuş değildi, ama onun daha egzotik bir versiyonuydu. Karanlık. Vahşi. Tüyleri çılgınca karıştırılmıştı ve gagasından sarkan yılanın ağzı açıktı ve dişleri görünüyordu. Kuşun gagasındaki küçük burun deliklerinden duman çıkmasını sağladım, sanki ateş püskürebiliyormuş gibi. Ama sonra çok sert, çok korkutucu görüldüğüne karar verdim, bu yüzden kuşa kırık bir kanat verdim ve gözünün yansımada, yılanı öldürmeden önce

bir fare yutarken çizdim. Son ürün hem parlak bir güzellik hem de kırılganlık içeriyordu. Gözlerimde yaşlar oluştu ve yanağıma dökülmeden önce onları sildim.

Çizebilirim.

Sadece çizmekle kalmıyor, aynı zamanda iyi de çizebiliyordum. Nefes almak kadar doğaldı. Beni *ona* bağlayan ikinci şey.

Kitabı elimden bıraktığımda kafamı kaldırdım ve King'in müşterisinin gittiğini gördüm. King tek başına taburesine oturmuş beni izliyordu. "Tam havandaydın," dedi. "Orada oturmuş konsantre olurken çok tatlı görünüyordun."

Sertçe yutkundum, "Ben... uuuhhh... yakalandım."

Sözleri beni şaşırttı. Ona doğru yürüdüğümü ve kucağına tırmandığımı hayal ettim. İri ve güçlü elleri sırtıma dolanıyor ve gömleğimin altından çıplak tenime uzanıyordu. Daha önce yaptıklarından daha fazlasını yapmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Parmaklarından daha fazlasını kullansa nasıl olurdu?

Ürperdim.

King elini uzatarak, "Buraya getir," dedi ve beni çıplak olduğum ve onun altında kıvrandığımı hayal dünyamdan kopardı.

"Hayır, görmek istemezsin. Sadece oyalanıyordum. Şimdi çekmeceye geri koyup temizleneceğim." Kitap kolumun altındayken lavaboya doğru yürüdüm. King uzanıp kitabı elimden aldı ve çizimi bulmak için sayfaları çevirmeye başladı.

"Kutsal Go-go-Gadget kolları," diye takıldım. King'in erişimini açıkça hafife almıştım. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? Neyi nasıl bilebilirim?" diye sordum.

"Go-go gadget" şeyi. Bu bir çizgi filme gönderme. Hiç izledin mi?"

"Sanırım öyle. Trençkot giyen ve her yerde genellikle istediği şekilde çalışmayan milyarlarca küçük aleti olan bir adam."

"Kim olduğunu biliyorum. Bilmek istediğim şey, hafızanı kaybettiğinden beri onu izledin mi?"

"Hayır, bu akşam Preppy American Ninja Warrior diye bir şey koyana kadar hiç televizyon izlemedim." Geri çekildim ve tezgâha yaslandım. "Nereye varmaya çalışıyorsun? Bana inandığını sanıyordum."

"Öyle değil. Sadece anlamaya çalışıyorum. Anlamama yardım et." King öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Eğer izlemediysen, o zaman bu eskiden beri devam eden bir şey. Bu tam olarak nasıl işliyor?"

"Tam olarak emin değilim. Grup evinde yaşarken bir psikoloğa ya da psikiyatriste ya da bunlardan birine gittim. Bana hafıza kaybının herkes için farklı işlediğini söyledi. Benim için tüm kişisel bilgiler silinip gitmişti. İsimler, yüzler, anılar. Ama hala yürüyebiliyor ve konuşabiliyorum, yani tüm fonksiyonlarımı korudum. Gerçekleri de biliyorum. Mesela başkanın kim olduğunu biliyorum ve Harry's House of Falafel'in reklam müziğini size söyleyebilirim. Sadece bunları NASIL bildiğimi bilmiyorum."

King başını salladı. Dudağımı ısırdım.

"Biliyor musun, psikolog adam dışında bana bunu soran tek kişi sensin," diye ekledim.

King kitabın bir sayfasını çevirdi ve benim taslağımı buldu. Birkaç dakika boyunca inceledi. Zaman gittikçe yavaşlıyor gibiydi. Onun ne düşündüğünü merak ederek huzursuzlandım. Muhtemelen bana bunun tamamen saçmalık olduğunu nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu. Ama yine de onu kimseyi kırmamak için elinden geleni ardına koymayacak biri olarak görmüyordum.

Peki, bu kadar uzun süre neye bakıyordu?

Ve neden onun onayına bu kadar çok ihtiyacım vardı?

"Bu gecelik işin bitti mi?" Dikkatini çizimden uzaklaştırmaya çalışarak sordum. Eğer bundan nefret ediyorsa, bu konu hakkında hiç konuşmamayı tercih ederdim. Gözlerini eskizimden kaldırdı ve sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi vücudumu yavaşça gözden geçirdi. Bakışları sanki bana gerçekten dokunmuş gibi tenimi tutuşturdu.

"Bitti mi?" diye sorumu tekrarladı. King dilinin alt tarafını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ıslattığı yerde bir parlaklık bıraktı. "Emin değilim. Sanırım daha yeni başlıyor olabilirim."

Vay anasını.

Tanıdık kızarıklık boynuma doğru ilerledi ve kulaklarım ısındı.

Saat 4:45'i gösteriyordu ve saatten dolayı yorgun olmam gerekirken her zamankinden daha uyanıktım. İçtiğim dört Red Bull'un verdiği kafein ve şeker beni günlerce uyanık tutabilirmiş gibi geliyordu ama King'den uzaklaşmam gerekiyordu çünkü beni soymasına ve benimle birlikte olmasına izin vermemin neden kötü bir fikir olduğunu unutmaya başladığımı hissediyordum.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu müşterilerle işimin bittiği anlamına geliyor. Ama aynı zamanda *seninle* işimin bitmediği anlamına da geliyor." King bileğimden tuttu ve beni az önce olmayı hayal ettiğim yere, kucağına sürükledi.

Nefesim kesildi.

Kalçalarının sert kasları benimkilerin altında dalgalanıyordu. Kokusu - sabun ve terin hafif bir karışımı

-Sarhoş ediciydi. Saçlarımı avuçladı ve başımı yana doğru çekerek boynumu ona gösterdi. Burnunu boynumda gezdirerek beni içine çekti, ardından köprücük kemiğimden kulağımın arkasındaki hassas noktaya kadar uzun ve yavaşça yaladı. Ben inledim, o da kıkırdadı. Titreşimin onun vücudundan benimkine geçtiğini hissedebiliyordum. "Ah, yavrum. Bu ne kadar eğlenceli olacak."

Aynı anda saçlarımı çözdü ve beni kucağından itti. Titreyen dizlerim neredeyse çöküyordu ve yere düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kaldım.

King, "Bir tane daha var," dedi.

"Bu gece başka müşteri yok dediğini sanıyordum," dedim nefes nefese.

King üç küçük siyah mürekkep kabı hazırlamaya başladı. "İşte." Bana ince uçlu siyah bir keçeli kalem uzattı.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Eskizini tekrar çizmeni istiyorum. Aynısını. Referans için yukarı kaldır."

"Neyin üzerine çezeceğim?"

"Elimin arkası, eskizinize göre çok daha küçük bir tuval, bu yüzden biraz küçültmeniz gerekecek, ancak elimde kalan birkaç boş tuval alanından biri.

"Neden?"

"Neden hep bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Bunu yapan bir makineniz yok mu? Gerçekten istediğin buysa bu resmi kopyalayıp oraya yapıştırabilirsin."

King hayal kırıklığıyla içini çekti. "Evet, biliyorum. Ama konu bu değil. Onu üzerime çizmeni istiyorum. O kalemi tenime koymayı ve çizimini yeniden yaratmanı istiyorum. Eğri büğrü olması umurumda değil. Mükemmel olmasa da umurumda değil, çiz işte!" diye bağırarak ayağa kalktı. Bana doğru birkaç adım attı, ta ki ben tezgâha sırtımı dayayıp eskiz defterini göğsüme bastırana

kadar. "Lütfen?"

'Lütfen' demeyen adamdan bir 'lütfen'.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama neden?"

"Çünkü sen bunu çizirken sana baktım ve çok sevimli görünüyordun, dudağını ısıırıyordun, yüzün kızarmıştı, kalemin arkası o pembe dudaklara bastırılmıştı. Sonra bana ne çizdiğini gösterdiğinde hemen anladım."

"Neyi gördün?"

"Ben. Kuş. Beni sen çizdin." Onun sadece bir kuş olduğunu iddia etmek için ağzımı açtım ama yapamadım.

O haklıydı.

Karanlık ve tehlikeli.

Sert ama güzeldi, dünyadan istediğini alıyordu. Bu *oydu*.

King eskiz defterini masanın üzerine koydu, böylece çizimime referans verebildim. Elimden gelenin en iyisini yaparak onun elinin arkasına daha küçük bir versiyonunu çizdim. Aramızda uğuldayan elektriği görmezden gelmek için daha da çok çalıştım. King gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Tamamlamam eskizden iki kat daha uzun sürdü ama sonunda bitirdiğimde kalemi bırakıp arkama yaslandım.

"Tamam mı?" Ben sordum.

King elini kaldırdı ve çalışmamı inceledi. "İşe yarayacak," diye onayladı. "Şimdi git bana bir kahve getir."

"Red Bull yok mu?" Masadan kalkarak sordum.

"Saat sabah 5'i geçti. Sabah 5'ten sonra kahve içmek gerekir."

"Tamam, kahve o zaman," dedim ve mutfığa doğru ilerledim. Mutfaktaki tek modern alet olan tek fincanlık kahve makinesini çözüp stüdyoya geri döndüğümde King elindeki dövme tabancasının vızıltısıyla kamburunu çıkarmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sessizlik.

"Ne olmuş yani? Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun?"

Silahı derisinden kaldırdı. King, "Evet, çünkü seninle konuşursam bu kuşun ağzına yılan yerine bir sik sokmuş olacağım," dedi.

"Yapabileceğini düşünmediğim bir şaka yaptığın gerçeğine daha sonra döneceğim, ama şu anda konsantre olabileceğim tek şey eline benim çizimimi dövme olarak yapman!" diye bağırdım.

"Onunla ne yapacağımı sanıyordun?" King silahını mürekkebe batırdı.

"Bilmiyorum, ama bunu değil!"

"Yavru mu?" King usulca sordu.

"Öyle mi?"

"Bu kadar soru yeter. Dikkatimi dağıtıyorsun. Siktir git yatağına." "Ama-"

Tartışmaya başladım.

"Pup?"

"Öyle mi?"

"Yatak. Şimdi. Ya da kalmayı seçebilirsin, ama seni uyarıyorum, eğer bu kararı verirsen ve işim bittiğinde hala buradaysan, seni o kanepeye yatırır ve gelecek haftaya kadar beceririm."

Kahretsin.

Odadan olabildiğince hızlı çıktım, nefesimi tutmak için durmadım, kapıyı kapatıp yere

çöktüğümde hala güldüğünü duyabiliyordum.

Tamamen ve tamamen, daha iyi bir kelime bulamadığım için, SİKİLMİŞTİM.

On Beşinci Bölüm

Kral

Orada oturmuş konsantre olurken çok tatlı görünüyordun. Bu da nereden çıktı şimdi? Yanaklarındaki kızarıklığı görene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim bile. Öte yandan, onunla flört etmek ve onu rahatsız etmek en yeni ve en favori eğlence kaynağım haline gelmişti.

Preppy'nin yemeklerini yemeye başladığından beri Pup'ın biraz kilo alması sadece birkaç gün sürdü. Aldığı birkaç kilo, vücudu için inanılmaz şeyler yapmıştı. Çökük yanakları biraz daha dolgundu ve bir şekilde onu daha da masum ve melek gibi gösteriyordu. Göğüsleri ve poposu daha yuvarlaktı ve eskisinden daha fazla dokunulmak için yalvarıyordu. Bir kadının vücuduna ve bir meleğin yüzüne sahipti ve ben sürekli olarak azgın ereksiyonunu gizlemek için kendini ayarlamak zorunda kalan on üç yaşında bir çocuk gibi dolaşıyordum.

Gerçek şu ki, çizim yaparken onu rahatsız etmedim çünkü hareket etmesini istemiyordum ve bütün gece oturup ona bakmaktan çok memnundum. Ama sonra, dudağını ısırırken bacak bacak üstüne atıp açıyordu ve tek düşünebildiğim, o dudağı ısıran kişinin ben olmak istediğimdi. Onu bacaklarının arasında ne kadar ıslatabileceğimdi.

Neil gittikten sonra taburemden kalkmadım çünkü çizdiği eskizden başını kaldırıp kot pantolonumun üzerinden dikilen sikimi görmesinden korkuyordum. Başka bir hatun olsaydı dikkatini çekerdim ama onu diğer odaya koşturmak istemedim. Bana karşı duyduğu çekime karşı savaştığını hissediyordum. İşin korkunç yanı, onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

Çünkü onun etrafımda olmasından hoşlanıyordum.

Bir yerlerde, bir şekilde, ona karşı duyduğum öfke bir tür berbat sevgiye dönüşmüştü.

Buna hemen bir son vermem gerekiyordu, çünkü ona karşı çekişme ve şehvetten başka her türlü duygu, onun için yaptığım planların önüne geçecekti.

Benden korkuyordu. Bu çok açıktı, ama orada da bir ateş vardı ve onunla ne kadar çok savaşırsa, beni o kadar çok tahrik ediyordu.

Vücudunun bana verdiği tepki, kaçınılmaz olana ancak bu kadar direnebileceğini gösteriyordu. Kaçınılmaz olan, kendi adını hatırlayamayana kadar onu becermemdi.

Zaten o da bilmiyordu. Ama ben biliyordum.

Tanıdık olmayan, rahatsız edici bir his içimi kemirdi. Suçluluk duygusu olabilir mi?

Başımdan savdım. Suçluluk duygusuna kapılacak zaman yoktu. Max'i geri kazanmak için daha iyi bir fırsat bir daha böyle kucağıma düşmeyecekti. Ve bu arada, onunla zamanımı istediğim gibi geçirecektim. Onun durumunda bu, onu sıcak, ıslak ve istekli hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapmak anlamına geliyordu.

"Patron!" Preppy bağırdı, göz bebekleri büyümüş, göz kırpmayı unutmuş bir halde stüdyoma daldı

Sanki bir kamyon dolusu esrar çekmiş gibiydi.

"N'aber, Prep?" Pup'ın benim için çizdiği dövmenin son rötuşlarını yaparken sordum. Dövmeyi gördükten sonra hemen ve kalıcı olarak tenimde olmasını istedim ve nedenini de bilmiyordum. Ama bittikten sonra üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Bu da ne böyle?" Preppy elimin arkasını göstererek sordu. Fazla mürekkebi ve kanı sildim ve görebilmesi için havaya kaldırdım.

"Bu bir dövme, salak herif. Yoksa bu odada ne yaptığımı unuttun mu?"

"Bunun bir dövme olduğunu biliyorum, sikik. Sadece şu anda neden kendine dövme yaptırdığını bilmek istedim." "Beni bunu yaparken yüzlerce kez gördün, bu kadar büyütecek ne var?"

Havladım, hoşlanmamıştım

Preppy'nin üçüncü derecesi.

"Tam olarak nedir bu?" diye sordu, ben üstünü streç filmle kaplarken omzuma doğru eğilerek.

"Önemli bir şey değil. Pup çizdi. Tam olarak ne istiyorsun?" Ona karşı kısa konuşmaktan nefret ediyordum ama cevabını tam olarak bilmediğim sorulara cevap verecek de değildim.

"Aslında sana iki şey söylemeye geldim. Birincisi Bear aradı ve babasının konuşmasına kulak misafiri olmuş. Isaac kasabaya geliyor. Ne zaman geleceğinden emin değil, sadece geleceğini biliyor. Yine de gözüm üzerinde. Henüz Dallas'tan ayrılmadı." MC'nin eski birincil ot kaynağımızla uzun süredir devam eden bir ilişkisi vardı.

"Ve?"

"VE eminim ki onu tedarikçimiz olmaktan çıkardığımız için biraz kızgındır."

"Hapisteydim ve benden başka kimseyle uğraşmak istemiyordu. Ben çıkana kadar hiçbir şey yapmamamızı bekliyorsa, bu onun hatasıydı. Biz bir fırsat gördük. Onu değerlendirdik. Hikayenin sonu."

"Evet dostum, sen ve ben böyle görüyoruz. Ama Bear babasının, Isaac'ın bunu daha çok taşaklarına atılan bir tekme olarak gördüğünü ve bize binlerce kez geri ödemek istediğini söylediğini duymuş."

"Isaac'ten ya da başka birinden saklanmıyorum. Eğer benimle konuşmak isterse, nerede yaşadığımı biliyor. Şimdi, bana söylemek istediğin diğer şey neydi?" Tersledim.

"Dostum, çıktığından beri çok huysuzsun. Günün yirmi dört saati paçavraya dönmüş bir sürtük gibisin. Sana söylemek istediğim ikinci şey ise Doe'yu Cumartesi gecesi bir randevuya götüreceğim."

"Ne yapacaksın lan?" Birden dövme tabancamın gerçek olmasını diledim çünkü bu tek cümleyle Preppy tehlikeli bir bölgeye giriyordu.

"Çok havalı, bu yüzden onu dışarı çıkaracağım. Belki sinemaya falan. Açık hava sinemasında korkunç paranormal bir şey oynuyor ve kızlar bu tür şeylere bayılıyor. Onları sımsıcak yapıyor," dedi Preppy, kollarıyla kendini kucaklayarak.

"Hem de nasıl." Onu dışarı çıkarmadığı gibi, korkunun Doe'nun en sevdiği tür olmadığı izlenimine kapıldım. Kız gerçek hayatta yeterince korkmuş.

"Dostum, onu becermeyeceğim. Tabii senin için sorun değilse. Bu durumda, *kesinlikle* sik onu."

Taburemden kalktım. Geri yuvarlandı ve duvara çarptı. "Değil. Bir Lanet. Şansı Yok." Ellerinin onun üzerinde olduğunu düşünmek midemi bulandırdı.

"Ondan hoşlanmıyorsun bile," diye bağırdı. "Ayrıca, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve

bu senin hatan çünkü kendisi hakkında çok şey bilmiyor olabilir, ama bildiği az şeyi bile

ona sormaya zahmet etmedim."

Haklıydı ama Preppy bunun bir nedeni olduğunu bilmiyordu ve ben de bu nedeni şimdilik kendime saklamayı planlıyordum.

"Onunla tam olarak ne hakkında konuşmamı istersiniz? Çünkü *nereden geliyorsun, adın ne gibi* şeyler onun durumunda pek geçerli değil."

Preppy ofladı ve parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi. "Bilemiyorum. Ona basit bir şey sorabilirsin, mesela sandviçlerini nasıl sevdiğini falan."

"Sandviçler. Ona sandviçler hakkında soru sormamı ister misin?"

"Neden olmasın ki? Herkes lezzetli bir sandviçi sever ve onlar hakkında konuşmak, bugünlerde yanınızda taşıyor gibi görüldüğünüz ağır şeylerden bahsetmekten daha iyidir."

İşte bu yüzden Preppy benim en iyi arkadaşımdı. Benim içimi gördü.

"Max'in önemli olduğunu biliyorum. Onu geri almamız gerektiğini biliyorum ama o zamana kadar yaşamam gereken bir hayatın var dostum. Ve şu anda evimizde yaşayan kızla konuşmak buna engel olmayacak."

Sen böyle düşünüyorsun.

"Onu daha sıkmedin mi? Yani, hatun senin yatağında falan uyuyor. Bu da neyin nesi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye uyardım. Çizgiyi aşıyordu.

Gözlerini devirdi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Belki de çıktığından beri bu kadar huysuz olmanın nedeni budur. Belki de sadece biraz kıça ihtiyacın vardır. Sevişmeye. Sikin pörsüyüp düşmeden önce oraya gir."

"Dışarı çıktığımdan beri birileriyle yatıyorum, o yüzden bu konuda çeneni kapat. Bu ondan hoşlanmakla ya da onu becermekle ilgili değil. Bu benim HAYIR demem ve senin bir kez olsun beni dinlemenle ilgili!"

"King, dinazorlar yeryüzünde dolaştığından beri sen benim en iyi arkadaşımsın, o yüzden ona beynini dağıtmak ister gibi baktığını ama ona ayakkabının altındaki çöpmüş gibi davrandığını söylediğimde beni dinle. Bu hiç hoş değil, dostum. Onu burada tutmaya karar veren sensin, ki bu pek de parlak bir fikir değildi, o yüzden bırak da onunla biraz eğleneyim."

"Bu ödenmesi gereken bir borçla ilgili," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Oh hadi ama! İkimiz de onun bir şey almadığını biliyoruz. Ve ne zamandan beri kimin ne için ödeme yapması gerektiğine dair hayat dersleri vermek sana kaldı? Şimdi de yaşam koçu mu oldun? Ayrıca, o senin malın değil. O bir insan, lanet bir araba değil."

"Bunu senden duymak büyük zenginlik." Preppy'nin benim bile tüylerimi diken diken eden şeyler yaptığına şahit olmuştum ama o benim pisliğimi yüzüme vuracaksa, ben de onun pisliğini onunkine vuracaktım.

"Cidden, o senin değil. Onu öylece alamazsın."

"Evet, o benim ve az önce onu aldım. Benim yatağımda uyuyor, değil mi? Benim yanımda. Onu becermemiş olabilirim, ama geçen gece boşalmak istediğinde bana döndü ve ona ihtiyacı olanı veren bendim. Yani hayır, onu *henüz* sıkmedim. Ama cevabım hala hayır, onu dışarı çıkaramazsın," dedim dişlerimi sıkarak, kan basıncım fırlarken damarlarımın gerildiğini hissedebiliyordum.

Preppy başını yana eğdi ve gülümsedi. Yüzüne bir tür tanıma yerleşti. "O benim malım değil. O benim arkadaşım. Eğer ben onu dışarı çıkaramazsam, o zaman sen çıkarmak zorundasın. Bunu kendim için yapmıyorum. Onun için yapıyorum. Çok kötü şeyler yaşadı ve ikimiz de bunun nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Çocuk bir molayı hak ediyor. Biraz eğlenceyi."

"Sikeyim hayır. Onunla çıkmayacağım. Ve bu tartışmaya açık değil. Randevu yok. Hiçbir şey yok. Bırak artık." Hayatımda ilk kez Preppy'yi yumruklamak istedim. Daha önce benden hiç böyle bir öfke koparmamıştı.

"Dostum, kafanı kışından çıkar. O sadece kafası karışık bir çocuk. Ya onu alırsın ya da benim almama izin verirsin. Sana Patron-Adam diyebilirim ama biz arkadaşız ve bu benim adıma tüm kararları senin verebileceğin anlamına gelmiyor. Kararları sen veriyor olabilirsin ama ben hâlâ kendimim. Burada sana sormuyorum. Sana söylüyorum."

"Tamam!" Bağırđım. Kollarımı havaya kaldırdım. "Onu lanet olası bir randevuya götür. Bana ne ki zaten? Git hadi! İyi eğlenceler!"

Tabureme geri oturdum ve ekipmanımı oynuyormuş gibi yaptım. Neden bu kadar sinirlendiğimi bir türlü anlayamıyordum.

Belki de turuncu tulum ya da ıslah memuru üniforması giymeyen insanlarla nasıl iletişim kuracağımı unutmuştum.

"Harika!" Preppy bir ayağından diğerine zıpladı. "Gidip güzel papyonumu ütöleyeceğim."

"Hazırlık mı?"

"Evet, Patron-Adam?"

"Saat sabahın altısı." "Ve?"

"Cumartesi günü onu dışarı çıkarmak istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Bugün Pazartesi."

"Ah."

"Şimdi gidip burnunun dibindeki o lanet olası üfürüğü silsen ve biraz uyusan nasıl olur? Güzel papyonunu yarın ütöle." Preppy beni dinlemek zorunda olmayabilirdi ama ona ne yapması gerektiğini söyleme ihtiyacı asla geçmeyecekti.

Uzaktayken Preppy'nin çok iyi bir partici olduğunu unutmuşum.

İkimiz de öyleydik.

Ya da eskiden

öyleydim. Max'ten

önce.

Hapishaneden

önce. *Ondan*

önce.

Preppy burun deliklerinin altındaki tozu sildi ve diş etlerine sürdü.

"Emredersiniz efendim," dedi Preppy sahte bir selamla. Gitmek için döndü.

"Ve Hazırlık?" Ben seslendim.

"Evet, Patron?" diye sordu, adımlarının ortasında durarak.

"Onu sadece arkadaş olarak dışarı çıkaracaksın. Anladın mı?" "Anladım."

"Güzel. Çünkü ona dokunursan seni öldürürüm."

On Altıncı Bölüm

Doe

"TÜM BUNLAR NE?" Tabak tabak dilimlenmiş etlere ve peynirlere bakarak sordum. "Sandviç malzemesi." King bana bir rulo fırlattı.

"Evet, bunu görebiliyorum. Ama neden iskelede sandviç yapıyoruz?"

Gizli amacının ne olduğunu merak ettim. King, durum ne olursa olsun iskelede piknik yapacak birine benzemiyordu. Ayrıca, King'le kaldığım süre boyunca bana bir kez bile yemek yapmamıştı.

Ya da benimle bir yemek bile yemedi.

"Çünkü dışarıda olmak için güzel bir gün ve çünkü kim sandviç sevmez ki?" King, fırtına sırasında uçup gitmesin diye iskeleye vidalanmış ahşap masayı çevreleyen plastik sandalyelerden birine oturdu. "Ve Preppy dedi ki... Ne bileyim işte, devam et." King ekmeğini salam ve peynirle doldurdu ve bir spatulayla kavanozdan kocaman bir kaşık mayonez çıkardı.

"Bir atı boğmaya yetecek kadar mayonez var," dedim, kendi sandviçim için dikkatlice hindi ve domuz pastırması seçerken.

"Gerçekten çok fazla mayonez yediği için boğulan bir at gördünüz mü?" diye sordu.

"Pekala olabilirdi. Sadece hatırlamıyorum." Çantadan bir avuç Cheetos aldım ve iki elimle ekmeğin üst dilimine sıkıştırdım. King diğer sandalyeyi kolları birbirine değene kadar onunkinin yanına çekti ve oturmamı işaret etti.

Ve sonra kollarımız birbirine değdi.

"Peki nasıl bir yer?" King biranın kapağını açıp bana uzatarak sordu. "Neye benziyor?" Kâğıt tabağımı kucağıma koyarak sordum.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu düşünüp duruyorum ve hayal bile edemiyorum." "Bu..." Beynimde kelimeleri aradım ama sadece bir tanesi tekrar tekrar aklıma geldi, "...boş."

"Sen pek çok şeysin yavrum, ama boş bunlardan biri değil." King asi bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Öyle mi? O zaman bana ne olduğumu söyle, çünkü hafızamı kaybetmemle ilgisi olmayan hiçbir şey düşünemiyorum." Ağzımı zorlukla kapatabileceğim kadar büyük olan öğle yemeğimden bir ısırık aldım.

King güldü. "Başlangıç olarak... biraz tuhafsın." "Tuhaf mı?"

"Yavrum, az önce sandviçine Cheetos koydun mu koymadın mı?"

"Not edildi. Tamam, ilginç. Bununla başa çıkabilirim. Devam et. Benim hakkımda başka ne bildiğini sanıyorsun?"

"Cesursun. Cesursun. Hatta sinir bozucu derecede alingan olduğunu bile söyleyebilirim. Düşünmeden yaklaşık üç saat önce konuşuyorsun. Çok fazla soru soruyorsun. Sol yanağınızda gülümsediğinizde ortaya çıkan bir gamzeniz var, ama aynı zamanda

Bir tane de sağ yanağına, sinirlendiğinde." Utanç sanki ateşe çok yakın duruyormuşum gibi boynumu yaktı. "Utanç duyduğunda boynun ve yüzün kızarır. Boynundan başlar. Tam burada." King avucunu hafifçe boğazıma doladı. "Sonra yanaklarına sıçrar." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Sonra bu kulaklara kadar gidiyor."

Eğildi ve kulak mememi ağızına alarak emdi, dilini kulaklarımların narin etinde gezdirerek vücudumda zevk kıvılcımları yarattı. Meme uçlarımlar sertleştı ve gömleğime doğru bastırdı.

King kıkırdadı ve geri çekildi. "O yüzden boş olduğunu söyleme yavrum, çünkü hiç de öyle değılsin." Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Daha önce görmediğim bir şey. "Bence sen şimdiye kadar tanıdığım en ilginç insansın."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama hafızan olmadan nasıl olacağını hayal etmeye çalışmayı bırak. Kim olduğunu ve nereye ait olduğunu bildiğin için şanslısın."

King birasının etiketini çekiştirdi ve içini çekti. "Bazen keşke yapmasaydım diyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yarın uyandığımda kim olduğumu, yaptıklarımları ve geride bırakacağım insanları hatırlamamayı seçebilseydim, bunu yapardım. Yeniden başlayabilirdim. Başka biri olurdu."

"Senin başka biri olmanı istemiyorum," diye ağızımdan kaçırdım ve itirafını yarıda kestim.

"Benden nefret etmelisin," dedi King, tabağımı kuağımdan alıp masaya koyarken. "Senin yerinde olsaydım, kendimden nefret ederdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Peki ya şimdi? Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" King daha da yaklaşıarak sordu.

"Bence sen gelmiş geçmiş en inatçı, zorba, öfke uyandıran, iğrenç, karmaşık ve güzel adamsın."

"Bence sen de çok güzelsin," diye nefes aldı King. Zarif bir hareketle beni sandalyemden kaldırıp kuağına oturttu.

Elleri saçlarımların arasına henüz girmişti ki mangrovların diğer tarafından büyük bir gürültü duyuldu.

"Burada kal," diye emretti King. Ayağa kalktı ve beni kuağından fırlattı. Rıhtımı avludan ayıran çimento istinat duvarının arkasına çömeldim. King zahmetsizce üzerinden atladı ve garaj yönünde, sesin geldiği yere doğru koşmaya başladı.

Sanki saatlerce orada King'in geri gelmesini ya da bir şey olmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Karnım guruldadı ve öğle yemeğime daha yeni başladığımı hatırladım. Kıçımın üzerine doğru eğildim ve tabağımın bulunduğu sandalyeyi kendime doğru çekmek için bacağımı uzattım. Ayağımı sandalyenin bacağına doladım ve yavaşça çektim. İskelenin ahşap tahtalarına çarparak korkunç bir ses çıkardı. Durdum ve bekledim.

Hiçbir şey.

Ben de devam ettim. Yavaşça, santim santim, Cheetos'lu ezilmiş sandviçim elime ulaşana kadar öğle yemeğimi kendime yaklaştırdım. Tabağımı koltuktan çektim ve sandviçimi aldım. Ağızımı açtım ve tam zafere ulaşmak üzereydim ki biri boğazını temizledi.

Sandviçim hâlâ ağızıma atma pozisyonundayken ekmeğin arkasından başımı kaldırdığımda King ve Bear'ın deniz duvarının tepesinde durmuş bana baktıklarını gördüm.

Bear onunla tanıştığım geceki kadar iyi görünüyordu, ama şimdi daha da iyi görünüyordu. Çünkü o

gömleksizdi. Karın kasları terden parlıyordu. King'in çok dövmesi olduğunu sanırdım ama Bear'ın derisinde tek bir santim bile boş yer kalmamıştı.

Önce King konuştu. "Hayır, benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim. Sadece o bomba gibi sesin ne olduğunu kontrol etmeye gittim, ama siz devam edin ve sandviçinizi bitirin. Biz bekleyeceğiz." Ağzının kenarından gülümsüyordu.

Bear çömeldi. "Oh kahretsin. Seni kontrol edeyim. Hâlâ hayatta olduğunu sanmıyordum."

Tabağımı yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Eğer benimle dalga geçmeyi bitirdiyseniz, biriniz bana o sesin ne olduğunu söyleyebilir mi?"

"Oh kahretsin. Üzgünüm, hepsi benim hatamdı. Bir kız geldi ve eski bir Volkswagen Bug'ı var. Bir şey diğerine yol açtı..."

"Bilmek istemiyorum," diye araya girdim.

Bear sözlerine şöyle devam etti: "Tek söyleyeceğim, dudakları sikimin etrafındayken, hayal meyal onun için böceğini tamir edeceğime söz verdiğimi hatırladığımdı. Duyduğunuz şey o arabanın geri tepmesiydi. Son kez olduğunu düşünüyorum çünkü öldü. Süper ölü gibi. Sanki o ölümden geri dönüş yokmuş gibi. Bu da tamamen berbat bir şey, çünkü kız-"

King elini kaldırdı. "Tamam Bear, saçmalamayayı kes, ona gerçekte ne olduğunu anlatabilirsin."

Bear başını salladı ve telefonu çaldı. Arka cebinden çıkardı ve ekrandaki bir düğmeye tıkladı. "Evet." Sakalını kaşıdı. "Siktir. Tamam. Evet. Evet, ona söyleyeceğim." Telefonu tekrar tuşladı ve cebine geri koydu.

"Isaac hareket halinde. Jimmy ve BJ bu sabah onu ve adamlarını Coral Pines'ta görmüşler. Görünüşe göre orada işleri var. BJ, Isaac'in ekibinden bir adamla konuştu. Bir hafta içinde dünyanın bizim köşesine gelecekler."

"Kahretsin," diye küfretti King.

"Sana şehirden defolup gitmeni söylemiştim dostum. Onun geleceğini biliyordun."

"Evet, sen bana bunu söylediğinde, kapıma kadar silahlarla gelse bile umurumda değildi."

"Ama şimdi?" Bear sordu. King başıyla beni işaret etti.

"Ah. Anlıyorum. Ne yapmak istiyorsun, dostum? Karar senin. Ne olursa olsun arkanda olduğumu biliyorsun." Bear bir sigara yaktı.

King, "Sanırım hücumla geçeceğiz," dedi.

"Bekle, tüm bunlar ne anlama geliyor? Isaac kim?"

King beni görmezden geldi. "O zamana kadar onu Grace'e götüreceğim," dedi Bear'a.

"King, Isaac de kim? Grace kim lan?" Konuşmadaki varlığını belli etmek için zıplayarak bağırdım.

"Pup, Preppy seni yanına aldığında, o ve ben büyükanne operasyonunu başlattığımızda ana tedarikçimizi kestiğimizi söyledi mi?"

"Evet. O yaptı."

"Isaac, o tedarikçiydi."

"Kahretsin," dedim.

Bear sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanı burnundan üfleyerek King'in eline yakın zamanda dövmesi yapılan kuşa çok benzedi. "Evet, bu her şeyi özetliyor."

King, "Duyduğunuz şey bir uyarıydı," dedi.

"Ne tür bir uyarı?" Ben sordum.

Bear sigarasını istinat duvarının betonuna doğru söndürdü. "Patlayan türden." "Havaya uçan neydi?"

Preppy'nin feryadı havada başka bir patlama gibi yankılandı.

"LANET OLASI ARABAMA NE OLDU?"

On Yedinci Bölüm

Doe

King'in öğle yemeğindeki eğlenceli halinden eser kalmamıştı. Hazırlanıp *kıçımı kamyona sokmam* için bana on dakika verdi.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve bunu bana söyleme şeklinden, sormamı istemediği anlaşılıyordu.

Kamyonda kendi varlığını hissettirecek kadar ağır bir sessizlik içinde birlikte yolculuk ettik. Davetsiz bir misafir gibi, garip bir şekilde aramızdaki bankta oturuyordu. Dar, toprak bir yola saptık. King yolun kenarına, ön bahçesinde kısa, beyaz bir çit olan sarı çiftlik tarzı bir evin kapısının yanına yanaştığında merakım arttı.

"Gidelim," dedi King.

Kamyonetten inerek kapının kilidini açtı ve beton yürüyüş yoluna çıktı. Ben de ona yetişmek ve uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarak arkasından gittim. Biz yanlarından geçerken birkaç fırıldak çim süsü dönüyor, bizim hareketimiz günün durgun sıcaklığında tek esintiyi yaratıyordu. King'in Preppy için bir alım yapıyor olabileceğini ve bunun da henüz görmediğim Granny Growhouse'larından biri olduğunu düşündüm.

Kapıya vardığımızda King kapıyı çalmadı, iterek açtı ve içeri girdi. Bir an için kalbim küt küt atmaya başladı çünkü burayı soyuyor olabileceğini düşünmüştüm ama "Grace?" diye seslendiğini duyunca bu düşüncemden hemen vazgeçtim.

Grace. Bu ismi daha önceden tanıdım.

Onu eve kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Arkamı döndüğümde, bana bakan binlerce minik gözle yüz yüze geldim. Küçük oturma odası onlarla kaplıydı. Bitki raflarından girişteki büfe tarzı masaya, sehpaye ve eski televizyonun üstüne kadar her yerde her şekil ve boyutta seramik tavşanlar vardı.

King, oturma odasından geçip büyük tavşanların birlikte yemek yiyeceklermiş gibi masanın altı sandalyesini de işgal ettiği yemek mutfağının arka tarafındaki sürgülü cam kapılara doğru ilerlerken onlara aldırış etmedi.

Sanırım Grace tavşanları seviyor.

"Dışarı!" diye bağırdı tiz ama cızırtılı bir ses.

King geçebilmem için sürgülü cam kapıları açık tuttu ama kenara çekilmedi. Geçebilmek için göğsüne sürtünmek zorunda kaldım. Ona mümkün olduğunca az dokunmaya çalışırken, dışarıda ahşap bir güverteye çıktım ve burada peri tarzı, gri saçlı küçük bir kadın pelüş lacivert bir şezlongda oturuyordu. Ayakları bileklerinden çapraz bir şekilde masanın üstünde duruyordu. Uzun bir bardaktan açık yeşil bir sıvı içiyordu. Buzun üstünde bir yaprak yüzüyordu.

Bana kim olduğumu sormak yerine ayağa kalktı ve sarılmak için beni içeri aldı. Yetmişli yaşlarındaydı ve kot rengi bir kazak, ona uygun bir pantolon ve beyaz ortopedik ayakkabılar giymişti.

"Ben Grace," dedi, beni yüzümü inceleyebileceği kadar uzağa iterek ama ellerini dirseklerimde tutarak.

"Merhaba." Kendimi ona tanıtmakla ilgili protokolün ne olduğundan emin değildim ama King bu sorunu benim için çözdü.

"Bu Doe."

"Ne kadar sıra dışı bir isim. Ne anlama geliyor?"

King'e baktım ve o da başıyla onayladı. "Jane Doe'daki gibi Doe," dedim ona.

"Annenle baban gerçek suç romanları mı okuyor, yoksa fazla asitten beyinleri yanmış hippiler mi? Buralarda o tuhaf tiplerden çok var. Gerçi seninle daha önce hiç tanışmadım, o yüzden Logan's Beach'ten olduğunu sanmıyorum."

"Ailemin neyle ilgilendiğinden emin değilim, hanımefendi."

Grace önce şaşkınlıkla bana, sonra da hâlâ kapının girişinde duran King'e baktı. Omuz silkti.

Grace King'i azarlayarak, "Satın aldığın tüm havayı dışarı atıyorsun," dedi. "Buraya gel. Otur. Bir içki iç."

Grace King'e el salladı ve beni bir sandalyeye çekti. Masanın üzerindeki cam sürahidenden ikimize de birer bardak yeşil sıvı doldurdu.

"Umarım mojito seviyorsundur!" diye haykırdı, içkisini bitirip kendine bir tane daha doldururken.

Bir yudum aldım. Buz ön dişlerime çarparak şıngırdadı. İçki hem tatlı hem de acıydı ama öğle güneşinin sıcaklığı altında tadı cennet gibiydi.

Neyse ki güneş yanıklarım tamamen iyileşmişti ve artık gölgede saklanmama gerek kalmamıştı. Olgun bir domatese de benzemiyordum.

King benim yanımdaki ve Grace'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Benim için neyin var?" Grace King'e sordu.

Güldü ve koltuğunda kaydı. Cebinden küçük siyah plastik bir torba çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Grace çantayı göğsüne bastırarak, "Teşekkür ederim, tatlı çocuk," dedi. Onu masanın üzerine bıraktı ve bana döndü. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız? Bana her şeyi anlatın."

"Um..." Ona nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden gerçekle başladım. Konuştukça, destansı boyutlarda bir kelime kusmuğuna dönüştü ve ağzımdan çıkmasını engelleyemedim. "Grace, sıcak bir yemek ve yatacak bir yer için kendimi satmaya karar verdiğim gece tanıştık. Adamın sikini yalamak üzereydim ki, her şeyden ürktüğümü fark etti ve beni dışarı attı. Sonra, fahişe olan arkadaşım ondan biraz para çaldı. Sonra beni vurdu ya da sıyırdı ya da her neyse. Sonra tek arkadaşımı bir otel odasında kolunda bir iğneyle ölü buldu ama bu ben kaçmadan önceydi. Sonra tecavüzümü öldürdü ve beni banyo yapmam için evine götürdü ve artık onun malı olduğumu ve bu konuda bir seçeneğim olmadığını anlattı."

Durdum ve bardağı havada duraklamış olan Grace'e baktım.

King boğazını temizledi. "Eve dönüş partime geldi." Bu doğrudu ama az önce onun için ortaya koyduğum tüm utanç verici ayrıntıları atlıyordu. Grace bardağını yere bıraktı ve kahkahalarla başını geriye attı.

"İkinizin birlikte daha sevimli olabileceğinizi sanmıyorum," dedi, ona söylediğim her şeyi görmezden gelerek. "Birini bulmana çok sevindim, sevgili oğlum. Sen yokken seni çok özledim ve her gün Edmund'umun beni mutlu ettiği kadar seni de mutlu edecek birini bulman için dua ettim." Grace yüzük parmağındaki küçük gümüş yüzüğü çevirdi.

"Biz-" diye başladım ama King kolunu sandalyemin üzerine koydu ve beni kendine çekti.

"Onunla tanışmanı istedim," dedi ve beklenmedik bir sevgi gösterisiyle başparmağını boynumun yan tarafında gezdirdi.

Şov olsun ya da olmasın, onun masum görünen dokunuşuyla tenim canlandı ve King'in omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldığı için yüksek sesle soluğumu tuttuğumdan eminim. Grace ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. King'in üzerinde durarak onu başının üstünden öptü.

"Bu yaşlı kadını çok mutlu ettiniz," dedi Grace gözünün altındaki bir damla yaşı silerken. Burnunu çekti ve ellerini birbirine kenetledi. "Ben yemeğe başlayacağım. Doe, hayatım, bana yardım etmek ister misin?"

"Elbette," dedim masadan kalkarken.

Neden orada olduğumuzdan hâlâ tam olarak emin değildim ama Grace'i sevmiştim ve etrafta üç dövme amigodan başka birinin olması güzel bir değişiklikti. Ağzını açtığı anda insanı rahatlatan bir büyükanne havası vardı. Bay Mood Swings'le birlikte eve dönmek zorunda kalana kadar bunun tadını çıkaracaktım.

King, "Kamyonda eşyalarım var," dedi ve güverteden atlayıp evin yan tarafında gözden kayboldu. Grace beni mutfağa götürdü ve köfteli makarna için gerekli malzemeleri çıkardı. Doldurulmuş tavşanlardan birinin yerini değiştirdi, böylece ben masaya oturup sebzeleri doğrayabilirken o da elleriyle köfte için gerekli malzemeleri karıştırdı.

"King'i nereden tanıyorsun?" Yeşil biberleri kesme tahtasına doğrarken sordum. Bıçağı kullanarak onları bir kaseye sildim ve soğanlara başladım.

"Sana söylemedi mi?"

"Pek konuşmaz," diye itiraf ettim.

"Az konuşan bir adam," dedi Grace sıcak bir ifadeyle. "Brantley'i sümüklü bir ortaokul öğrencisi olduğundan beri tanırım. Bir gün bahçemden bir şeyler çalmaya çalışmıştı. On iki yaşından bir gün bile büyük değildi."

"Brantley?"

"Sana gerçekten hiçbir şey anlatmıyor, değil mi?" Grace bana yandan bir bakış attı.

"Onu yakaladığında ne yaptın?" King'in kendisinden üç kat yaşlı bir kadınla nasıl bir ilişki kurduğunu merak ediyordum.

Grace bir domatesi musluğun altında yıkayıp kâğıt havluyla kurularken, "Tıpkı annemin yapacağı gibi ağaçtan bir şalter aldım, kotunu küçük beyaz poposuna kadar yırttım ve aklını başına getirdim," dedi.

"Hayır, yapmadın!" Yarı inanamayarak yarı da bu küçük kadıncağızın King'e şaplak attığını hayal edemediğim için söyledim.

"Evet, kesinlikle. Sonra ben yemek hazırlarken Edmund Brantley'nin annesini aradı ama cevap vermedi. Edmund mesaj bıraktı ama annesi gelmedi. O yüzden akşam yemeğine kaldı. Sonra bütün gece kaldı. O zamandan beri her pazar geliyor. Bir şeye karışmadığı ya da hapiste olmadığı her Pazar. Bu durumda biz de ona gittik."

"Hapiste olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii ki. Onu her hafta ziyaret ederdim. Ve Edmund'um öldüğünde, o küçük çocuk cenazesine ikinci el mağazasından aldığı üç beden büyük yeşil smokinle geldi. Binlerce kez burada yaşamasına izin vermeyi teklif ettim ama o çocuk hiçbir zaman zapt edilebilecek biri olmadı. Dışarıda kalmayı, ne yapıyorsa onu yapmayı seçti ve arada bana ve eve bakmaya geliyor."

"Yani, her şeyi biliyorsun?"

Grace başını salladı. "Ayrıntılara girmeyeceğim ama ben aptal bir kadın değilim. Oğlumun da öyle olmadığını biliyorum.

tam olarak kanunun doğru tarafında yürüyor. Ama onu bir oğul gibi sevdiğimi biliyorum, o da beni annesi gibi seviyor, benim için önemli olan da bu." Grace devam ederken hiç duraksamadı. "Sevgi, karşınızdaki kişi için ne yapacağınızdır, genel olarak ne yaptığınız değil. Onun benim için hayatını feda edeceğinden hiç şüphem yok. Ben de tereddüt etmeden aynısını yapardım." Buzdolabını açtı ve bir kase yeşil biber çıkardı. "İkinizin nasıl tanıştığı hakkında söylediğin her şeyin doğru olduğunu da biliyorum."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.

Grace içini çekti ve derin düşüncelere dalmış bir halde başka tarafa baktı. "Küçük bir kızken izlediğim bir film vardı. Trenleri soyan bir kovboy hakkında siyah beyaz bir film. Sonunu asla unutmayacağım. Kovboy, tren soyguncusu olduğunu öğrendikten sonra sevdiği kadına dönüyor ve ona korkunç şeyler yapmasına, insanlardan çalmasına, insanları öldürmesine rağmen bunun onu daha az sevdiği ya da sevemeyeceği anlamına gelmediğini söylüyordu."

Grace salata kâsesini almamı ve onu güverteye kadar takip etmemi işaret etti. Kaseyi masanın üzerine koydum, Grace de tabak ve çatalları yerleştirdi. İşini bitirdiğinde beni parmaklıklara doğru yönlendirdi ve King'in bir merdivenin üzerinde durup bahçenin köşesindeki küçük kulübenin ampulünü değiştirdiği yere doğru başıyla işaret etti.

"Söylemeye çalıştığım şey, canım, ve bence kovboyun o filmde aşkına söylemeye çalıştığı şey, kötü olmakla şeytan olmak arasında bir fark olduğudur. Çok kötü bir çocuk olması, gerçekten büyük bir adam olamayacağı anlamına gelmez." Sözlerini beynimde evirip çevirirken ekledi: "Ve Tanrı yardımcım olsun ufaklık, onun kalbini kırarsan seni olduğun yerde keserim. Eğer bu olduğunda ben çoktan gitmiş olursam, ölümün seni alaşağı etmekten beni alıkoymayacağından emin ol." Grace az önce hayatımı tehdit etmemiş gibi gülümsedi ve beni bir kez daha kucakladı. "Şimdi gidip köfteleri alalım."

Grace küçük bir şey olabilirdi ve King'le aramızda geçenler hakkında kesinlikle yanlış bir fikre sahipti ama ona karşı gelirim gözünü kırpmadan tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

King ellerini yıkamak için banyoya girdi ve sonra bize güvertede katıldı. Başımızın üzerinde çaprazlama uzanan ışık şeritlerini fark ettiğimde güneş yeni batmaya başlamıştı. Güneş alçaldıkça ışıklar daha da parlaklaştı ve yemeğimizin üzerinde parlayan binlerce küçük yıldız gibi görünmeye başladılar.

Yemeğimizi yedik ve konuşmanın çoğunu Grace yaptı. Mojitomu sık sık yeniden doldurdu ve bir noktada başka bir sürahi yapmak için içeri koştu. Beni merak ediyordu ve bir sürü soru sordu. Köfteleri ağzıma tıktırırken ona hikayemi anlattım.

"Birbirinize sahip olmanız iyi bir şey." O işaret etti.

"O benim kız arkadaşım değil, Grace," dedi King, dudakları ince, düz bir çizgide sıkışmıştı.

Grace omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Edmund ve ben görücü usulü evlendik, biliyorsun. Annesi ve benim annem, biz daha memedeyken birlikte komplo kurdular. Birlikte olduğumuz ilk birkaç yıl adama katlanamadım ama bir süre sonra onu sevmeyi öğrendim. Sonra ona aşık oldum ve öldüğü güne kadar da öyle hissettim. Her şey her zaman istediğimiz gibi başlamaz. Önemli olan nasıl bittiğidir. Ed'i başlangıçta sevmemiş olabilirim ama o büyüyerek hayatımın aşkı oldu."

Grace'in ilişkiler konusunda çarpık olmasa da çok iyimser bir algısı vardı. Ama ne bekliyordum ki? Kadın yürüyen, konuşan bir çelişkiydi. Balık gibi içen ve denizci gibi küfreden küçücük bir şeydi. Evinin HOARDERS'ın bir bölümü gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile:

TAVŞAN BASKISI.

Grace gözlerini ışıklara dikerek, "Seksin harika olmasının bir zararı olmadı," dedi.

Bir ağız dolusu mojito tükürdüm. Yarıısı King'in gömleğine sıçradı. Kendimi onun öfkesine hazırladım, gözlerimi yavaşça onunkilere diktim ama hiç öfke yoktu. Kıkırdarken omuzları titriyordu. Grace düpedüz uluyordu.

King koridorda kaybolurken Grace'in temizlik yapmasına yardım ettim. Küvetin sesini duydum ve gömleğindeki mojitoyu çınlatıyor olabileceğini düşündüm.

"Grace, tavşanların nesi var?" Bilmek istediğim için ona sordum. Gülümsedi ve bulaşık makinesini kapattı. Kadranı çevirdi ve sanki Preppy'nin arabası yeniden patlıyormuş gibi bir ses çıktı.

"Ed her iş seyahatinden sonra bana seramik bir tavşan getirirdi." Masadakilere baktı. "Garip olduğunu ve evi ele geçirdiklerini biliyorum. Ama her biri kocamın yanımda olmadığı ama yine de beni düşündüğü bir andı." Grace sanki yoruluyormuş gibi görünüyordu. Kalbim sıkışmıştı. Sebebin bu kadar duygusal olmasını beklemiyordum ve onun sadece çılgın bir tavşan kadın olabileceğini düşündüğüm için nefret ediyordum.

"Bunu bitireceğim Grace. Neden gidip uzanmıyorsun?"

Başını salladı ve ellerini omzundan sarkan bulaşık bezine sildi. Onu musluğun etrafına koyarak beni bir kez daha kucakladı. "Teşekkür ederim. Oğluma iyi bak, olur mu? Dışarı çıktığından beri zor zamanlar geçiriyor. Onun için endişeleniyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden korkakça bir çıkış yolu seçtim ve duymak istediğini bildiğim şeyi söyledim. "Tabii ki."

Grace koridorda ilerlerken bir kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Bulaşıkları bitirdim ve mutfak masasında bir saat kadar oturdum. Saat geç olmaya başlamıştı. Grace'in belli ki yatması gerekiyordu.

King neredeydi?

Koridorda ilerledim ve kısık sesle konuşan sesler duyduğumda bir kapının önünde durakladım. Kapı kilitli değildi, bu yüzden gıcırdamamasını umarak biraz ittim. Aralıktan bakarken, küçük odanın çoğunu kaplayan büyük, süslü ceviz şifonyerin aynasında King ve Grace'i gördüm. Grace parlak turuncu düğmeli pijaması ve ona uygun terlikleriyle yatağın kenarına oturmuştu. Ayakları yere değmiyordu. King onun önünde çömeldi ve bir çeşit cam pipoya benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı.

"Bunun gibi," dedi ve piposunu yakarak bir nefes çekti ve dumanı üflemeden önce ciğerlerinde tuttu. Sonra pipoyu Grace'e uzattı, o da aynısını yaptı ve güvence için King'e baktı. Grace nefesini verdiğinde öksürmeye başladı. Grace bir yandan gülüp bir yandan öksürürken King onun kolunu tuttu.

"Bunu her seferinde yapacak mıyım?" diye sordu sonunda bir cümle kurabildiğinde.

"Hayır, sadece ilk birkaç seferde." King küçük bir gülümsemeyle ona güvence verdi.

"Güzel. Öksürmekten nefret ediyorum," dedi Grace.

"İhtiyacınız olan başka bir şey olmadığına emin misiniz?" Diye sordu.

"Ben yaşlı bir kadını, üstelik ölmek üzere olan bir kadını ve sen hala evimi onarmaya geliyorsun ve sanki altı ay sonra hala buralarda olacaktım gibi benimle ilgileniyorsun. Zaten çok fazla şey yapıyorsun."

King burnunun kenarını sıkarak, "Böyle konuşma," diye azarladı. Grace uzanıp King'in ellerini

kendi ellerinin arasına aldı ve kucağında tuttu.

"Şimdiye kadar sahip olduğum oğluma en yakın şey sensin," diye itiraf etti.

King yere baktı. "Sen bana her zaman *ondan* daha çok annelik yaptın."

Grace'in yüzü ciddileşti. "Sadece o kaltağı kendim ldrmediğim için zgnm."

Bu sözler üzerine ayağımın kaydığını hissettim ve odaya doğru yuvarlanarak yatağın önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

"Her zaman böyle zarif midir?" Grace sordu.

King Grace'i başının üstünden öptü ve ışıkları kapattı. Beni odadan çıkarıp kapıyı arkamızdan kapatırken ona hüzünlü bir el salladım. Evdeki tüm ışıkları kapattı ve arka sürgülü kapıyı kilitledi. Evin önüne vardığımızda King durdu ve elini cebine attı, sonra salondaki masanın kenarına bir şey koydu. Grace için bıraktığı şeyin ne olduğunu inceleyebilmek için birkaç adım geride durdum. Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Küçük beyaz seramik bir tavşandı.

On Sekizinci Bölüm

Doe

Kamyona geri döndüğümüzde King başparmağıyla telefonuna bir mesaj yazarak "BİR MOLA DAHA VERMEMİZ GEREKİYOR" dedi.

Ona baktım, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi gerçekten baktım. Gördüğüm şey, korkutuculuğu ve sürekli ruh hali değişimlerini bir kenara bıraktığınızda, son günlerinde sevdiği bir kadınla ilgilenen bir adamdı. Bir canavar olduğuna inanmaya başladığım adam sevme yeteneğine sahipti.

"Grace'e neden ot içmeyi gösteriyordun?" Ben sordum.

"İyi bir görüntü sergiliyor ama Grace çok acı çekiyor." King yüzünü buruşturdu. "Ona verdikleri tüm ilaçlar saçmalıktan ibaret. Hepsi onu rahatlatmak için ama çoğu onu hasta ediyor."

"Onda ne var?"

"Saçma sapan agresif bir kanser." King'in elleri, parmak eklemleri beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavradı.

"Gerçekten sadece altı ayı mı var?"

King rahatsız görünüyordu ama Grace'le tanıştıktan ve onunla bağ kurduktan sonra durumu hakkında daha fazla bilgi edinmem gerektiğini hissettim.

Dirseğini açık olan sürücü tarafındaki camın kenarına dayadı ve düşünceli bir şekilde çenesini elinin arkasına dayadı. "Altı ay diyorlar ama bana bunu alıp ikiye bölmem söylendi çünkü ne kadar zamanınız kaldığını söylerken genellikle abartıyorlar."

"Bunu sana kim söyledi?" "Doktoru."
"Oh."

Başka bir yerleşim yeri olan bir sonraki durağımıza giderken yaklaşık yirmi dakikayı sessizlik içinde geçirdik, Bu sefer King park ettiğinde ve ben kapının kolunu tuttuğumda, ön kolunu göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Ne?" Ben sordum.

"Dışarı çıkmıyoruz."

Motoru durdurup koltuğunda geriye yaslandı. Nedenini sormak için ağzımı açtım ama gözlerindeki karanlık bakış konuşmak istemediğini gösteriyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve orada bulunma sebebimizin ortaya çıkmasını bekledim.

Birkaç dakika sonra, işte oradaydı. Bir ışık. Önüne park ettiğimiz evden değil, arkasındaki evden geliyordu. Oturduğumuz yerden evin arka tarafını ve aydınlatılmış güneşlenme odasını mükemmel bir şekilde görebiliyorduk. Kısa siyah saçlı, uzun boylu bir kadın yerdeki oyuncakları karıştırırken, küçük sarışın bir kız çocuğu koşarak güneşlenme odasına girdi.

King dik oturdu.

Evden yüz metre kadar uzaklaşmış olabilirdik ama kızı hemen tanıdım.

Pijamalarıyla etrafta zıplıyordu.

"Bu senin resmindeki kız, değil mi? Kız kardeşin mi? Gidip merhaba demek ister misin? İstersen burada beklerim."

Kadın aradığı şeyi bulup onu eve geri götürüne ve ışığı söndürene kadar King sessiz kaldı ve dikkatle küçük kıza baktı. Onlar gözden kaybolduktan sonra King uzun süre karanlığa baktı.

"Onu görmeye gidemem. Hiçbir hakkım yok. Ben onun tek ailesiyim. Bana ihtiyacı var ama mahkemeye göre ben sadece bir suçluyum. Ziyaret hakkım bile yok. Hapishanede yapabileceğim her şeyi yaptım, tutabildiğim her avukatı tuttum, ama yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bana koruyucu ailesinin adresini vermesi için bir memura rüşvet vermek zorunda kaldım. Nerede olduğunu bilmemin tek yolu bu.

"Özür dilerim." Dedim ve ciddiydim. King ailesinin kim ve nerede olduğunu biliyordu ama yine de birlikte olamıyorlardı. "O gerçekten çok güzel."

"Öyle," diye kabul etti. Anahtarı çevirdi ve kamyonu çalıştırdı. "Max."

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Max. Adı Max."

"Maxine'in kısaltması mı?"

King gülümseyerek başını salladı ve ana yola geri döndü. "Maximillian gibi." "Bir kız için mi?" Burnumu kırıştırdım.

"Evet ve kapa çeneni. Bu gelmiş geçmiş en iyi isim," dedi King, hâlâ gülümseyerek. Ses tonunda üzerine basmak istemediğim bir gurur vardı. "Güçlü bir kız için güçlü bir isim."

"Harika bir isim," dedim usulca.

"Evet, öyle."

"Beni neden buraya getirdin? Grace'i görmek için mi?" Küçük bir kırılganlık anını kendi avantajıma kullanarak sordum.

"Çünkü seninle ne halt ettiğimi bilmiyorum, yavrum," diye itiraf etti King. "Beni delirtiyorsun ve yapamayacağım kadar boktan hissediyorum-" Durakladı. "Hapishane beni mahvetti, her şeyi yeniden düşünmemi sağladı, ama sen beni hapishanenin yaptığından daha fazla mahvetmeyi başardın. Bir sebepten dolayı seni etrafımda istiyorum. Kelimelerle aram iyi olmadığından, beni, yani gerçek beni tanımanın en iyi yolunun hayatımdaki en önemli iki kızla tanışmak olduğunu düşündüm."

"Oh." Dudağımı ısırdım. Ondan ne tür bir cevap beklediğimi bilmiyorum, eğer bir cevap beklediysen bile, ama söylediği şey beni tamamen şaşırttı.

Beni etrafında mı istiyor?

"Maksimum güvenli bir hapishanede bulundum. En kötünün de en kötüsüyle birlikte oldum. Bir sonraki nefesimin son nefesim olabileceğini düşünerek tek gözüm açık uyumak zorunda kaldım."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Bana doğru döndü ve gözlerimiz kilitlendi. Uzandı ve işaret parmağının arkasını yanağımda gezdirdi. "Çünkü bilmeni isterim ki o orospu çocuklarından hiçbiri beni senin kadar korkutamadı."

King'in telefonu konsoldaki bardaklıktan çaldı ve o da cevap verince ağzım bir karışık açık kaldı.

King telefonu kulağına götürerek, "Evet," dedi. "Orospu çocuğu! Hayır, ben hallederim. Sen olduğun yerde kal, ben birazdan gelip seni alırım. Evet, biliyorum. Eminim. Ben hallederim."

King telefonu kucağıma fırlattı ve kamyonun direksiyonunu öyle sert çevirdi ki

iki tekerlek üzerinde.

"Neler oluyor?"

King dişlerini sıkarak, "Son bir durak," dedi. Karşıdaki her kimse ona duymak istemediği bir şey söylemişti.

Birkaç dakika sonra, altında bir gemi sembolüyle HANSEN'S yazan neon yeşili bir tabelası olan küçük bir barın önünde durduk. Çakıl taşlı otoparkta sadece birkaç araba vardı. King kamyoneti park etti ve dışarı fırladı.

"Burada kal," diye emretti. Kamyonetin kasasına doğru eğildi ve bara doğru ilerlemeden önce kasadan bir şey aldı. King alçak kapı aralığından geçmek için eğilmek zorunda kaldı.

Bir günde onun üç yönünü görmüştüm. Karanlık, çılgın, korkutucu yanını. En ufak bir bakışta dizlerimin titremesine neden olan cehennem kadar seksi yanını. Ve sahip olduğunu düşünmediğim tarafı, kendisinden başka birini gerçekten önemseyen tarafı. Her şeye rağmen kadın düşmanı olmadığını bilmek güzeldi.

İçeride bir kargaşa oldu. Barın kapısı açıldı. King'in devasa gölgesi bardan çıkarken bir kadının çığlıkları onu takip etti.

Bir saatten kısa bir süre önce, kız kardeşinin de içinde olabileceği bir hayat için özlem duyuyordu. Ondan kısa bir süre önce, yaşlı arkadaşının son günlerinde rahatlamasına yardımcı oluyordu.

Şimdi uzun adımlarla kamyonu doğru yürüyordu, karanlık ve tehlikeli gözlerinde patlamaya hazır bir öfke vardı. Vızıldayan sokak lambasının altında durup bana on adım yaklaşıp kadar ona iyice bakamadım.

King tahta bir beyzbol sopasını sıkıca kavradı. Hem onun hem de sopanın üzerinde koyu lekeler vardı, göğsüne ve yüzüne damlacıklar sıçramıştı. Sopayı kamyonetin kasasına geri koymak için döndüğünde, tamamen ışığa doğru adım attı ve nefesim kesildi.

Hem King hem de beyzbol sopası kan içindeydi.

* * *

KING otoparktan çıktı. Otoyola çıktığımızda ilk çıkışta durdu ve kamyonu inşaat halindeki bir üst geçidin altına park etti. Kalbim göğsümde hızlı ve ağır bir şekilde atıyordu.

Thud. Thud.

Güm. Güm.

Aydın ışığı ön pencereden içeri süzülürken alnındaki kurumuş kanı parlıyormuş gibi gösteriyordu.

"Az önce ne oldu lan?" Emniyet kemerimi çözerek çığlık attım.

"İş," dedi King belli belirsiz bir duyguyla.

"Her tarafın kan içinde! Öldürdün mü... her kimse?"

"Hayır, yapmadım, ama bir daha benimle dalga geçerken iki kere düşünecek." "Kimdi o?"

"Eskiden Isaac ile takılan biri. Preppy, Isaac'e büyükanne operasyonumuzdan bahseden kişinin o olduğunu öğrendi. Bir ders alması gerekiyordu. Bir bok bilmediği halde çene çalmasına gerek yok." King elini başının üzerinde gezdirdi. "Başlatılması gerekmeyen savaşları başlatmak hakkında."

"Olacak olan bu mu? Bir savaş mı?" Ben sordum. "Ne yapacağız?"

"Elimden gelirse savaş olmayacak. Isaac'ın adamlarına ulaştım, buluşma talep ettim. İşler daha da kötüye gitmeden bu işin önüne geçmek istiyorum." King bana döndü. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Ben bu işi hallettim. Ve bunların hiçbirini için endişelenmemelisin. Sana hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum. Seni koruyacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

"Kendim için endişelendiğimi mi sanıyorsun? Preppy'nin arabası resmen havaya uçtu. Bear üç metre ötedeki garajda yaşıyor. Peşinde bir adam, tehlikeli bir adam var ve sen benim için endişelendiğimi mi düşünüyorsun?" Öfkelendim. "Ne kadar bencil olduğumu düşünüyorsun?"

"Benim için endişeleniyor musun, yavru?" King bir kaşını kaldırarak alay etti.

"Hayır! Yani evet. Neden bu kadar sinir bozucusun?" Bağırdım. King motoru durdurdu. "Ve neden bir arabanın altına park ettik-"

King tiradımı yarıda keserek kalçalarımın tuttu ve başımın arkası bank koltuğuna inene kadar beni kabaca aşağı kaydırды.

"Benim için endişelenmene bayılıyorum," dedi, bedenimi kendi bedeniyle sardı, ağzı benimkine çarptı. Dudakları yumuşak ve dolgundu ama aynı zamanda sert ve muhtaçtı. "Dudakların çok seksi. Onları binlerce kez sikimin etrafına sarılmış olarak hayal ettim." Bir elini gömleğimin altından geçirip göğsümü avuçladı ve avucuyla yoğurdu. "Mükemmel göğüslerine bayılıyorum." Diziyle bacaklarımı ayırdı ve aralarına yerleşti. Sert siki zaten sıcak ve ihtiyaçtan ıslanmış bir bölgeye yaslandı. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum." Dudaklarını boynuma götürüp yaladı, emdi ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayıp bana karşı sallanırken alay etti.

Sırtımı koltuğa yasladım. Her dokunuşu içimde dalgalanan ihtiyaç dalgaları yaratıyor, kafamda dolaşan her türlü direniş düşüncesini felce uğratiyordu.

"Bana bunu istediğini söyle, yavrum. Bunu en az benim kadar istediğini söyle," diye nefes nefese boynuma sarıldı. Parmaklarının bir hareketiyle kot pantolonumun düğmesini açtı ve aradığı şeyi bulana kadar elini önden aşağı doğru itti. Ereksiyonunun sürtünmesinden zaten uğuldayan noktaya ulaştığında inledim. "Çok ıslaksın. Bunu istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum." Klitorisime daireler çizmek için kendi ıslaklığını kullandı. "Benim için çok hazırsın. Seni becermemi istediğini söyle bana. Söyle de duyayım."

Başımı arkaya attım, kelimeleri oluşturamıyordum. O haklıydı. O kadar haklıydı ki. Onu istiyordum. Bunu istiyordum.

Belki de Grace onun hem kötü bir çocuk hem de iyi bir adam olabileceğini söylerken haklıydı. Birinin diğerini belirlemesi gerekmiyordu.

Beynim bu fikre katılmıyor olabilirdi ama bedenim onun her dokunuşuna sanki onun tarafından tatmin edilmek için yaratılmış gibi tepki veriyordu, sanki doyamıyordu. Sanki o içimde olmadan kuruyup ölecekmişim gibi. Üstümde olmasından hoşlanıyordum. Bana dokunmasını. Beni istemesi.

Hayır. Hoşuma gitmedi. Ben *sevdim*.

Yanımda onun koca bedeniyle uyumayı seviyordum. Beni bu kadar küçük hissettirmesini seviyordum. Beni öpmek üzereyken burun deliklerinin alevlenmesini ve öptüğünde de bana kızgınmış gibi öpmesini seviyordum. Sanki dudaklarını dudaklarıma, ellerini ellerime koymasını gerektirecek kadar arzulu olmam benim suçummuş gibi.

King oturdu ve bana dokunduğu anda başlayan ağrıyı engellemek için kalçalarımı bir arada tutmak zorunda kaldım. King arkasına uzandı ve gömleğini başının üzerinden yukarı çekti. Yere fırlattı.

Ellerim göğsüne gitti çünkü oraya gitmemeleri mümkün değildi. Terden parlıyordu, zorlukla aldığı nefeslerle kabarıyordu ve en fantastik sanatla kaplıydı. Eğildim ve göğüs ucunu yaladım.

İnledi ve saçlarımı sıkarak başımı sertçe geriye itti. Dudakları tekrar dudaklarıma geldi. Dili ağzıma girip çıkıyor, benimkiyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Bana karşı sallandı ve artık vücudumun kendime ait olduğunu hissetmiyordum.

"Söylediğini duymam gerek, yavrum. Bunu istediğini söyle ve bu senin olsun. Beni istediğini söyle," dedi King nefes nefese.

Kot pantolonumu ve külotumu kıcımlarım üzerinden aşağı itti. Onları ancak dizlerime kadar indirebilmiş ki eğilip içine daldı ve dilini klitorisime değdirdi. Bu hisle neredeyse kamyonundan dışarı fırlayacaktım, ama sonunda beni kalçalarımından tuttuğunda sakinleştim. Tekrar tekrar beni yaladı ve kıvrımlarımı emdi. Dili içime girdi. Eğer beni tutmasaydı, kafasını bacaklarımla ezebilirdim.

Beni sadece boşaltmak için yalamıyordu.

Tıpkı dudaklarımı, ağzımı öptüğü gibi oramı da öpüyordu. Amımla öpüşüyordu.

Karnımın alt kısmında bir basınç oluşmaya başladı ve ihtiyacım olan rahatlamayı arayarak onun altında kıvrandım.

King, ben sınıra yaklaşırken tam olarak çıkaramadığım bir şeyler mırıldandı. Hayatımı değiştirecek muhteşem bir orgazmın içine atlamak üzereydim ki aniden ortadan kayboldu ve gecenin serin havası, sırlıslıkla ıslattığı her yerime değdi.

Birdenbire orada bacaklarımı açmış, çıplaklığımı ona tamamen göstermiş bir şekilde yattığımı fark ettim. Yanaklarım kızardı.

"Sorun nedir?" Sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese sordum.

King koltuğunda arkasına yaslandı. Kot pantolonunun önünü zorlayan azgın ereksiyonu dışında, neredeyse yaptığımız şeyden tamamen etkilenmemiş görünüyordu.

"Beni istediğini söylemediğin sürece seni almayacağım. Eğer ben dilimi amına sokmuşken bu kelimeleri söyleyemiyorsan, o zaman bu gerçekten istediğin bir şey değildir. Sana daha önce de söyledim, seni becerdiğimde bunu o kadar çok istiyor olacaksın ki bunun için yalvaracaksın."

"Bana dokunduğunda," dedim yavaşça, "bunu istemiş gibi görünmedim mi? Seni istemiş gibi görünmüyor muydum?"

King başını salladı.

"Vücudun beni istiyor. Tıpkı benim vücudumun seni istediği gibi. Ama eğer kelimeleri söyleyemiyorsan, altında yatan bir sorun var demektir. Benim yanımda parçalanmak üzere olduğun apaçık ortadayken beni istediğini söyleyemeyecek kadar kendini neye kaptırdın?" King eğildi ve bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Benden hâlâ korkuyor musun?"

Gözlerim onunkilere dikildi. Böyle mi düşünüyordu? Elbette, çok korkutucuydu ve bir noktada bana yapabileceklerinden korkmuştum. Ama bana zarar vermedi. Bana kalacak bir yer ve yiyecek bir şeyler vermekten başka bir şey yapmadı.

Onun sayesinde Preppy'de bir arkadaş buldum.

Onun yüzünden, mavi topların kadın eşdeğeri bir durumda yaşıyordum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Öyleydim. Yani, seni kabullenmek çok zor olabiliyor." "Evet, öyleyim." Ereksiyonuna baktı.

Ağzımda nasıl bir tat bırakacağını merak ederek dudaklarımı yaladım.

"Hayır," diye inledi. "Bana öyle bakmaya devam etme. Bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. Bana böyle bakmaya devam edersen, durmak için sahip olduğum tüm kararlılık kaybolacak ve seni bu kamyonun kaputunun üzerine eğip unutulana kadar döveceğim." Sözleri hâlâ arzuyu zonklayan bölgeme bir spazm gönderdi. O bana dokunmadan neredeyse kamyonun içinde boşalacaktım. "Peki sorun ne? Ben değilsem seni engelleyen ne?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Sorun sen değilsin. Benim." "Her sevimsiz ayrılık filminde söylenir."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Sadece kendim için karar vermiyorum. Onu da düşünmek zorundayım."

"Yavrum, ben de herkes kadar üçlü seks yapmayı severim ama kamyonda bizden başka kimseyi göremiyorum. Tam olarak kimden bahsediyorsun?"

"Yazdan öncesine dair hiçbir şey hatırlamadığımı biliyorsun, uyandığımda kendimi kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum."

King başını salladı ve beni kalçalarımız birbirine değecek şekilde yaklaştırdı. Gözlerimi kapattım ve omurgamı karıncalandıran kaya gibi sert kalçam yerine ona anlatmaya çalıştığım şeye odaklandım.

"Devam et," diye ısrar etti, çenemi usulca öptü, dudaklarını kulağımın arkasından geçirdi. "Bunu yapmaya devam edersen konuşamayacağım."

"Evet, öylesin. Devam et. Dinliyorum."

İçim sıkıştı ve King'in dudaklarının üzerimdeki hissiyle sarsılırken hikâyemin geri kalanını tükürdüm.

"Ben daha önce, hafızam varken olduğum kişiye O diyorum. Tamamen başka biri, çünkü ben öyleydim. Farklı bir insan."

"Sadede gel. Çünkü eğer bir dakika içinde yapmazsan, sikimi içine sokacağım. Ama bunu yapmadan önce beni ağzına almana ve tadına bakmana izin vereceğim çünkü az önce bunu düşündüğünü biliyorum."

King beni kalçalarımın tutup kucağına oturturken ben de gözlerimi kapatıp konsantre olmaya çalıştım, böylece sırtım direksiyona dönük bir şekilde ona sarılmıştım. Bu samimi pozisyonda saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Sert aleti bana karşı sallansa da, hikâyemi bitirebilmek için içime girme düşüncelerini bir kenara itmek zorunda kaldım.

"Mesele şu ki, hayatımı değiştirme potansiyeli olan hiçbir şey yapamam çünkü düşünmem gereken sadece kendi hayatım değil. Bir gün tüm anılarımın, olduğum ve eskiden olduğum her şeyin bana geri döneceğini düşünmek zorundayım. Bu asla gerçekleşmeyebilir ama bu riski göze alamam. Çünkü bunun gerçekleşme ihtimali var. O gün, yeniden HER olduğumda ve olursam, kim olduğumu bilmediğim zamanlarda yaptığım her şeyle başa çıkmak zorunda kalacağım. İşte bu yüzden, sanatının muhteşem ötesi olduğunu düşünmeme ve seni ilk kez dövme yaparken gördüğümden beri benim için bir şeyler yaratmanı hayal etmeme rağmen, bunu ona yapamam. Ya nefret ederse? Ya ahlaki olarak dövmeye karşıysa ve ben ona kurtulamayacağı bir şey bıraktıysam? Bu yüzden vücudum seni istese de, ben de seni istesem de bunun bir önemi yok. Çünkü karşında gördüğün kişi sadece geçici." King geri çekildi ve ben konuşurken gözlerimin içine bakıyordu. "Bana dokunduğunda içimde erimekten kendimi alamıyorum ama bunu ona yapamam. Ya bir erkek arkadaşı ya da nişanlısı varsa? Ya seninle birlikte olmak onu mahvetmek anlamına geliyorsa?"

Burnumu ektim. Gözyaşlarım kabarmış ve gözlerimden dökülmek üzereydi. King beni ona doğru zorladı.

Bir eli ensemdedydi ve tam beni tekrar öpeceğini düşündüğüm anda yüzümü çevirdi ve yanağımı yalayarak gözyaşlarımı diliyle sildi.

"Ya bakirse?" Fısıldadım.

King beni yavaşça kucağından indirdi ve tekrar yolcu koltuğuna oturttu.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi usulca. "Ve senin o güzel amcığının içine giren ilk kişi olma fikri beni hem dehşete düşürüyor hem de inanılmaz derecede tahrik ediyor olsa da, hayatıma girmeden önce olduğun kişiyle ilgili küçük teorindeki boşluklara dikkat çekmem gerektiğini hissediyorum."

"Bu delikler ne olabilir?" Ben sordum.

"İlk olarak, bekaret teorin. Kimin umurunda? Hafızan geri gelirse ve benim olmadığım bir hayata geri dönersen, en azından birlikte olduğun ahmakla orgazm taklidi yaparken sana yetecek kadar harika anıların olur."

"Neden o bir ahmak?"

"Güven bana. Seni uzaklara bırakan ve şimdiye kadar bulamayan bir adam, eğer seni arıyorsa bile, lanet olası bir ahmaktır. Başta senden hoşlanmamıştım bile. Aslında, senden düpedüz nefret ediyordum ve yine de bana bir metreden fazla yaklaşmanı istemiyordum. Sikim de öyle."

Ürperdim. "Peki ya teorimdeki bir sonraki delik?" Sesim gergin çıkıyordu. "Dövmeler. Sanatımı beğenmeyenler taşları tekmeleyebilir."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet, bu kadar basit," diye kesin bir dille ifade etti. Sonra yüzü ciddileşti. "Bu kadar basit, ama dışarıda seni arzulayan ya da arzulamayan bir adam yüzünden ya da seni becermeme ya da dövmeme izin verdiğin için pişman olacağın korkusuyla değil." King hayali bir dövme yapar gibi elimin arkasından omzumun üst kısmına doğru bir çizgi çizdi. "Bu kadar basit çünkü hayatını *olabileceğin* biri için yaşayamazsın. Peki ya anıların geri gelirse ve daha önce olduğun kişi de onlarla birlikte gelirse? O burada değilken senin burada olduğun gerçeğiyle baş etmek zorunda kalacak. Hâlâ yapabiliyorken izini bırak, yavrum."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." "Öyle."

"Öyle değil. Ben sadece...yapamam," diye nefes aldım. Onu korumadığımı bilerek kendimle yaşayamazdım.

"Beni koruyacağına dair söz vermiştin. Ben de onu koruyacağıma dair söz verdim," dedim, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyordu.

"Şu anda olduğun kişinin tam olarak olman gereken kişi olduğunu hiç düşündün mü? Belki de dışarıdan gelen saçma sapan etkilerden arındığın için şimdi her zamankinden daha çok kendinsindir?" diye sordu, her söylemeye çalıştığı şeyle birlikte sesi daha da yükseliyordu.

"Hayır." Bunu hiç düşünmemiştim. King haklıydı. "Ama bunun gerçek olduğunu düşünerek yaşamak, göze almak istemediğim bir kumardı." Yere baktım ve açılıp beni içine çekmesini diledim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Rastgele motorcularla yatmaya razısın ama benimle birlikte olamıyorsun, öyle mi?" Sesinde bir parça zalimlik vardı. Eğer niyeti acı vermekse, işe yaramıştı.

"Bu alçakça bir darbe."

Ama King sanki ben sözünü kesmemişim gibi devam etti. "Yani ben de senin için onlar gibi

miyim? Sevişmek istemediğin ve sonunda pişman olacağın bir motorcu gibi mi?
King anahtarı çevirip kamyonu çalıştırdı ve otoyola geri döndü.

"Hayır, sen hiç onlar gibi değilsin," diye fısıldadım, beni duyup duymadığından emin değildim.

"Beni istediğini bildiğim halde nasıl oluyor da beni onlardan daha kötü görebiliyorsun? Bunu hissedebiliyorum. Sakın inkâr etme. Çünkü bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." King dosdoğru yola baktı. Radyoyu Johnny Cash'in kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle şarkı söylediği ana kadar açtı. Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma döküldü.

Pencereye yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. İşyerlerinin ve tabelaların ışıkları, biz geçerken renkli ışıklar halinde birbirine karışıyordu.

"Haklısın. Sen onlardan çok daha kötüsün," diye fısıldadım, King'in müzikten beni duyamayacağını çok iyi biliyordum. "Çünkü onlar olsa bu kadar acıtmazdı."

On Dokuzuncu Bölüm

Doe

KING günlerdir yatağa gelmiyordu. Hâlâ geceleri stüdyosunda ona yardım ediyordum ama sohbetimiz bana emirler yağdırmaktan öteye geçmiyordu.

Cumartesi sabahı mutfak tezgahının üzerinde bir kutu buldum ve içinde bana yazılmış bir not vardı. Kartta şöyle yazıyordu:

RANDEVUMUZ İÇİN. SAAT 8'DE VERANDADA OLUN

Randevumuz mu? Neden bir randevuya çıkalım ki? Kutunun içinde kısa siyah straplez bir elbise ve ona uygun bir çift topuklu ayakkabı vardı.

Preppy günlük olarak giymem için bir sürü kot pantolon ve atlet almamı sağlamıştı. Hatta bir gün bir mağazada durup iç çamaşırı ve banyo malzemeleri seçmeme bile izin vermişti ama böyle bir şeyim yoktu.

Ocağın üzerindeki saat sabah 10'u gösteriyordu. Onu yakmak için bu kadar beklemem gerektiği için hayal kırıklığına uğramıştım.

Saat tam sekizde merdivenlerin yanında durdum ve yeni elbisemin etekleriyle oynadım. Duş almak, tıraş olmak ve saçıma fön çekmek için saatler harcamıştım. Hazır olmanın ötesindeydim, yeni bir şey yapacağım için heyecanlıydım ve dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

Preppy'nin dövme kollarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hazır mısın, Doe?" diye sordu, merdivenlerin altındaki kapıdan dışarı fırlayarak.

Bir kolunu omzuma attı ve beni King'in önünde park etmiş olan kamyonetine doğru götürdü. "Keşke seni arabamla götürebilseydim. Ama biliyorsun, havaya uçtu falan," dedi acı bir şekilde.

Her zamanki kısa kollu gömleğini koyu mavi, uzun kollu, düğmeli bir gömlekle değiştirmiş, koyu renk bir kot pantolonun üzerine kıvrılmadan giymişti. Her zamanki papyonu özenle yerinde duruyordu. Duştan yeni çıkmış gibi kokuyordu. Sabun ve tıraş kremi gibi.

"Tıraş oldun mu?" diye sordum. Sakalları o sabahki kadar uzun görünüyordu.

"Ha?" diye sordu bana bakarak.

"Traş kremi gibi kokuyorsun ama sakalın hala duruyor." "Bu bir randevu, bebeğim. Şansım yaver giderse diye tıraş oldum."

Güldüm. "Şansın yaver gitmiyor."

"Biliyorum. Kral beni öldürür ve ben hayatımı seviyorum. O yüzden sanırım bunu masanın dışında bırakacağız. Şimdilik." Göz kırptı. "Ayrıca, sikimi ıslatmama izin vermeyebilirsin, ama belki gece bittiğinde başka biri bana acır ve içine girmeme izin verir."

Preppy'ye güldüm, gülümsemesi kaba sözlerinin etkisini azalttı.

"Güzel görünüyorsun," dedim. Daha iyisini bilmesem, Tiki'nin gerçekten kızardığını söyleyebilirdim. "Teşekkür ederim. Ama bu gece ben Preppy değilim."

"Sen değil misin?" Ben sordum. "O zaman tam olarak kimsin?"

"Hayır, bu bir randevu. Bu gece bana Samuel diyebilirsin. Senin de güzel göründüğünü söyleyebilirim, ama güzelden çok daha fazlası görünüyorsun. Diyebilirim ki..."

Preppy bir adım geri çekildi ve parmaklarını bileğime dolamak için elini kolumdan aşağı kaydırды. Sonra kolumu kaldırdı ve beni değerlendirmek için yavaşça döndürdü. Kıçıma baktığını fark ettiğimde yüzüm utançtan kızardı.

"Ateşli. Sıcak görünüyorsun, bebeğim. Krep vücuda iyi gelir. Gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Keşke bana gerçek adımla da hitap edebilseydin ama bilmiyorum-"

Bir motosikletin gürültüsü sözlerimi bastırdı. İkimiz de gürültüye doğru döndük. King çakıllı yoldan yukarı çıktı ve parlak siyah motosikletini evin kazıklarından birinin yanına park etti. Onu ilk kez eski püskü kamyonetinden başka bir şey sürerken görüyordum. Bisikletinden indi ve kaskını kafasından çıkarıp yere fırlatarak öfkeli adımlarla bize doğru yürüdü. Kaşları çatılmış, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Yaklaşırken gözleri sıkıca bana kilitlenmişti, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Preppy'nin hâlâ elimi tuttuğu yere baktı.

O yaklaştıkça kalbim hızlı ve düzensiz bir ritimle atıyordu. Avuçlarım terlemeye başladı. Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım.

"Bu lanet şeyi nereden buldun?" King elbisemi göstererek kükredi. Bakışları benden Tiki'ye doğru bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Preppy gülümsedi ve elimi bıraktı. Kolunu bir kez daha omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

Bu hareket karşısında King'in gözleri büyüdü ve ikimizden birine ya da ikimize birden yumruk atacağından emin oldum.

Ancak Preppy, King'in ruh halinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Şehri kırmızıya boyayacağız, Patron-Adam," diye cevap verdi Preppy soğukkanlılıkla.

"Nasıl görünüyoruz?" Soruş şeklindeki bir şey bana King'i kışkırttığını düşündürdü.

"Elbiseyi bana o aldı," diye ekledim, King'in beğenmediği belli olduğu için biraz utanarak.

Straplez ve vücuda oturan bir elbiseydi. Yüzümü tıka basa doldurduğum günlerde geliştirdiğim kıvrımlarımı gösteriyordu. "Siktir, hayır, değilsin. Fikrimi değiştirdim," dedi King, Preppy'nin gözlerinin içine bakarak. "Kafana bir kurşun sıkmadan önce o lanet kıçını eve geri sokacaksın. İşte bu yüzden

Yapacaksın amına koyayım."

"Neden olmasın?" Benim de Tiki'den kurtulup King'e doğru adım attığımı fark etmeye fırsat bulamadan kendi kendime sorduğumu duydum. O da öne doğru geldi. Ayaklarımız parmak uçlarına değdi. Ondan çok daha kısa olduğum için, onaylamayan bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırmam gerekti.

"Çünkü ben öyle dedim yavrum," diye homurdandı King, burun delikleri alevlenmişti.

Her zamanki yeşil gözleri şimdi öfke dolu siyah havuzlar gibi parlıyordu. Yüz hatlarında bunun asla kazanamayacağım bir dövüş olduğunu gösteren bir sertlik vardı.

Bu denemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Buradayım çünkü başka seçeneğim yok! Bana kızgın olduğunu ya da benden nefret ettiğini anlıyorum. Ediyorum da. Ama sadece bir geceliğine normal bir yerde, normal bir randevuda, normal bir kızmışım gibi davranmak istedim!"

Tam eve geri dönmek için döndüğümde King dirseğimden tutup beni döndürdü ve çenemi

yukarı kaldırdı.

"Burada kal. Burada," diye emretti, yüzü hâlâ sert ve öfkeliydi. "Sen." King, Preppy'yi işaret etti. "Tek kelime et. *Şimdi*."

Çenesiyle evi işaret etti, merdivenleri hışımla çıkarken beni bıraktı ve ön kapıyı arkasından çarptı. Tiki eğlenmiş görünüyordu ama King bu kadar yakındayken nasıl eğlenmiş olabileceğinden emin değilim.

"Üzgünüm bebeğim," dedi Preppy bilmiş bir gülümsemeyle. "Belki başka zaman?" Basamakları ikişer ikişer atlayarak hızla çıktı. Onları takip etmeyi düşündüm ama King'i daha fazla kışkırtmak istemedim.

Sonraki on dakikayı verandada birbirlerini öldürüp öldürmediklerini merak ederek geçirdim çünkü içeride hiçbir şey duymamıştım. Güneş çoktan ağaçların üzerinden batmıştı, bu yüzden verandanın güvenli ışığının altında kaldım. Çok geçmeden ayakta durmaktan yoruldu. Ön kapı açıldığında ve King dışarı fırladığında kırım alt basamağa henüz değmemişti. Ayağa fırladım ve yürüyüş yoluna düşmemek için parmaklıklara tutundum.

King bana elini uzatarak, "Gidelim," dedi. Yüzünde hâlâ öfke ve biraz da kafa karışıklığı vardı.

"Gitmek mi? Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Bir randevuda." Sorum kafasını karıştırmış gibi kaşları yine çatıldı.

"Seninle mi?"

King başıyla onayladı. Eli hâlâ bana doğru uzanmışken ve ben elini tutmak için hiçbir hareket yapmamışken, uzanıp elimi tuttu. İşte o zaman ona baktım, yani *gerçekten* baktım.

Yeni duş almıştı ve yeni kolonya sürmüş gibi kokuyordu. Her zamanki koyu renk kot pantolonunu ve dar siyah tişörtünü giymişti. Kirli sakalı hâlâ yerindeydi ama düzgünce kesilmişti. Beni dışarıda bıraktığı on dakika içinde yaptıkları inanılmazdı.

"Benimle," diye onayladı, gözlerini yavaşça bedenimde gezdirdi. Saklı bakışları içimi yaktı.

"Preppy'ye ne oldu?" King kaskatı kesildi.

"Artık müsait değil," diye tükürdü King, belli ki sorudan rahatsız olmuştu.

"Oh," dedim, ayaklarıma bakarak.

"Siktir. Unut gitsin. Zaten aptalca bir fikirdi." "Ne? Hayır, ben sadece... bunların hepsi Preppy'nin fikriydi zaten."

"Kapa çeneni," diyerek söylenmemi susturdu. King elimi tuttu ve beni bisikletine doğru götürdü. Bana bir kask verdi ve seleye oturttu. Anahtarı çevirdi ve motor kükreyerek çalıştı. Döndü ve arkasındaki boşluğu işaret etti.

Motorun üstünden bağırdım, "Elbise giyiyorum!"

King elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Sanırım artık nasıl üst üste binileceğini bildiğini biliyoruz, o yüzden siktir git." Kalçalarımı birbirine bastırdım, kamyonetindeki gecenin anısını uzaklaştırmaya çalıştım.

"Neden kamyonu almıyoruz, ya da yürüyebiliriz." Ben önerdim.

King bana dik dik baktı. "Pup?"

"Öyle mi?"

"Bin şu siktiğimin bisikletine."

"Sen gerçekten lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Sözlerimi işaret parmağımı göğsüne sokarak noktaladım. King iğrenç bir şekilde gülümsedi. Ben gülümseme değil, kavga istiyordum. Bunun çok gecikmiş olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Yeterince uzun sürdü." Dedi parmağımı tutarak. "Ne için yeterince uzun?"

"Bir pislik olduğumu anlamak için. Şimdi bin şu siktiğimin motoruna." "Siktir git," diye tükürdüm.

King motordan indi ve bana doğru yaklaştı. Kaskı ellerimden kaptı ve kabaca kafama geçirdi. Saçlarım gözlerimin üzerinde hapsolmuştu ve bir an için yönümü şaşırılmışım. King bundan yararlanarak beni kaldırdı ve bisikletin üzerine oturttu.

Kaskıma doğru çığlık attım ve itiraz edip atlayamadan harekete geçtik. Seçeneklerim King'e tutunmak ya da onun motorunun arkasından uçmakla sınırlıydı.

İsteksizce kollarımı beline doladım.

Asıl istediğim ellerimi boğazına dolamaktı.

Sadece birkaç dakika gibi görünen ama gerçekte yarım saatten fazla süren bir yolculuk yaptık. Normalde durgun ve ıslak olan Florida gece havası, motosiklet gecenin içinde ilerlerken etrafımızda serin serin esiyordu.

Neon ışıkları görüldüğünde çenem düştü ve kalbim hızlandı. Bir karnaval.

King beni bir karnavala götürmüştü.

Tepemizdeki dönme dolap o kadar yakın görünüyordu ki, ellerimi havaya kaldırırsam sallanan arabalardan birine dokunabileceğimi düşündüm.

King motosikleti çim park alanında durdurduğunda, vücudum hala motorun titreşimlerinden dolayı uğulduyordu. Gerçek bir karnavalda olmanın verdiği heyecanla hızla motordan atladım ve baldırımı sıcak borulardan birine çarptım.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*" Tek ayağımın üzerinde zıplayarak bağırdım.

King kaskını yere bıraktı ve zıpladığım ve acı içinde kıvrandığım yere geldi. "Buraya gel," dedi.

Hâlâ öfkeliydim, yirmi dakikalık yolculuk ona fiziksel zarar verme isteğimi azaltmamıştı. İsteğini görmezden geldim ve bacağımdaki hasarı incelemek için eğildim.

King başını salladı ve bana doğru yürüdü, beni omuzlarımdan tutup yakındaki bir piknik masasının üzerine koydu. "Sana söyleneni yapmayı öğrenmelisin," dedi ve yanığı incelemek için bacağımyı kaldırdı.

Öfkelendim. "Beni kaldırıp sağa sola savurmak gereksiz, biliyorsun."

King eğildi ve yanığa hafifçe üfleyerek omurgama sıcak bir ürperti gönderdi. Beni kucağına aldığımda giydiğim elbisenin kalçalarıma kadar indiğinin farkındaydım. Onu bacaklarımyın arasındaki açıkta kalan beyaz kumaşa bakarken yakaladım.

"O zaman ilk seferinde sana söyleneni yap." Sonra beni iyice incelemeye başladı. "Kötü bir yanık değil," dedi ama nefesinin tenime değdiği anın hatırası yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

"Nazik davranmadığını sanıyordum," diye takıldım.

King ayağımı tekrar yere basmama yardım etti ve elime uzandı.

"İstemiyorum." Kapiya doğru döndü ve ne demek istediğini kanıtlamak için beni kabaca arkasından çekti.

King biletlerimizin parasını ödedi ve turnikeden içeri girdik. İçeri girer girmez içimdeki çocuk canlandı ve öfkem geçici olarak unutuldu. Neon ışıklar, karnaval müziği, mısır sosisli ve pamuk şeker standları.

Bir ilk buluşmada istediğim her şey vardı. Belki gerçekten orada olmak isteyen bir randevu hariç. Elimi King'in elinden çektim ama o beni tekrar yakaladı ve elimi daha sıkı tuttu,

Beni yanına çekti.

"Önce ne yapmak istiyorsun, yavrum?"

"Her şeyi. Kesinlikle her şeyi yapmak istiyorum!" Dev dönme dolabı daha iyi görebilmek için boynumu büküm.

King beni oyun sırasına doğru iterek, "Dönme dolap en sonda," dedi.

Kalabalığın derinliklerine doğru ilerledikçe etrafımızdaki gürültü seviyesi on kat arttı. Bir grup çocuk yanımdan vızıldayarak geçti ve arkalarında kahkaha patlamaları bıraktı.

Karnaval çalışanları oyunlarının isimlerini bağırarak söylüyor ve ellerinde tuttıkları büyük pelüş hayvan ödülllerinden birini kazanmanın ne kadar kolay olduğunu ilan ediyorlardı.

King, amacın yavru su aygırını merdivenden yukarı taşımak için bir su aygırının ağzına tabancayla su sıkmak olduğu bir oyunda durdu. Kim silahını en istikrarlı şekilde ateşler ve yavru su aygırını en hızlı şekilde yukarı taşırsa o kazanıyordu.

"Var mısın?"

"Ben de varım," diye cevap verdim, heyecanımı zar zor kontrol edebiliyordum. Ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"İki," dedi King. Cebinden bir para klipsi çıkardı ve birkaç banknot çıkarıp oyunu kontrol eden adama uzattı. King yırtık deri taburelerden birine oturdu, ben de birkaç tabure aşağıda bir yere oturdum.

"Yanıma oturmaktan korkuyor musun?" King sordu.

"Hayır, ama sen çok büyüksün ve bu tabureler küçük. Üç yıldır hiçbir antrenmanı kaçırmadın diye koluna çarpıp kaybetmek istemiyorum." Bir gözümü kapattım ve su tabancamı hazırladım.

King başını salladı, "Şu senin ağzın," dedi. Bu ifadeyi birkaç şekilde anlayabilirdim ama kazanmam gereken bir maç olduğu için bunu düşünecek zamanım yoktu.

"Seni uyarıyorum. Bu oyunda gerçekten iyiyim," dedi King bana. Şaka mı yapıyordu?

"Rekabetçiyiz, değil mi?" Dümdüz hedefe odaklanmaya devam ederek sordum.

"Ah, yavrum. Hiçbir fikrin yok."

Zil çaldı ve karnavalcı "Başla!" diye bağırdı.

Tetiğe bastım. Silahımdan su fışkırdı ve doğrudan hedefin üzerine düştü. Küçük su aygırım merdivenden yukarı fırladı ve başladığı kadar hızlı bir şekilde oyun sona erdi. Arkamda oturmuş gülümseyen King'e baktım. Neye gülümsüyordu ki? Kazanan bendim.

"Kazanan! Kazanan!" diye bağırان Carni, çadırın tepesinden kocaman bir geyik dolması çıkardı ve ödülü alıp uzaklaşmaya başlayan King'e uzattı.

Kazanmış mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Hey!" diye bağırdım, peşinden koştum. "Neden ödülü sen aldın? Ben kazandım. Benim su aygırım seninkinden o kadar öndeydi ki seninkinin hareket ettiğini bile görmedim." King durdu.

"Yavrum, su aygırı hareketimi görmedin çünkü sen daha başlamadan işim bitmişti." Gülümsüyordu. Gözlerine kadar ulaşan gerçek, gerçek hayattan, bayıltıcı bir gülümseme. Bu ona çok yakışmıştı.

Hayır, yüzünde HARİKA bir ifade vardı.

"Şaka yapıyor olmalısın!" diye bağırdım.

"Rekabetçiyiz, değil mi?" King benimle alay ederek sordu. "Sana bu oyunda iyi olduğumu söylemiştim."

King bir kızla buluşmaya giden herhangi bir genç adam gibi görünüyordu. Yani, iç çamaşırı mankeni olabilecekmiş gibi görünen, 1.80 boylarında, dövmeli, kas yığını herhangi biri.

Playful King'i
severdim. Onu çok
sevdim.

"Bu oyunu daha önce oynamış olmalısın," diye dudak büktüm. "Haksız avantaj."

"Evet, hakkını vereyim. Bu karnaval çocukluğumdan beri her yıl buraya gelir. Preppy ve ben arkadan gizlice girerdik. Şurada." King, büyük bir asma kilitte kapalı tutulan zincir bağlantı çitindeki bir kapıyı işaret etti. "Yiyecek standlarından, fritözden sosisli sandviç çalardık. Gerçi asma kilit ancak içeri nasıl girdiğimizi öğrendikten sonra takıldı."

Preppy ve King'in çok iyi arkadaş olduklarını biliyordum ama çocukluklarına dair birlikte yaşadıkları hikâyeleri ilk kez duyuyordum.

"Bak ne diyeceğim," diye başladı King. "Madem bu bir randevu ve erkekler genelde randevularına ödülleri verirler, ben de geyiğimi almana izin vereceğim." Doldurulmuş hayvanı uzattı.

Benimle oynayıp oynamadığını bilmiyordum. Huysuz King'le nasıl başa çıkacağımı bilmiyorsam, nazik ve oyuncu King'le nasıl başa çıkacağımı da kesinlikle bilmiyordum.

Teklifini yeniden düşünecekmiş gibi elinden kaptım ve kolumun altına sıkıca sıkıştırdım. King güldü.

"Şimdi bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Doe... bir doe tutuyor." Tamam, bu sefer beni yakalamıştı. Kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Sonraki birkaç saat boyunca mekanın sunduğu her oyunu oynadık.

Hiçbirini kazanamadım.

King ödülleri her birini bana vermeyi ihmal etmedi. Kısa süre sonra hepsini taşımak için kollarımda yer kalmadı. "Daha fazla oynayabileceğimizi sanmıyorum," dedim ona, önümdeki devasa ucuz oyuncak yığınının işaret ederek

Çene.

Oyunlardan biri için zil çaldı ve tam uzaklaşmak üzereydim ki King beni durdurdu. "Hayır, bekle bir saniye."

Ufak tefek bir çocuğun kendisinden çok daha büyük iki gence karşı üç kez ödül kazanmaya çalışmasını izledik. Bir dakika sonra çocuğun babası onu kenara çekti. "Bu kadar yeter Sam. Başka bir zaman tekrar deneyebiliriz."

"Ama ben doldurulmuş timsah istiyordum," diye yakındı çocuk.

"Alacaksın. Belki gelecek yıl biraz daha büyüdüğünde." Baba gülümsedi.

King kollarımdan pelüş bir penguen aldı ve oyundan uzaklaşmakta olan çocukla babasına yaklaştı, çocuğun alt dudağı somurtmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Affedersiniz," dedi King dikkatlerini çekerek. Baba telaşlanmış görünüyordu ve oğlunu bacağına doğru çekti.

King babanın tepkisini görmezden geldi ve çocuğa doğru eğilerek pengueni uzattı. "Timsah olmadığını biliyorum ama penguenler de en az onun kadar havalı. Aslına bakarsanız, daha havalılar. Karda yaşarlar ve uçmayan tek kuşlardır. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi çocuk, başparmağını ağzına götürerek. "Buzun üzerinde karınlarının üzerinde de kayarlar."

Çocuk pengüene bakarak, "Cooooool," dedi.

"Şimdi ona iyi bak, tamam mı?" Çocuk başını salladı ve pengueni aldı.

"Teşekkür ederim." Çocuğun babası King'e seslendi.

Başıyla onayladı ve kalabalığın içinde kayboldular.

King bana doğru geri döndü. "Sırada sen varsın," dedi yaklaşırken.

Oyunların arkasında durduk ve King'in bana ilk verdiği geyik kalana kadar oyunlarını kaybeden çocuklara ödülleri teker teker dağıttık.

Pamuk şeker yedik. Sosisli sandviç yedik. Kızarmış Oreos yedik. Çocuklar gibi güldük. Dönerken sizi yanlara kilitleyen bir yerçekimi aracına bindik ve sonrasında on dakika boyunca tüm yiyeceklerin geri geleceğini düşündüm.

"İşte," dedi King, bir fincanı önüme iterek. "Grace zencefilli gazozun mide rahatsızlığı için en iyi tedavi olduğunu söylüyor."

Köpüklü içkiyi yavaşça yudumladım ve neredeyse anında kendimi daha iyi hissetmeye başladım. King bardağı aldı ve çöpe atmak için birkaç adım atmıştı ki yakındaki bir kadının ona baktığını fark ettim.

Etrafıma baktım ve fuardaki her kadın, yanında bir erkek olsun ya da olmasın, gözleriyle King'i soyuyor gibiydi.

"Hepsi bunu yapmak zorunda mı?" Nefesimin altında mırıldandım. "Herkes ne yapmak zorunda mı?" King sordu.

"Bütün kadınlar sana kemiklerinin üzerine atlamak ister gibi bakmak zorunda mı?" Alay ettim.

King kolunu bana doladı. "Bazı insanların aksine, ne istediklerini saklamıyorlar." diye fısıldadığında dudakları kulağıma değdi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım. "Yine de kıskanman çok hoş."

"Ben-"

"Dönme dolap zamanı," diye anons etti King. Saat geç olmuştu ve kalabalık azalmıştı.

"Neden en sona sakladık?" diye sordum.

"Çünkü bu en iyi kısmı," dedi King. "Her zaman en iyisini sona saklarsınız."

Karnaval görevlisi kovaya açılan küçük kapıyı kapatırken King gıcırdayan arabaya binmeme yardım etti. Koltukta ikimize ancak yetecek kadar yer vardı. Geyiğimi aramıza soktuğumda King onu aldı ve cebinden çıkardığı bir banknotla birlikte karnavala uzattı. "Aşağı inene kadar buna benim için göz kulak olur musun?"

"Elbette, dostum!" Geyiği yolculuğun kontrol panelinin yanındaki sandalyeye koydu. King kolunu omzumun üzerinden koltuğun arkasına dayadı.

Sonra, havaya doğru yükseliyorduk. Yükseldikçe yükseldik, diğer sürücülerin binmesine izin vermek için sık sık durduk. Neredeyse zirveye ulaştığımızda daha akıcı bir şekilde hareket etmeye başladık. Döndükçe döndük, altımızdaki şehir ışıklarının titreyip parıldamasını izledik.

"Vay canına," dedim aşağıda koşuşturan insanları izlerken. "Buradan hepsi karınca gibi görünüyor." King'e baktım ama o ne şehrin ışıklarına ne de kalabalığa bakıyordu.

Bana bakıyordu.

Bakışlarının derinliği beni koltuğa sabitledi. "Yavrum, hapishanede öğrendiğim şey hepimizin sadece bir avuç karınca olduğumuz."

"Nasıl yani?"

"Yani hepimiz etrafta koşuşturup önemsiz saçmalıklar yapıyoruz. Tek bir hayatımız var. BİR TANE. Ve yapmak istemediğimiz şeyleri yaparak çok fazla zaman harcıyoruz. Ben artık bunu yapmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü şöhretli Brantley King olarak hatırlanmak istemiyorum."

"O zaman nasıl hatırlanmak istiyorsun?"

"İstemiyorum. Unutulmak
istiyorum." "Bunu kastetmiş
olamazsın."

"İstiyorum. Eskiden şan şöhret içinde ölmek isterdim. Şimdi ise sadece evimde yaşamak, hafta içi balık tutmak ve canım istediğinde dövme yapmak istiyorum. Ve gitme zamanım geldiğinde, bir filmin sonu gibi kaybolmak ve çabucak unutulmak istiyorum."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Benimle birlikte olursan olmaz."

"Lütfen, benden sıkıldığın anda gideceğimi söylemiştin zaten." Güldüm.

King gülmüyordu. "Ben ciddiym. Ya fikrimi değiştirdiğimi söyleseydim? Ya gerçekten kalmanı isteseydim?"

Başımı salladım. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu kast edip etmediğini bile bilmiyorum." İçimi çektim. "Bu o kadar basit değil. Ona göz kulak olmam gerektiğini biliyorsun."

"Siktir et onu. Siktir et onu," dedi King sesini yükselterek. "Dediğim gibi, tek bir hayatımız var. Bir tane. Şu lanet saniyeden itibaren, artık bu hayatı yapmak istediklerimden başka bir şey yaparak geçirmeyeceğim. Yaşlanıp geriye dönüp baktığımda bir hayatım olduğunu ama onu yaşamayı unuttuğumu fark etmek istemiyorum." King dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Benimle misin, yavrum?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, nefesim sığ ve hızlıydı. King bana doğru eğildi ve kulağımın arkasındaki noktayı öptü, dudakları tenimi tutuşturdu. Öpücüğü iliklerime kadar hissettim ve titredim.

"Her şeye rağmen hâlâ hiçbir fikrin yok. Değil mi?" "Ne hakkında hiçbir fikrim yok?" Nefes nefese kaldım.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz dudakları dudaklarıma çarptı. Öpücüğü sert ve talepkârdı. Dili dudaklarımı araladı, ağızımın içine girdi, yaladı ve benimkiyle dans etti. Ona doğru inledim.

Yanıyordum. King'in eli elbisemin altından yukarı kaydı ve zaten ıslak ve onun için hazır olduğum yeri buldu. İnledi ve bir parmağını içime bastırdı, kalın siki kalçamı dürttü. Bir elini boynumda gezdirdi ve saçlarımı avuçladı, parmakları içime girip çıkarken ağızma daha iyi erişebilmek için beni kendisine doğru çevirdi. Etrafında kenetlenmişim, orgazmım artıyordu, aniden geri çekildiğinde.

"Neden durdun?" Telaşla sordum, bacaklarım hâlâ onun için ayrılmıştı. "Çünkü yavrum, yolculuk bitti."

Dipte olduğumuzu fark etmemiştim bile. Karnaval görevlisi geldi ve bizi kovadan çıkardı. King geyiğimi alırken ben elbisemi düzelttim ve titreyen bacaklarımın üzerinde durdum.

Tam bir sessizlik içinde otoparka doğru yürüdük.

Motosiklete doğru giderken bir tür alet kulübesinin önünden geçtik. King aniden beni yakaladı ve gölgelerin içine doğru sürükleyerek kulübenin duvarına sertçe yasladı.

"Bunu sana son kez soruyorum, yavrum. Beni istiyor musun?" King sordu, dudakları tekrar benimkileri buldu ve talepkâr öpücüğüyle aynı soruyu sordu. Tenim canlandı ve beklentiyle dans etti. "Artık senden uzak kalamam. Denedim ama yapamıyorum. Seni istiyorum. Bana tüm bu tereddüt saçmalıklarının bittiğini ve sana sahip olabileceğimi söylemene ihtiyacım var. Hayatta olmayı bırak ve yaşamaya başla." Kıl payı uzaklaştı ve cevabı yüzümde aradı.

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese. Çünkü bu doğrudu. Her parçam onu istiyordu. Onun yanında olduğum sürece daha az önemli görünen nedenlerden dolayı çok uzun zamandır bununla savaşıyordum. "Hayatta olmak istiyorum."

"Seni çok fena istiyorum," dedi King, kalçalarını benimkilere bastırarak beni duvara yapıştırırken. Ereksiyonu sert ve göbeğime karşı hazırды. Elbisem belime kadar sıyrılmıştı. Sadece kot pantolonu ve

k lotum bizi ayırdı.

"Neden bana *yavru* diyorsun?" Ellerini k lotumun arkasına daldırabilmek i in elbisemin yanlarını kaldırıırken nefes nefese sordum. Parmaklarını k çımın yanaklarına daldırdı ve ben nefes nefese kaldım.

"       bu geni , masum g zleri ilk g rd      de, kaybolmu  bir yavru k pe e benziyordun."

Yavru k pek benzetmesi beni hayal kırıklı ına u ratmı tı,  zellikle de Preppy'nin bana sokak k pe i demesinden sonra. "Ve," diye devam etti, "kapımda durdu un o anda, seninle evlenmek istedi imi biliyordum.

seni tutmak."

 fadesini kal alarını iterek vurguladı. Gırtlaktan bir inilti  ıkardım ve o da kula ıma do ru usulca g ld , dili  ene  izgim boyunca yalayıp emdi ve a zıma geri d nd .

"Burada de il" dedi, benden uzakla tı ve elbisemi k çımı  rtecek  ekilde yeniden ayarladı.

Beni bisikletine g t rd  ve kaskımı takmak i in hızlı bir  alı ma yaptı. Arkasına atlayıp kollarımı ona doladı ımda, dokunu umla  rperdi ini hissettim. Ellerimin kemerinin hemen altından karın kaslarının  ıplak etine kaymasına izin verdim ve motorun g r lt s nden inledi ini duydum.

O *beni* istedi. Her

kimse. Ben de *onu*

istedim. Ne kadar

 ılgınca olsa da.

En azından bu gece i in, her g n memnun etmeye  alı tı ım, anıları olan kızın ne yapaca ını d        cektim. Bencil olacaktım ve sadece ne istedi imi d        cektim.

Kimi istedi imi.

Ya amaya karar vermi tim.

Yirminci Bölüm

Doe

Evin önüne geldiğimizde, tüm hızıyla devam eden bir parti görmeyi beklemiyordum. Sokağa dizilmiş bisikletler eve girişimizi engelliyordu. King onların yanından geçti ve daha önce fark etmediğim, bizi doğrudan garaja götüren başka bir küçük toprak yola saptı.

King motosikleti park etti ve motoru durdurdu. Kaskımı çıkardım ve koltuğun üzerine koyması için ona uzattım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Görünüşe göre misafirperverliğimden faydalanılıyor," diye mırıldandı. King beni elimden tutarak evin içine sürükledi ve merdivenlerden ana kata çıkardı. Oturma odasında, benden daha genç görünen bir çocuğun kucığında çırılçıplak zıplayan, pantolonu ayağına dolanmış, esmer tenli, yaşlı bir kadını izleyen bir grup motorcunun yanından geçtik. Yeleğindeki yamada PROSPECT yazıyordu. Yüzü tavana dönüktü, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalıydı, ağzı kısmen açıktı.

"Kral!" Bear ona işaret ederek bağırdı. "Buraya gel ve şunu izle. Billy az önce kiraz."

"Bu ne lan, Bear! Nedir bütün bunlar?" King homurdandı. Yumruğu yanında sıkılıydı ve benimkini tutan eli gittikçe sıkılaşıyordu. Nabzının bileğinde hızla attığını hissedebiliyordum.

Bear gülümsedi ve kollarını uzattı. "Dostum, bu bir parti. Bugün cumartesi. Eskiden yedi günlük bir haftada bunlardan on tane düzenlerdik. Sakıncası olacağını düşünmedim."

"Hiçbir yere gitme. Ben aşağı geliyorum. Seninle konuşmamız gerek." King, Bear'ı işaret etti ve beni yukarı, odasına sürükledi.

"Ben Bear'la konuşurken burada kalmanı istiyorum. Hemen döneceğim." İlk defa bana emir yağdırmıyordu. Daha çok bir yalvarış gibiydi. "Kapıyı kapat. Kilitli tut."

"Tamam," dedim ve odaya girip kapıyı kapattım. İlk kez bana bir şey yapmamı söylediğinde onunla tartışmak için büyük bir ihtiyaç hissetmedim.

Üç saat sonra hala King'den bir iz yoktu ve müzik gittikçe daha yüksek sesle çalıyor gibiydi. Biraz kitap okudum, bazı kanalları tıkladım ve dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yaptım ama merakım beni yenmeye başlamıştı.

Ona itaatsizlik etmek istemiyordum ama belki en azından yer değiştirebilirdim. Yan odadaki dövme stüdyosuna girmenin onun emirlerine çok fazla karşı gelmek olmayacağını düşündüm. Ayrıca, King'in eskiz defteri oradaydı ve o gelene kadar beni oyalayabilirdi.

Sürünerek odadan çıktım. Alt kattaki parti hâlâ devam ediyordu, ancak parti müdavimlerinden hiçbiri geçen seferki gibi üst kata çıkmamıştı. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Bulduğum şeye hazırlıklı değildim.

Çenem, kalbim ve Kral'a ve vaatlerine olan inancımın birlikte yere düştü. Kalbim göğsümde parçalandı.

Odanın içi, Nine Inch'in bas sesiyle aynı anda çalan neon ışıkları dışında karanlıktı.

iPod yuvasında Nails şarkısı çalıyordu. King sandalyesine tünemişti, gözleri kapalıydı, dudaklarında bir esrar vardı. Kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Üstsüz bir esmer önünde diz çökmüş, boxer'ının kemerine uzanıyordu.

"Bu ne lan?" diye nefes nefese kaldım. Hasta olacaktım. Pislik herif bunca zamandır benimle oynuyordu. Tek kelime bile etmek istememişti. Belki de Nikki ondan çaldığından beri istediği intikam buydu. Belki de bunca zamandır oynadığı oyun buydu ve şimdi aşağılandığıma göre borcum resmen ödenmişti.

King'in gözleri aniden açıldı ve içeri girip onu iş üstünde yakaladığım için özür dilemesini bekledim. En azından pantolonunu yukarı çekmeye çalışmasını beklerdim. Ama böyle düşünmek benim hatamdı. Dövmeler, rıhtımdaki sandviçler, Grace'in evi ve karnaval arasında bir yerde kiminle uğraştığımı unutmuştum.

Bu beni isteğim dışında tutan adamdı. Beni yatağına kelepçeledi. Hayatımla tehdit etti.

Kendi annesini öldürdü.

O şeytanın ta kendisiydi. Ve bunu bana hatırlatmak için tek gereken diz çökmüş sürtük bir esmerdi.

"Çık dışarı," diye bağırdı. Esrardan uzun bir nefes çekti, sonra esmerin saçlarını çekiştirerek başını geriye yatırdı. Dudakları neredeyse dudaklarına değene kadar eğildi ve dumanı doğrudan ağzına üfleme gösterisi yaptı.

Kapıyı çarpıp koridordan aşağı koştum. Mutfak masasından bir şişe bir şey aldım ve arkamda bıraktığım bazı motorcuların çığlıklarını duymazdan gelerek dışarıya, rıhtıma yöneldim.

Alev alev yanan şenlik ateşinin yanından geçip suya doğru yürüdüm.

Küçük iskelenin ucuna oturdum ve bacaklarımı kenardan sarkıttım. Şişenin kapağını yırttım ve suya attım. Şişenin dibini tuttum ve kehribar rengi sıvıdan birkaç yudum aldım. Tadı çam temizleyicisiyle karıştırılmış saf benzin gibiydi, boğazımı ve midemi yakıyordu. Bir nefes aldım ve içmeye devam ettim, birbiri ardına korkunç tattaki lokmaları yuttum. Puslu sıcaklığın içime yayılmaya başladığını hissedene kadar durmadım.

Bileğimle ağzımı sildim ve suya baktım.

Geçmişte kim olduğumu bilmiyor olabilirdim ama kim olmak istemediğimi biliyordum ve olmak istemediğim kişi zayıf biriydi.

Ona kanmışım. Sözlerine.

Vücuduna. Ona aşık olmuştum.

Bir fahişe olmak için yola çıkmış olabilirim, ama kendime bir fahişe gibi davranılmasına izin vermeyeceğimden emindim.

O evdeki ve o kasabadaki herkes için kötü şöhretli Brantley King olabilirdi, ama benim için o sadece bir pislikti. Birkaç dakika önce lanet olası kalbimi kıran pislik.

Ondan nefret ettiğimde her şey çok daha kolaydı.

"Bu koltuk dolu mu?" Derin bir ses sordu. Omuz silktim. Bear yanıma oturdu ve bir sigara yaktı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var güzel kız?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Boktan anlamıyor olabilirim ama size şunu söyleyebilirim ki, bir kız yanında sadece bir şişe viskiyle partiden kaçırıyorsa, kesinlikle canını sıkın bir şeyler vardır. Tecrübelerime göre, bu şey genellikle bir horoza bağlıdır." Bear dumanı içine çekti.

"Tamamen haksız değilsin," diye itiraf ettim. Şişeyi tekrar açtığımda, yuttuğumda sıvı artık yanmıyordu.

"Sakin ol kızım," dedi Bear, şişeyi benden kaparak. Bir yudum aldı. "King'le aranızda neler oluyor? Artık onun musun? Çünkü sana öyleymişsin gibi bakıyor. Ve seni öldürmediğine göre, sana karşı hissettiklerinin oldukça ciddi olabileceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Şu anda stüdyosunda, takma memeli esmer bir kadına ait." Gözlerim yaşlarla doldu ama kendi aptallığıma ağlamayı reddettim.

"Ah, anlıyorum," dedi Bear, şişeyi bana geri uzatırken. "Çocuk gözünün önündeki şeyin kıymetini bilmiyor."

"O tam olarak bir çocuk değil, Ayı. Aslında senden daha büyük olduğuna eminim ve bu, önünde ne olduğunu görmediğinden değil. Sadece umursamıyor." Çakırkeyiften de öteydim, sarhoştan da öte olmaya doğru ilerliyordum. Tükürmeden önce kelimelerim ağzımda daha da sertleşti. Sahip olduğum tüm filtreler tamamen yok olmuştu. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Bear suya baktı ve sakalını kaşıdı. "O evdekiler gibi biriyle takılmaması gereken çok ama çok güzel bir kız görüyorum. Ya da onun yanında oturan herhangi biriyle. Bizler kötü tohumlarız, küçük kız. Sen iyi bir tohumsun. Bunu söyleyebilirim. Kahretsin, buradan 100 mil uzaktaki herkes anlayabilir. Sen buraya ait değilsin. Bu çok açık."

"Ben hiçbir yere ait değilim," diye itiraf ettim. Suyun üzerine bir sis çökmeye başladı, koyun diğer tarafındaki ağaçların arasından çıkıp iskelenin altına doğru ilerleyerek ayak bileklerimi okşamaya başladı. "Elbette var. Önce o yerin neresi olduğunu bulmalısın. Sonra, sadece istemelisin oraya ait."

Bear'ın hikayemin tamamını bilip bilmediğinden emin değilim ama söylediği şey, özellikle benim durumum için çok basit bir cevaptı.

Güldüm. "Öyle mi? Bu gece buradan ayrılıyorum ve gidecek hiçbir yerim yok. Tekrar sokaklarda yaşamak istemiyorum ama gideceğim yer orası. Bir yere ait olmayı ya da olmamayı istemekten çok daha fazlasını gerektirir," dedim, kelimelerim birbirine karışıyordu.

"Seninle o ilk gece konuştuğumuzu hatırlıyorum. Benimle kulüp binasına gelmen konusunda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Bear sordu.

"Evet."

"Seni King'e hiç göndermemeliydim. Seni hemen o anda alıp götürmeli ve o gece King sana istediğini yapmadan önce benim olmalıydın."

"King'in benimle hiç işi olmadı," diye mırıldandım. "Ya onun yolu ya da otoyol, belki."

"Bok yok mu? Bu her şeyi değiştirir bebeğim," dedi Bear. Gülümsemesi şok edici derecede parlak ve güzel olan gözlerine kadar uzanıyordu. Sakalının yakışıklılığını daha da gizlediğinden emindim ve sarhoş bir yanımla sakalını çekiştirip çıkıp çıkmayacağını görmek istiyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Bear. Ben hâlâ gidiyorum. O hala şu esmer kızla birlikte..." Ellerimi göğsümün önünde birleştirdim. Bear yüksek sesle güldü ve inci beyazı dişlerinin mükemmel düzlüğünü ortaya çıkardı.

"Aslında bu her şeyi değiştirir. Kardeşlik kurallarımız bir yere kadar. Her ne kadar aptalca olsa da, seni kendi çocuğu olarak kabul etmediğine göre, teklifim hâlâ geçerli. Adil olan adildir," dedi Bear ve şişeyi tekrar elimden aldı.

Ona baktım ve yarı yarıya kendi şakasına güldüğünü görmeyi bekledim, ama dudakları düz bir çizgideydi.

Çok ciddi idi.

Ayrıca görünüşü de fena değildi. Sarı saçlarını ilk kez o gece başının arkasında yüksek bir topuz yaparken görmüştüm.

"Dinle," dedi Bear. "King neredeyse tüm hayatım boyunca arkadaşım oldu ama benim hangi kurallara göre yaşadığımı biliyor.

Benim dünyamda sen adil bir avsın ve seni yatağında sırt üstü yatırmayı çok isterim."

"Sadece bunu söylüyorsun. Gerçek şu ki, konu ne yaptığımı bilmediğimi öğrendiğinde beni istemeyeceksin-" Gözlerimi kot pantolonundaki şişkinliğe diktim. "-Şu."

"Siktir," diye küfretti Bear, alt dudaklarını ısırarak. "Sevgilim, sanırım seni şimdi daha da çok istiyorum." "Gözlerinin altında çiller var," dedim ona doğru eğilerek. Omuzlarıma tutundu öne düşmeden önce.

"Evet, evlat. Bana öyle söylendi." Güldü. Ayrıca sol yanağında bir gamzesi vardı ki bu da yanımda oturan iri yarı motorcu adam söz konusu olduğunda başlı başına gülünç bir çelişkiydi.

"Beni neden ona gönderdin?" diye sordum. "Ben seninle giderdim. Sen iyi birisin. Kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve senin gözlerinin altında çiller var ve senin için iyi bir motorcu fahişe olurum."

Bear'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" diye sordu, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Seni gerçekten motorcu fahişe tipi olarak görmüyorum. Ama seni motorumun arkasında kesinlikle görebiliyorum."

"Ama buraya ait olmadığımı söyledin. Seninle takılmamam gerektiğini. Ya da bunlardan herhangi biriyle-" Şişeyi arkamda salladım, Bear'ın çenesini sadece bir iki santimle kaçırdım. "-O aptal evdeki insanlar. Aptal evdeki aptal insanlar." Omuzlarım çöktü. "Ayı, kalbim daha yeni ısınmaya başlamıştı. Şimdi yine soğudu."

Bear şişeyi elimden kaptı ve rıhtıma bıraktı.

"Buraya ait olmadığımı söyledim. Benimle takılmak için fazla iyi olduğunu söyledim. Seninle takılmayacağımı söylemedim. Benim için fazla iyi olabilirsin ama ben bununla yaşayabilecek bir adamım." Bear bir elini yanağıma koydu. Ona neden Ayı dediklerini anlayabiliyordum. Güçlü ve sıcaktı ve elleri o kadar büyüktü ki bana dev pençeleri hatırlatıyordu. Gözlerimi kapattım ve ona doğru sallandım. Yakınıma eğildi, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Benimle gelir misin, bebeğim? Kalbini ısıtabilir miyim bilmiyorum ama vücudunu ısıtabileceğime eminim. Yatağımı ısıtabileceğini biliyorum. Belki o zaman soğuk kalbin üzerinde çalışırız. Her seferinde bir gün alırız." Bana güvence verdi.

Bear'ın sesi samimi geliyordu ve teklif ettiği şey tam da haftalar önce aradığım şeydi.

Sanki bir ömür önceydi.

King'in hayatımda olmadığı bir ömür önce.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Artık King'le kalamazdım; bundan emindim. Ve dünyadaki tüm sıvı cesaret, kendimi tekrar sokaklarda hayatta kalabileceğime, yiyecek ve barınak arayabileceğime ikna etmem için yeterli olmayacaktı.

Bear'ın teklifi elimdeki tek şeydi ama evet demeye kendimi ikna edemedim. Evet demek King'e kapıyı tamamen kapatmak demekti. Bunu yapmaya hazır mıyım? Tekrar eve baktım. King'in stüdyosunun ışığı sönmüştü.

O kapıyı kapatmaya hazır olmayabilirdim ama tam açtığını düşündüğüm anda yüzüme çarptı.
Benim de aynısını yapmamın zamanı gelmişti.

"Sanırım seni ikna etmek için biraz daha fazlasını yapmam gerekecek." Bear kollarını bana doladı ve beni büyük, sıcak bedenine çekti. Dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce bunu hissettim.

Daha doğrusu *onu* hissettim.

"Ondan uzak dur, Bear," diye öfkeleni King. Bir klik sesi dikkatimi çekti ve kafamı çevirip King'in rıhtımında arkamızda durduğu yere baktım, silahını çekmiş ve Bear'a doğrultmuştu.

"Şimdiden bitti mi?" diye sordum, Bear'ın kollarının hâlâ belime sarılı olduğunun farkındaydım. Onu itmek için hiçbir hamle yapmadım. "Yüce Brantley King, Aptal Geçit'in Kralı, daha fazla dayanamadığı için hayal kırıklığına uğramış olmalı."

Bear kıkırdadı.

King'i kızdırmamak için çok zaman harcadım ama hiç işe yaramadı. Onun etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümekten yorulmuştum. Onu kızdırmak istedim. Onunla kavga etmeyi her şeyden çok istiyordum. Çılgılık atmak istedim.

Lanet gözlerini oymak istedim.

Onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istedim.

King, "Ondan uzak dur, Ayı," diye tekrarlardı.

"Sadece konuşuyoruz dostum," dedi Bear, sesinde korku belirtisi yoktu. Aksine, eğleniyordu.

"Görünüşe göre bundan daha fazlasını yapıyorsun. Çek şu lanet ellerini kızın üzerinden ve gidip Başka biri," diye uyardı King. "O benim. Benim."

"Öyle mi? Bunu ona söylemek isteyebilirsin çünkü onun da aynı şeyi düşünmesini istemiyorsun." "Kafanda bir kurşun olmamasının tek nedeni geçmişimizin olması. Ama içinde İki saniye içinde o pis ellerini kızımın üzerinden çekmezsen, geçmişimizi bir kenara bırakır ve o lanet kafanı uçururum," dedi King öfkeyle dişlerini sıkarak.

"Güzel külotunu buruşturmana gerek yok, kardeşim." Bear ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı. "Üzgünüm hayatım. Belki başka bir zaman." Bana göz kırptı ve fısıldadı, "Teklifim hâlâ geçerli. Bana ihtiyacın olursa, gel beni bul."

Bear onun yanından geçip omzunu dürttüğünde King'den yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Bear ona, "Çocuklar duymadan önce o kız üzerinde hak iddia etmek isteyebilirsin," dedi. "Ben de dahil olmak üzere buralardaki motorcular için adil bir oyun o, bu yüzden bunu yapsan iyi olur, hem de hemen. Tabii hâlâ senin aptal kışını istiyorsa."

Bear, King'in yüzündeki ifade öldürücü bir öfkeden başka bir şey ifade etmezken onunla konuşacak kadar cesur biriydi. King'in çılgına dönüp Ayı'yı vurma sözünü yerine getirmesini bekliyordum ama Ayı gölgelerin arasında kaybolduğu anda King iskeleye çıktı.

"Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Çoğu zaman," diye tükürdüm. Gerçeğin etrafında dans etmekten yorulmuştum. "Zaten karışık olan hayatıma getirdiğin karmaşadan nefret ediyorum. Bu bir ileri bir geri saçmalığının sona ermesini istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Artık buna katlanamıyorum. Benden hoşlanıyorsun. Benden nefret ediyorsun. Benden hoşlanıyorsun. Beni öldürmek istiyorsun. Beni becermek istiyorsun. Kalmamı istiyorsun. *Yaşamamı* istiyorsun. Burada başım dönüyor."

Vızıltım batan güneşten daha hızlı kayboldu.

"Gitmelisin. Seni burada istemiyorum," diye ekledim. "Biliyorum. Umurumda değil," dedi King.

"Umurunda olmadığının tamamen farkındayım. Bunu biliyorum." "Bir bok bildiğin yok, Pup," diye havladı King.

"Öyle mi? Yani bütün geceyi karnavalda üzerimde geçirip, bana tatlı şeyler söyleyip, aramızdaki bu aptalca şeyin aptalca bir şeyden daha fazlası olduğunu hissettirip, sadece ilk fırsatta başka biriyle aletini kırbaçlamadın mı? O lanet eve geri dön, King. O kıza geri dön. Umarım istediğin her şey onda vardır."

King sakın bir sesle, "Yapamam," dedi.

"Neden olmasın? Daha önce senin için kolay görünüyordu."

"Çünkü Pup, istemiyorum. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da sana çekiliyorum. Bu bir ileri bir geri saçmalığından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Burada kafası karışan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Ağzından çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sana çekiliyorum," diye tekrarladı çenemi ona doğru çevirerek.

"Ne bekliyorsun ki? Ayaklarına kapanmam ve 'beni cezbettığın' için teşekkür etmem mi gerekiyor?" Sadece kafa karıştırıcı değil, aynı zamanda sinir bozucuydu da. "Bana çekilmek mi? Bana çekiliyorsun! O zaman külotumu çıkarayım da şu işi yapalım. Evet, bana gerçekten çekildin. Bana bir şey söyle, *KING*. Çoğu ilk buluşma erkeğin başka bir kıza sakso çekmesiyle mi biter? Yani, ben hiç öyle bir şey yaşamadım, sen söyle. Yanılıyor olabilirim. Çünkü cevabın evetse, bu randevu harika geçti demektir!"

"Ben... Siktir! Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Tek yaptığın o güzel dudaklarını oynatmak ve sana teslim olmamı beklemek!" King ellerini havaya kaldırdı. "Beni delirtiyorsun, bunu biliyorsun!" diye bağırdı.

"Seni deli mi ediyorum? Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Çoğu zaman beni öldürmek mi yoksa becermek mi istediğini bilmiyorum!" Çılgılık attım, söylediği her kelime öfkemi ateşledi, ta ki kendimi tutamayacağım bir hale gelene kadar.

King gerçekten gülümseyecek kadar cüretkârdı. Öne doğru eğildi ve yanağıma doğru baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı, "İkisini de isteyemez miyim, Pup?"

Geri çekildim ve ayağa kalktım.

"Hayır! Yapamazsın! Ve bana Pup demeyi kes. Bu aptalca bir isim. Ben senin evcil hayvanın değilim!"

İskelede volta attım. Öfkem, kapatamadığım bir kaynama noktasındaydı. Bu onun suçuydu. Beni bu deliye o dönüştürmüştü.

King ayağa kalktı ve iki eliyle yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Evet, öylesin," dedi, dudaklarını indirdi ve o kadar nazik, o kadar ona benzemeyen bir hareketle dudaklarımı usulca dudaklarıma değdirdi ki ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Sonra öfkem tüm gücüyle geri döndü. İki elimi de kullanarak, beni bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar göğsüne bastırdım.

"Siktir git! Beni tutmak istemiyorsun!" Evin önüne doğru ilerlerken omzumun üzerinden bağırdım ve çakıllı araba yolundan aşağı inmeye başladım. "Beni aptal mı sanıyorsun? İstediyin ben olsaydım, ben yan odadayken eğlenmeye devam etmezdin."

İri bir el omzumu kavradı ve beni döndürdü. "Bırakın beni!" diye bağırdım.

"Dinle, Pup. Senin yöntemini denedim. Az önce nazikçe denedim ama dinlemedin. Şimdi benim yöntemimle yapacağız ve sen de beni dinleyeceksin. Seni tekrar kelepçelemek zorunda bırakma beni," diye uyardı.

King'in ses tonu öfke ve güven doluydu. Tehdidini yerine getireceğinden bir an bile şüphe

etmedim. Kollarını belime doladı ve ellerimi arkamda birleştirdi,

çırpınan bedenimi onunkine kilitliyordum.

"Bunu seni uzaklaştırmak için yaptım," diye itiraf etti. "Bunu görmeni istedim." "Tebrikler, işe yaradı," diye tükürdüm. "Mutlu olmalısın."

"Sen ve o dilin." King başını salladı. "Hayır, mutlu değilim. Mutlu olmaktan çok uzağım. Hapisten çıktığımdan beri mutlu olmaktan çok uzağım. Geriye dönüp baktığımda, hapisten önce de mutlu değildim ve bu senin suçun!"

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" Artık çok ileri gitmişti, ben daha hayatının içindeyken beni hayatı için suçluyordu.

"Çünkü mutsuz olduğumu fark etmemi sağlayan kişi sensin. Çünkü seninle gerçekten mutlu olabileceğimi düşünüyorum!" Konuşurken beni sarstı, sanki ne söylediğini anlamamı sağlamak için kelimeleri beynime sokmak istiyordu.

Her şeyin bitmesine ihtiyacım vardı. Bu çok fazlaydı. Zihin sikişi kaldırabileceğimden daha fazla işkenceydi. Onu istiyordum. Ona inanmak istiyordum. Ama kelimeler sadece kelimelerdi ve King'den geliyorlardı, muhtemelen bana işkence etmeye devam etmek için başka bir yöntemdi.

Sadece yalnız kalmak istedim. Gitme vaktim gelmişti. "Ben gidiyorum. Bırak gideyim," diye yalvardım usulca.

King başını salladı. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Beni burada tutamazsınız," dedim.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Yapabileceğimi kanıtladığımı düşünüyorum," diye karşı çıktı King. "Ayrıca, nereye gideceksin ki? Sokaklara mı döneceksin?"

"Olabilir. Sana ne ki zaten?" Isırarak karşılık verdim.

"Dışarıda tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibisin. Ya da belki Ed'i bulabiliriz ve sana tecavüz etmeyi bitirdiğinde cesedinden nasıl kurtulmayı planladığını anlatır," diye tükürdü King.

"Dışarıda hayatımı riske atmayı tercih ederim-" Göğsüm daraldı. "-burada kalbimi riske atmaktansa."

King, "Hayır," diye karşı çıktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. Öfkem, buradan ayrılmanın ve King'i bir daha asla görememenin yürek parçalayıcı düşüncesiyle savaşıyordu. "Neden bağırsaklarımı deşip bu işi bitirmiyorsun? Bana ne yapmak istiyorsan yap. Vur bana. Becer beni. *Öldür* beni. Sadece. Dur. *ACITMA*. Beni."

Boğazımdan hıçkırıklar yükseldi ve kollarına yığıldım.

"Bebeğim," dedi King, yere düşmemem için beni daha sıkı tutarak. Bana ilk kez böyle sesleniyordu ve ben bu sevecenliği kaydetmeye çalıştığımda düz düştü. "Çok özür dilerim. O kızı becermedim. Yapamazdım. Bana dokunmadı. Kapıyı kapattığın anda durdum. Yemin ederim. Çok özür dilerim. İncitmek istediğim son kişi sensin. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapacaksın?" Ona sordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan koluna düştü. Her ne kadar istemesem de yüzümü gömleğine gömdüm ve kumaşı yumruklarım ile sıktım.

Fısıldadığında sesi çatladı, "Bilmiyorum. Hiçbirini. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu yeterince iyi değil," dedim, hangi kısımdan bahsettiğimden gerçekten emin değildim. Belki özrü. Belki eylemleri. Belki de belirsizliği. Belki de hepsinden.

"Bence sorun da bu," dedi King. "Size sunacak hiçbir şeyi olmayan eski bir mahkûmdan çok

daha fazlasını hak ediyorsunuz. Benden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sadece benim malım, benim mülkümken seni elimde tutmak kolaydı. Seni benim kızım olarak tutmak zor. Her şey ne zaman değişti bilmiyorum ama değişti.

İstediğim de bu, ama daha önce hiç istemediğim bir şey. Bu geceden önce hiç bir kızla çıkmamıştım bile. Seni hayatımda her şeyden çok istiyorum ama bu sadece istemekten çok daha karmaşık bir şey. Senin bildiğinden çok daha fazlası."

"Eğer gitmeme izin vereceksen, bırak gideyim. Beni içeri alacaksan, al. Ama birini seçmek zorundasın. Geceleri beni kendine yakın tutup, her sabah güneş doğduğunda beni kendinden uzaklaştıramazsın." Tekrar göğsünü ittim ve uzaklaşmak için döndüm ama beni geri çekti.

King başımın üstünü öptü. "Biliyorum, bebeğim.

Biliyorum." "Hiçbir bok bilmiyorsun!"

Serbest kalarak evin önüne, partiden ve King'den uzağa doğru yöneldim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmeye ihtiyacım vardı. King bana kolayca yetişti, onun her bir adımı benim en az üç adımına denkti.

King arkamdan, "Kibarlıkla işim bitti, Pup," diye bağırdı. Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak uzaklaşmaya devam ettim.

"Kibarlığın bitti mi?" Omzumun üzerinden geri seslendim. "Hiçbir zaman nazik olmadın. Bana yalan söyledin ve benimle oynadın ve bu hiç *hoş* değil."

Evin altındaki ilk sütuna yaklaştığımda King beni arkamdan yakaladı. Beni direğe doğru itti ve kendini sırtıma bastırdı, ereksiyonu kıkımın dikişini dürtüyordu.

"Ayı iyi biri," dedim yanağımı sütuna yanlamasına bastırarak. "Bear beni yanına almayı teklif etti. Kulüp binasında onunla kalmamı istedi. Yatağını sıcak tutmamı, beynini sikmemi istiyor. Beni bisikletinin arkasında istediğini söyledi."

"Az önce bana ne dedin sen?" King boynuma doğru tısladı, dişleri tenime değiyordu. Bunun beni ona gazap yağdırmaktan alıkoymasına izin vermedim. Son zerresine kadar hak etmişti. Kendimi onun kollarında döndürdüm ama o çok hızlıydı. Ben daha kaçamadan beni sütuna yaslamıştı, sırtım onun önüne dönüktü. Gözleri karardı. Boynunda bir damar atıyordu. Çenesi sert bir çizgiye oturmuştu.

"Beni duydun," dedim. "Ben de evet diyecektim. Onunla gidecektim ve ellerini üzerime koymasına izin verecektim. Bizi gördün. Beni öpmek üzereydi. Ona izin verecektim." Güçten çılgına dönmüştüm, şehvetten çıldırmıştım ve eylemlerimin sonuçlarını tamamen umursamıyordum.

Özgürdüm.

Hiç siklemedim.

İnanılmazdı.

"Sana ne anlatıyordum ben?" King kükreyerek dizini bacaklarımın arasına itti ve ben onun kalçasına binene kadar bacaklarımın arasını açtı.

"Hiçbir şey. Haftalardır bana senin olduğuna dair saçmalıklardan başka bir şey söylemiyorsun."

"Flaş haber, küçük kız. Masamda o kızı sikerken içeri girdiğin ilk andan itibaren benimdin. O zaman da benimdin, şimdi de benimsin." King sanki tüm kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Kendini kaybetmişti.

Umurumda değildi.

"Sen lanet olası bir yalancısın," diye tükürdüm.

"Bu konuda hiç yalan söylemedim. Sen. Benimsin. Benimsin."

"Siktir git. Ne sana ne de başkasına ait değilim!" diye bağırdım. King alnını benimkine bastırdı.

"Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Sen." Bana doğru itti, ereksiyonu göbeğine değdi ve nefesim kesildi. "Sensin." Tekrar yaptı. Bu sefer düşmemek için kollarımı omuzlarına koymak zorunda kaldım. "Benim," dedi, kalçalarının başka bir güveniyle noktasını çekiçledi.

Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Kanıtla amına koyayım," diye meydan okudum.

King homurdandı ve ellerini elbisemden yukarı iterek külotumu zorla bacaklarımdan aşağı yırttı. Gölgelemin içindeydik ama evin yanından geçen herkes bizi görebilirdi. Bana dokunduğu anda, umursamayacak kadar duygularımın içinde kaybolmuştum.

Hiç sikimde değil.

King beni öptü. Her şeyi kapsayan bir öpücük. Bir sahiplenme. Ağzımı öpmüyordu. Beni sahipleniyordu ve ben de elimden gelen her şekilde onun üzerinde iz bırakacaktım.

Tüm vücudum haftalardır içimde körüklediği alevle tutuştu. Elbisemin içinden göğüslerimi yoğurdu ve dudaklarıyla boynuma saldırdı. Beni yukarı kaldırdı ve kalçalarımı beline doladı. Hayal kırıklığı içinde homurdandım, ereksiyonuna karşı dönüyordum. Yeterince yaklaşamıyordum. İhtiyacım olan sürtünmeyi bulamıyordum.

"Bakire misin, Pup?" King hınzırca sordu.

"Bunu bilmediğimi biliyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Çünkü bu geceden sonra öyle olup olmadığına dair bir soru olmayacağını sana şimdiden söylüyorum. O tatlı amcığının o kadar derinlerine gömüleceğim ki, amcığının sahibinin kim olduğunu bir daha asla unutamayacaksın."

Elbisemi aşağı doğru iterek göğüslerimi ortaya çıkardı, ardından alt kısmını yukarı doğru çekerek göbeğimin etrafında kalan bir kumaş parçası dışında çıplak kalmamı sağladı.

Dişlerinin arasından "Sikeyim evet," diye tısladı.

Ondan sonra, hepimiz eller ve ağızlardık. Dokunmak, keşfetmek, ihtiyaç duymak, ısırarak. Birbirimize yaklaşmak için dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Özensiz, ıslak ve harikaydı ama yeterli değildi. King aramıza uzandı, kemerini çözdü ve kot pantolonunun önünü aşağı itti. Ereksiyonu serbest kaldı. Pürüzsüz, yumuşak ve taş gibi sert, sıcak ve ıslak olana doğru sokuluyor, giriş arıyordu.

"Evet," diye nefes aldım. Artık hazırdım. Ona içimde nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

King eliyle sikini hizaladı ve uzun bir hamleyle içime girdi. Darlığımın içine doğru ilerlerken inledi, içten dışa doğru parçalanacağımı düşünene kadar beni gerdi ve doldurdu. Canım yanıyordu ama bu kadar dolu olmanın verdiği alışılmadık hissin neden olduğu zevkli bir acıydı.

Sebepler olduğu acı başlı başına bir zevkti.

King artık tamamen içime oturmuş bir halde, "Sikeyim evet," diye inledi.

Beni kimin duyduğunu umursamadan yüksek sesle inledim. King içime girdi ve içim onun etrafında sıkıştı. Her çekilişinde, öfkeyle geri sokmadan önce içimde yıldızlar görmeme neden olan o noktaya sürtündü.

Tekrar ve tekrar.

"Sana söyledim," dedi. "Benim olduğunu söylemiştim. Bu amcık. Bu amcık benim. Bunu bir daha sakın unutma."

Sert ve öfkeli bir şekilde itti. Onu aldım. Hepsini. Sikini. Öfkesini. Onun sahipliğini. Öpücüğüyle, sikiyle, sözleriyle beni sahiplenmesine izin verdim.

Seksimizle kavga ediyorduk.

Bir ileri bir geri.

Al gülüm ver gülüm.

Seksimizle birbirimize *senden nefret ettiğimi, seni istediğimi ve gitmeni istemediğimi* söyledik. "Siktir, Pup. Siktir. Bunu biliyordum. Böyle olacağını biliyordum," dedi King nefes nefese.

İçimde King'in beni parmaklarıyla boşalttığı zamankinden on kat daha güçlü bir basınç oluşuyordu. Her vuruşta büyüyordu. Daha hızlı ve daha hızlı, bana sadece bir orgazm verene kadar derinliklerime daldı; onu vücudumdan kopardı.

Boşalırken bağırdım ve can havliyle King'e tutundum, kalçalarımı onun etrafında sıktım, o öfkeyle içime pompalarken ayaklarımın topuklarını kışına gömdüm. Gözlerimin önünde dans eden parlak ve canlı yıldızlar gördüm, ta ki bayılıp onun kollarında ölebileceğimi düşünene kadar. Belki de King'in içimde olmasını nefes almaya tercih etmiştim, çünkü nefesimi tutamıyor gibiydim.

"Bana bak," diye emretti King, sesi kontrolünü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi derin ve hırıltılıydı. Orgazmın doruklarından inerken söylediklerine dikkat edemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. "Bana bak!"

Bu kez sözlerini kalçalarını iterek vurguladı. İnledim ve gözlerimi açtım. "Başka tarafa bakma," diye emretti, siki sertleşip seğirirken bakışlarımı tuttu. İnledi
İçime boşalırken, ıslak sıcaklığını derinliklerime döktü.

Ağızlarımızın söylemeyi başaramadığı her şeyi bedenlerimizle defalarca söylemiştik. Bana daha önce de onun olduğumu, ona ait olduğumu söylemişti. Ama o gecedен önce ona inanmamıştım.

Vücudunun bana söylediği şey beni şaşırttı ve iliklerime kadar sarstı. O benimdi.

Bölüm Yirmi Bir

Doe

"BENİMLE GEL," dedi King. Elbiselerimi düzelterek elimden tuttu ve beni iskeleye geri götürdü. Şenlik ateşinin yanından geçerken ıslıklar ve alkışlarla karşılandık.

Belli ki bizi duymuşlardı.

Umurumda değildi.

İskeleye oturduk ve bacaklarımızı kenardan sarkıttık. Sis suyun üzerinden kalkmıştı. Dolunay, gölgelerimizi cam gibi körfezin üzerine düşürerek siyah buz gibi görünmesini sağlıyordu.

King elimi avucunun içinde tuttu ve ben elimi çekmeye çalıştığımda elimi daha da sıktı. "King," diye başladım.

"Brantley," diye düzeltti. "Bana ilk adımla hitap et."

"Brantley," dedim, ismini test ederek.

"Büyürken ondan nefret ettim ama iyi ya da kötü, annemin bana verdiği tek şey bu. Grace de onu kullanan diğer tek kişi." Durakladı, sonra ekledi: "Söylediğin zaman kulağa hoş geliyor." Ciddi tonu ve yumuşak gözleri beni bu sözlerle nereye varmak istediğini sorgulamaya itti ama sonra kafama dank etti.

Beni içeri alıyordu.

"Tamam, Brantley, başka neyin var?" Omzunu dürttüm. Derin bir nefes aldı. "Max'i biliyor musun?"

Başımı salladım. Görmeye gittiğimiz kız, resimdeki kız. "Kız kardeşin."

"Pup, Max benim kız kardeşim değil," diye itiraf etti King.

"Peki, senin için kim o zaman?" diye sordum. Eğer aileden değilse, o zaman neden ona bu kadar ilgi duyuyordu?

"O benim kızım."

Vay canına. Kahretsin.

"Kızınız mı?" Boğazım düğümlenerek sordum.

"Evet, Max benim kızım. Hapse girmemin gerçek nedeni o ve onun hakkındaki gerçeği sadece Tiki ve Ayı biliyor." Elimini daha sıkı sıktı. Suyu bakarken Max'le ilgili anıları hatırlamaktan acı duyuyor gibiydi. "Hikâyeyi bilmek istiyor musun? Çünkü bana seni bırakmak mı yoksa tutmak mı istediğimi sordun ve ben de seni bırakmak istiyorum. Seni tutmak istiyorum ama bu benim için anlatması zor bir hikâyeye. Hiç kimseye anlatmadım. Bilen tek insanlar bir şekilde oradaydı."

"Bilmek istiyorum."

"Neden hapse girdiğimi biliyor musun?" "Annen yüzünden."

"Evet," diye kabul etti. "İş uğruna yapmam gereken şeyler için özür dilemiyorum. Preppy ve benim büyürken boktan hayatlarımız vardı. Bunu tersine çevirmek için elimizden gelen her şeyi yaptık, bunların çoğu yasaların çok dışındaydı, ama başardık. Bir süreliğine harikaydı."

Ama öfkem beni yenerdi ve neredeyse her zaman hapse giren ben olurdum, genellikle de bir geceliğine. Bazen de suçlamalara bağlı olarak otuz ya da altmış günlük sürelerle. Oynadığımız oyundaki diğer oyuncular kuralları biliyor. Ayrıca çizgiyi aştığınızda başınıza bir şeyler geleceğini de biliyorlar. Sizi ölüme götürecek şeyler. Ama bu o zamanlardan biri değildi. Tetiği çekmedim, bıçak kullanmadım ya da peşinden birini göndermedim."

"Annen mi?" diye sordum.

Başını salladı, sonra bana hikayesini anlattı.

On beş yaşına geldiğimde, ben, Prep ve Bear kendi küçük ekibimizdik. Sadece iyi vakit geçirmek, sevişmek ve biraz para kazanmak isteyen üç genç bok kafalı. Şaşırtıcı bir şekilde, para kazandık. Evi satın almama yetecek kadar.

Üçümüz bir süreliğine dünyanın zirvesindeydik. Yalan söylemeyeceğim. Hayatımın en güzel zamanıydı.

Ama sonra sıkıştırıldım. Bu ilk kez olmuyordu ve aslında çimdiklenmem gereken bir şey için de değildi. Preppy'nin Coral Pines'da nehrin karşı kıyısına bakmak istediği lüks bir yerde aptal bir bar kavgası. Boktan bir turist mekânı.

Bir kızla konuşuyordum, pembe kazaklı, omuzları bağlı bir dangalak kızla konuştuğum için üzerime yürüdü. Birbirimize girdik, barda bir şeyler kırdık, sandalyeler, bardaklar, masalar.

Dövmelerle kaplıyım ve bir sabıkam var. Onun omuzlarında pembe bir kazak var. Şerif geldiğinde hangimizin hapse gireceğini anlamak kolaydı.

Sabıklarım yüzünden 90 gün ceza aldım. İlçedeyken, eskiden takıldığım bir kız ziyaretime geldi. Bir ev kadar büyüktü. Ziyaretçi odasında doğum yapacağını sandım. Bana bebeğin benim olduğunu ve çıktığında onu benimle büyütmek istediğini söyledi.

Kız hakkında pek bir şey düşünmüyordum ama yeterince hoş biriydi ve ilk şoku atlattıktan sonra baba olacağım için gerçekten heyecanlanmıştım. Bir plan yaptım, iyi bir baba olacağıma dair kendime sözler verdim, özellikle de babamın kim olduğunu köşedeki dükkânı işleten Bay Wong dışında kasabadaki her erkekle sınırlayabildiğim için.

Bebeğe hapishaneden mektuplar yazdım, gerçi Tricia o zaman kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordu. Ultrasonda öğrenmeye çalıştıklarını ama bebeğin çok fazla hareket ettiğini söylemişti. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve sonra istediğim şeydi.

Elbette param vardı ama bebek bana hayattan daha fazlasını istemek için bir neden verdi.

Amacımız.

Şehir dışına çıktığım sabah Tricia'nın beni alması gerekiyordu ama gelmedi. Onu aramak için ankesörlü telefona doğru yürüdüm ve telefonu açtığında bana bebeği bir hafta önce doğurduğunu söyledi.

Bir kız.

Ona Max adını vermişti, henüz hamileyken seçtiğimiz kız ismi.

Ona bebeğin nerede olduğunu sordum, o da bunun çok zor olduğunu ve üstesinden gelemeyeceğini mırıldandı. Tüm bu annelik olayı ona göre değilmiş. Geri dönmeyeceğini söyledi. Arka planda çok fazla gürültü vardı, bardak şingirtıları, müzik. Sanki bir bardaymış gibiydi. Telefona bağıırıyordu.

Hangi cehennemde o? Ona tekrar tekrar sorup durdum. Bir an için onu ele verdiğini falan söyleyecek sandım ve zaten kim olduğumu düşünüyordum

Tricia beni şaşırtan ve midemi bulandıran bir şey söylediğinde onu geri almak için öldürmek zorunda kalacaktım.

ONU ANNENE BIRAKTIM.

O günden önce annemi yıllardır sadece birkaç kez görmüştüm ve bunların hiçbiri de kasıtlı değildi. Çoğu zaman onunla karşılaştığımda kim olduğumu bilmiyordu. Onu en son gördüğümde bana Travis diye seslenmiş ve Bermuda'nın nasıl olduğunu sormuştu.

Tricia ona bebeğin nerede olduğunu söyler söylemez telefonu kapattım ve annemi aradım ama telefon hattı kesikti ve cep telefonu olup olmadığını bilmiyordum.

Anneme taksiyle gittim ve Preppy'yi benimle orada buluşması için aradım. Oraya ondan önce vardım.

Kapıya doğru yürürken bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bunu içimde hissedebiliyordum.

Parmak eklemlerim kanayana kadar dairesinin kapısına vurdum ama cevap gelmedi. İçerideki televizyonun cızırtısını duyabiliyordum. Annem için bağırdım ama cevap gelmedi. Arkamı dönüp uzaklaşmak üzereydim, hala orada yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için komşulara soracaktım ki sesi duydum.

Onu duydum.

Bebeğim.

Ağlıyor.

Bebeğim ağlıyordu.

Sadece küçük bir ağlama ya da huysuz bir ağlama değil, doğrudan bağırsaktan gelen boğuk bir ağlama, bu bokun doğru olmadığını söyleyen türden.

Sanki orada olduğumu biliyordu ve bana sesleniyordu.

Ön kapıyı tekmeledim. Oturma odası televizyon dışında karanlıktı. Bir adım attığımda ayakkabılarıma çöpler yapıştı, fast food paketleri, sigara izmaritleri. Tezgâh çöplerle doluydu. Çöp kutusu taşmıştı. Sinekler, kirli bulaşıklarla dolu mutfak lavabosunun etrafında dolanıyordu.

Tekrar ağladığını duydum. Dairenin arka tarafından geliyordu.

Boş odalardan birine koştum ve düğmeyi açtım ama hiçbir şey yanmadı. Gözlerimin karanlığa alışması bir saniye sürdü, ama alıştıklarında bu küçük bebeği gördüm, bu güzel, korkmuş, sıksa, küçük bebeği, ön kolumun yarısından daha büyük değildi, baştan ayağa bokla kaplıydı. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve kabuk bağlamıştı. Beşikte değildi. Yerde kirli bir çarşafın üzerinde yatıyordu. Biberon yoktu. Battaniye yoktu. Işık yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Onu nazikçe kollarıma aldım ve neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu. Gözle görülür bir şekilde acı çekiyor olmasına ve benim de onun için acı çekiyor olmama rağmen, onu kucağıma aldığımda hissettiğim o ilk duyguyu hatırlıyorum. Daha doğmadan benim için dünyadaki en önemli şey haline gelmişti ama onu kucağıma almak anlaşılmayı mühürlemişti. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Bebeğimi bir daha böyle ağlatan herkese ve her şeye zarar verirdim. Onun için şehirleri yakardım.

Sırtımı duvara dayayarak yere çöktüm ve sakinleşene kadar onu salladım. Ona alacağım her şeyi anlattım. Ona babasının burada olduğunu, güvende olduğunu söyledim. Ayağa kalktım ve bulabildiğim en temiz havluyu bulup onu sardım. Göğsüme yaslandı ve uykuya daldı.

Çılginca savaşıyordum. Derinden rahatsızdım. Ve tamamen aşkıttım. Hepsi aynı anda.

Kucağında Max'le çıkıyordum ki televizyonun ışığı parladı ve Lazyboy'da bir gölge gördüm. Tabii ki annemdi. Yanında ucuz bir viskinin boş şişesi ve küçük kristal poşetlerle dolu bir kül tablası vardı.

Yeni doğan bebeğime bakmadı çünkü sarhoş olup kafayı bulmakla meşguldü.

Ona zamanında ulaşamasaydım Max ölebilirdi.

Beni kızdıran da bu düşünce oldu. Bugün hala beni kızdırıyor ve daha sonra olanları hatırladığımda sindirmemi çok daha kolay hale getiriyor.

Öfke beni tüketti. Birinin boğazını çıplak ellerinizle parçalamak istemenize neden olan türden.

Alt dudağından yanan bir sigara sarkıyordu, kucağında açık bir gazete vardı. Yüzü yara izleriyle kaplıydı ve derisi eriyormuş gibi dökülüyordu. Onu ne kadar incitmek istesem de, sanki lanet olası karma kozmosu ya da her neyse, hizaya geldi, çünkü yanan sigara ağzından düştü ve gazete tutuştu.

Orada durdum ve olanları izledim.

Mutluydum. Ateşi kendim yaksaydım daha iyi olamazdı. Ölmek için korkunç bir yoldu ama Max'in başına neler gelebileceğini bildiğimden, hayal edilebilecek en korkunç ölüm olsa bile umurumda değildi. Bana göre, o anda, bunu hak etmişti.

Hâlâ öyle hissediyorum.

Annemin göğsü inip kalkıyordu, bu yüzden hayatta olduğunu biliyordum, ama peşinde olduğu yüksekliğe o kadar dalmıştı ki kucağındaki ateş bile onu rahatsız etmiyordu.

Kağıt yere düştüğünde halı alev aldı. Alevlerden gelen ışık, mekâna iyice bakmamı sağladı. Zeminde pislik içinde olmayan bir bölüm yoktu ve paslı şırıngalar kanepeden iğne yastığı gibi dışarı fırlamıştı.

Alevler yükseldiğinde kararımı verdim. Geri döndüm ve ayrıldım.

Uzaklaşırken arkamdaki sıcaklığı hissettim. Camlar patlayıp paramparça olduğunda caddenin yarısını geçmiştim.

Yakındaki marketten bebek bezi, biberon ve mama aldım ve Max'i tuvalette elimden geldiğince hortumla yıkadım. Bezi nasıl takacağımı bulmam on dakikamı aldı.

Preppy annemin karavanındaki alevleri gördü ve benzin istasyonunun arkasında durdu. Bizi eve götürdü.

Ona uydurma, küfürlü ninniler söyledi.

Max bir şişeyi o kadar hızlı yutuyordu ki boğulmak üzere duraklıyordu ve bunu her yaptığında kalbim göğsümden fırlıyordu, ama sonra devam ediyordu.

Çok gergindim. Yirmili yaşlarının başında, daha önce hiç yeni doğmuş bir bebekle aynı odada bulunmamış bekâr bir adamdım. Aynı kadınla birkaç saatten fazla bile vakit geçirmemiştim.

Ve aniden, büyütmem gereken bir kızım oldu. Hayatımda ilk kez gerçekten korktuğumu söyleyebilirim.

Onunla tekrar konuştum ve göğsümden uyuyana kadar ona biraz Zeppelin mırıldandım.

İkimizin de üzerini bir battaniyeyle örttüm ve ışıkların yanıp söndüğünü görene kadar vantilatörün dönmesini izledim.

ön pencerelerimden.

Mavi ve kırmızı.

"Görünüşe göre marketin oldukça iyi bir gözetleme sistemi varmış. Yardım istemeden uzaklaştığım ve yangını söndürmek ya da annemi kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmadığım için beni tutukladılar. Beni kasıtsız adam öldürmekle suçladılar ve hapse attılar.

Tricia'yı bulamadıkları için Max hemen koruyucu aileye verildi. Bebeği Preppy'ye vermediler çünkü kendisi de bir suçluydu ve zaten yasal bir işi de yoktu. Grace o sırada Georgia'daydı ve kanserle ilk mücadelesi için tedavi görüyordu.

"Tricia'ya ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama eğer akıllıysa, bu kasabada bir daha asla yüzünü göstermez." King iç çekti. "Onu benden aldılar. Sadece üç saatliğine onun babasıydım ve hayatımın en güzel üç saatiydi. Ve onu benden aldılar."

"Sen hâlâ onun babasıydın," diye teklif ettim.

"Evet, olmaya çalışıyordum," dedi King. "Uzaktayken elimden gelen her şeyi yaptım. Evrakları dosyaladım. Avukatlar tuttum. Ama hiçbir yere varamadım."

"Yapabileceğin başka bir şey var mı?" diye sordum. "Olmak zorunda. Bu olamaz."

"Geriye iki seçenek kaldı, en azından benim bildiğim iki seçenek. İlki uzak bir ihtimal." King yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ama bir adam var, önemli bir yargıç. Pis bir politikacı. Bear'ın MC aracılığıyla onunla bağlantıları var. Senatör onun olayları benim açımdan görmesini ve velayet konusunda benim lehime karar vermesini sağlayabileceğini düşünüyor."

"Öyleyse ne bekliyorsun? Yap şunu!" Heyecanla bağırdım.

"Bana yaklaşık bir milyona mal olacak," dedi King, artan hevesimi öldürerek. "Kahretsin," diye küfrettim. "Bir milyon mu? Bir milyon dolar mı?"

King güldü. "Evet, Pup, bir milyon yeşil destekli Amerikan doları gibi." "O kadar paran var mı?" diye sordum.

"Yaptım," dedi King. "Artık yapmıyorum. Her şeyimizi büyükanne operasyonunu yürütmek için harcadık. Evi satsam bile tadilat gerekiyor ve bu da daha fazla paraya mal oluyor. Ve şu anda piyasa berbat, yani satsam bile yarısını bile bulamam."

"Ve eğer velayeti alırsanız, onu getirebileceğiniz bir eve ihtiyacınız olacak," diye ekledim.

"Evet, garajın yanındaki büyük meşede ona bir ağaç ev inşa etmeyi ve stüdyomu onun odasına dönüştürmeyi, dövme eşyalarımı garajdaki daireye taşımayı hayal ettim."

"O zaman Bear nereye gider?" Ben sordum.

"Ev! Bear'ın babasının evinde bir odası ve kulüp binasında bir odası var. Bulabildiği tüm kirasız alanları kullanmayı seviyor." King güldü.

"Her şey için çok ama çok özür dilerim," dedim, gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken. Gözyaşlarımı başparmağıyla sildi.

"Üzülme, Pup. Ben asla hikayedeki iyi adam olamayacağım. Annemin yanarak ölmesine izin verdim. Kim olduğum ve yaptığım şeyler yüzünden kızımı kaybettim. Bu benim suçum. Bu benim taşımam gereken bir yük."

King'i kızına kavuşturmak için duyduğum derin ihtiyaç kararlarımı belirledi. Derin bir nefes aldım ve ellerini tutarak kucağımda birleştirdim.

"Şimdi ne yapmamız
gerekıyor?" "Biz mi?"

"Evet." Kelimenin içime işlemesine izin verdim."Biz."

"Bizim bir şey yapmamıza gerek yok. Ben bir yolunu bulurum." "Ama bekle. İkinci bir seçenek olduğunu söylemiştin."

King başını salladı. "Bu en kötü durum senaryosu ve dürüst olmak gerekirse, yapmaya karar versem de vermesem de kötü olacak. Her iki durumda da kazanamam."

"Bana tam olarak ne yapman gerektiğini söyle."

"Bu karanlık bir yol ve geri dönebileceğimden emin değilim." Sesinde süregelen hüznün kalbimi onun için kırdı ve onu daha fazla zorlamak istemememe neden oldu. "Ama bu en kötü senaryo, o yüzden iş başa düştüğünde o köprüden geçeceğim." King düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Şimdilik, büyükanne olayını hızlandıracam ve neler yapabileceğimize bakacağım."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Her şeyi yaparım."

"Bunu söylediğini unutmayacağım," dedi King beni kucağına çekerek. "Ciddiyim."

"Ben de öyle," diye yanıtladı King beni daha sıkı sıkarak. Burnunu boynuma gömdü. "Bir süre Grace'le kalmana ihtiyacım olabilir."

"Neden, o iyi mi? Yani... bilirsin işte." Kekeledim.

"Grace şimdilik iyi, ama yakında burada bir şeyler olabilir ve senden uzak durmanı istiyorum."

"Isaac olayı mı?" Ben sordum.

"Evet, Isaac olayı. Ama bu konuda endişelenme. Sadece Grace'e gitmen gerektiğini söylediğimde orada olman gerektiğini bil. Soru sormak yok. Tartışma saçmalığı yok. Anladın mı beni?"

"Seni yakaladım."

"Daha sonra konuşabilir miyiz, Pup? Şu anda sana içimi döktüğüm için kendimi lanet bir piliç gibi hissediyorum." King güldü.

"Evet, daha sonra konuşabiliriz," dedim.

Kollarımı King'in boynuna doladım ve suya baktım. Çizimime ilham kaynağı olan kuş, körfezin ortasındaki bir yengeç tuzağı şamandırasının tepesinde oturuyordu. Gagası aşağıda, suyun içinde bir sonraki yemeğini arıyordu.

"Peki şimdi ne olacak?" King'e dönerek sordum.

"Şimdi mi? Şimdi, yukarı çıkmalıyız ve seni yatağıma götürmeliyim çünkü bu gece seninle işim bitmeye yakın bile değil."

Yirmi İkinci Bölüm

Doe

KING, "Ayağa kalk," dedi.

Elimden tuttu ve beni yataktan kaldırdı. Hâlâ yarı uykuluydum. King benimle işinin henüz bitmediğini söylediğinde yalan söylemediğini kanıtladıktan sonra seks komasına girmiştım.

Isı onun elinden benimkine aktı ve doğrudan düzensiz atan kalbime çarparak nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

"Nereye gidiyoruz?" Üzerime atletimi ve iç çamaşırlarımı geçirirken ciyak ciyak bağırmayı başardım.

King gözlerimin içine bakarak, asi bir tutam saç yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmaklarının ucunun tenime değmesine izin verdi.

"Yavrum," dedi sesi neredeyse kısık bir şekilde, "eskiden olabileceğin kişi için yaşamayı bırakıp şimdi olduğun kişi için yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

"Ben de öyle yaptığımı sanıyordum," dedim esneyerek. King'in avucumu sıkıca kavradığını hissettim. Beni koridorda sürükleyerek dövme stüdyosuna götürdü ve ışığı açtı.

"Otur," diye emretti, elimi bıraktı ve odanın ortasındaki sandalyeyi işaret etti. "Neden?" diye sordum. Yavaş yavaş uyandığımın farkına vararak sordum.

Avuçlarım terlemeye başladı. "Beni o sandalyede mi istiyorsun?" diye sordum.

King iPod yuvasına doğru yürüdü ve sırtı bana dönük bir şekilde şarkılar arasında gezindi. Birkaç dakika sonra Florida Georgia Line'ın STAY şarkısının sesi odayı doldurdu.

King arkasını dönüp hâlâ kapının yanında durduğumu fark ettiğinde bakışlarını kısarak yine sandalyeyi işaret etti. "Otur, yoksa oraya gelir, seni kaldırır ve sandalyeye fırlatırım."

Ses tonu başka bir seçeneğim olduğunu ima etmiyordu. İsteksizce sandalyeye doğru ilerledim ve geçici olarak kenara tünedim.

"Gömleğini çıkar." Sesi birden öyle gerildi ki boğazını temizlemek zorunda kaldı. King tekerlekli taburesine oturdu ve alet çantasının alt çekmecesini açtı. Sanki bir müşteriye dövme yapmaya hazırlanıyormuş gibi malzemeleri sıralamaya başladı, tıpkı son birkaç haftadır onu birçok kez yaparken gördüğüm gibi.

"Ne var? Neden? Ne yapıyorsun?" Sesimdeki paniği gizleyemeyerek sordum.

"Çünkü Pup, tişörtün üzerindeyken bu lanet dövmeyi yapmak çok zor olacak. O yüzden çıkar şu lanet şeyi, tamam mı?" King talepkârdı ama ses tonu, onunla ilk tanıştığımdaya olmayan bir yumuşaklığa işaret ediyordu.

"Sana zaten söyledim. Yapamam," dedim. "Anlamıyorsun. İstiyor olabilirim ama yapamam. Sana bunu söyledim." Sonra aklımdan başka bir düşünce geçti.

İstemediğim halde bana dövme yapmaz, değil mi?

King taburesinden kalktı ve yavaşça yaklaştı. Gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı. Dizlerimi birbirinden ayırdı ve iri gövdesini kalçalarımın arasına yerleştirdi. Hem samimi hem de yeni bir jestle alnını benimkine dayadı.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sana söyleneni yapmayı öğrenmelisin, Pup," dedi.

Hırladı, serin nefesi yanağımdaki ve boynumdaki deride gezindi.

Akıcı bir hareketle atletimi başımın üzerinden çekip alet kutusunun üzerine fırlattı. "Artık benimsin. Her yönden. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, hafızanı geri kazanıp kim olduğunu hatırlarsan, yine benim olacaksın. Eğer dışarıda seni bekleyen bir erkek arkadaşın varsa? Sen hâlâ benimsin." Durakladı. "Ve eğer eski hayatına geri dönmek için beni terk edersen, bil ki kiminle olursan ol, bu güzel vücudunun her santimi her zaman bana ait olacak." Sütyensizdim ve kendimi her yönden çok açıkta hissediyordum, ellerimle göğüslerimi örtmek için bir hamle yaptım.

Göz temasından kaçınmak için yere baktım. Bakışlarını vücudumda hissedebiliyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Göğüs uçlarım sertleşti.

King'in dudakları hınzır bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Bana doğru eğildi ve ellerini göğüslerimin üzerine koyarak onları göğüslerimden uzaklaştırdı ve beni aç bakışlarına tamamen maruz bıraktı. Uzun süredir tuttuğu nefesini üfledi. Dili dışarı fırladı, ağzının içine çekmeden önce alt dudağını yaladı. Bir ömür gibi görünen bir sürenin ardından başını salladı ve hafifçe kıkırdadı.

"Bu şu anda benimle ilgili değil," dedi. Benimle değil de kendisiyle konuştuğu hissine kapıldım. "Yüzüstü yat." Bir çift siyah lateks eldiven taktı.

"Yapamazsın. Yapamam," diye karşı çıktım.

Taburesine oturdu ve ayaklarıyla bana doğru yuvarladı. "Dövme yaptırmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, yaptım ve yapıyorum. Ama yapamam. Yapamam çünkü ya-"

"Hayır. Dur tahmin edeyim, yapamazsın çünkü senin istediğin bu olabilir ama O'nun istediği bu olmayabilir?" Cevap vermemi beklemedi. Muhtemelen söyleyeceğim şeyin tam olarak bu olduğunu bildiği için. "Ama anlamadığın şey senin o olduğun!" King kükredi, aniden ayağa kalktı, taburesi arkaya kaydı ve arkasındaki duvara çarptı. "Anlamıyor musun? Başka bir hayatı hatırlamaktan korktuğun için istediğin her şeyi ikinci kez düşünemezsin!"

Odada volta attı ve ellerini sıkarak parmak eklemlerini çatlattı.

"Kim olduğunu sikeyim!" King çığlık attı, boynundaki damarlar her düzensiz nefesinde nabız gibi atıyordu. "Sen ol, bu fantastik, inanılmaz, lanet olası güzel..." Sesi yumuşadı ve volta atmaya bırakıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Sadece bir hayatımız olmayacak, unuttun mu? Yaşayacağız."

Yavaşça bana yaklaştı. Yine ellerimi göğüslerimden uzaklaştırdı. Göğsünü benimkine bastırdı. Elleri belimin etrafında dolaştı, sertliği yumuşaklığıma değdi.

"Seni çok seviyorum Pup ve onu sevmeyi öğrenmenin de tam zamanı," dedi ve ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurarak içimde tüm bedenimi titreten bir his uyandırdı.

AŞK MI?

Tekrar itiraz etmeye başladım ama arzunun sisi kalkmadı ve bunun yerine ağzım açık bir şekilde orada oturup King'in bir sonraki hamleyi yapmasını bekledim.

Beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde taburesine geri oturdu ve alet çantasının başka bir çekmecesini açtı. Neredeyse şeffaf olan ve üzerine renkli çizgiler çizilmiş bir kâğıt çıkardı.

"Al." Bakışlarını yere çevirerek kâğıdı bana uzattı. "Bunu senin için yaptım."

Kağıda uzandım. Ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Çizgiler rengârenkti, koyu morlar, pembeler ve maviler. Tasarım süslüydü ve ilk başta sadece güzel bir sarmaşık gibi görünüyordu.

ama yakından baktığınızda, tasarımın içinde saklı olan bendim.

Tasarımın içinde, pembe bir çift pirinç muştanın üzerine tünemiş, ortasına kadar açılmış ve kanatları yanlardan dışarı taşan bir kitap gizlenmişti. Daha aşağıda ve yan tarafta sarmaşıklarla örülmüş bir alıntı vardı: *'Masumiyetimi tekrarlamak istemiyorum. Onu yeniden kaybetmenin zevkini yaşamak istiyorum.'*

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kelimeleri oluşturmamı. Tamamen benimdi.

Onu almak zorundaydım.

Birdenbire artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı çünkü bu adam benim kim olduğumu çok iyi biliyordu. Eskiden olduğum kişi değil, şu anki hayatımı askıya alırken geri dönmesini beklediğim bir kız değil.

Hareketsiz durmaktan yorulmuştum. İlerlemek istiyordum. Önemli olan tek şey şu anda ne istediğimdi ve istediğim şey tam önümdeydi.

"Nerede?" Gözlerimi ondan ayıramayarak sordum.

"Bana güveniyor musun?" King sordu.

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. Çünkü bu doğrudu.

"Güzel. O zaman uzan." King kâğıdı elimden aldı ve bir elini omzuma koyarak beni masaya bastırdı, dizini uyluğumun dış tarafına yerleştirdi. Yüzü benimkinin sadece birkaç santim üzerinde duruyordu. "Şimdi uslu bir kız ol," diye fısıldadı boynuma, "ve yuvarlan." Dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

"Evet efendim," dedim, artık kendi gülümsememi tutamıyordum, o güzel dudakların kısa bir süre önce nerede olduğunu düşünürken karnım taklalar atıyordu.

"Aferin kızıma. Şimdi öğreniyorsun," diye övdü King beni ve söyleneni yapıp yuvarlandığımda kıcıma bir şaplak atarak iltifatını mühürledi.

Etrafta dolaşıp aletlerini hazırladı. Dövme iğnesi uğuldamaya başladı ve şablonu uyguladıktan kısa bir süre sonra cildimde ilk keskin batmayı hissettim, ardından bir çizilme hissi geldi.

Düşündüğüm kadar kötü acımadı. Garip bir şekilde, acıyı memnuniyetle karşıladım. Gözlerimi kapattım ve iğnenin tenimde yarattığı hissin içinde kendimi kaybettim.

Hayatımı ele geçirme ve kendime ait kılma hissi.

İğne sırtıma ve omuzlarıma battı ve sıyırdı. Aynı anda, aylardır koruduğum kıza sessiz bir veda ettim.

Onu özlemeyecektim.

King tenimi dağlarken, hayatı yeni başlayan kıızı kucakladım. Hayatı kucakladım.

Benim hayatım.

King beni tamamen doldurdu. Sadece bedenimi değil. Kalbimi de. Ruhumu da. Hayatımı. Hafızamın geri gelip gelmemesi umurumda bile değildi.

Çünkü King'leyken kim olduğumu tam olarak biliyordum. Ben onundum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kral

DOE'YU DÖVMEK hayatımın en erotik anıydı. Mükemmel, soluk tenini onun için tasarladığım bir dövmeyle işaretlemek beni o kadar sertleştirdi ki, işime konsantre olabilmek için her otuz saniyede bir kendimi ayarlamak zorunda kaldım.

İşim bittiğinde el aynasını ona uzattım ve o da daha önce onlarca müşterimin yaptığı gibi kapının arkasında asılı olan tam boy aynaya doğru yürüdü. El aynasını tuttuğunda nefesi kesildi.

"Ne?" Panik içinde sordum, dövmede sakladığım şeyi görmemiş olmasını umuyordum. Onu oraya koyduğum için bir pisliktim. En başta ona dövme yaptırdığım için bir pisliktim.

Ben sadece bir pisliktim.

Ama kendime engel olamadım. Adımın onun üzerinde olması gerekiyordu. Ona sadece benim demek yeterli değildi. Onu işaretlemem de gerekiyordu. Onun için mükemmel olduğunu düşündüğüm bir alıntının altındaki asma işinin içine gizlenmişti benim adım.

KING tasarımının içine işlenmişti. Onu görebilmek için başınızı eğmeniz gerekiyordu, aksi takdirde fark edemezsiniz. Ama oradaydı.

Elbette eninde sonunda ona söyleyecektim ama bunun bir süreliğine benim sırrım olmasını istiyordum. Bir süre önce benim malım olmaktan çıkmıştı, bunu itiraf etmekten çok daha önce, ama yine de onu benim olarak işaretleme ihtiyacı hissediyordum.

Ona sahip olma fikri hâlâ hoşuma gidiyordu. Ama şimdi o da bana sahipti.

İsmi fark etmemişti. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Orada durmuş, sadece külotuyla el aynasına bakıyordu. Kıçının altından sarktığı küçük arsız külotlar. Göğüsleri yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Mutluluk gözyaşları sikimin seğirmesine neden oldu. Gerçi üzgün gözyaşları da aynı tepkiyi uyandırıyordu.

Aletim hangi tür gözyaşından hoşlandığına pek karar veremiyordu.

Aynayı elinden aldım ve onu tezgâhın üzerine kaldırdım. "Beğendin mi?" Külotunu bacaklarından aşağı iterek sordum.

"Bayıldım," diye nefes nefese bacaklarını etrafıma dolayarak beni kendine çekti. Islaklığı boxerımı ıslatıyordu. Bir elimle onları aşağı ittim. Üç saattir, onun üzerinde çalıştığım süre boyunca sertleşmişim ve daha fazla bekleyemezdim. Onun sıkı, ıslak sıcaklığının içine ittim.

Temas sırasında ikimiz de inledik.

"Seviyor musun?" Tekrar söylemesini duymak isteyerek sordum.

"Evet, bayıldım!" dedi ben sertçe içine girerken. "Bayıldım. Hem de çok. Seni seviyorum." Bu sözleri duyduğumda donup kaldım ve donup kaldığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Öyle demek istemedim-" "Kapa çeneni."

"Aman Tanrım, kelime kuma şeyim var. Özür dilerim. Kahretsin, sadece onu kastetmiştim-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Dikkatini çekmek için sertçe iterek talep ettim. Gözlerini kapattı ve başı geriye düştü. "Bu çok daha iyi. şimdi, ben seni becerirken o güzel ağızını kapalı tut."

"Tamam," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti.

"Kapa çeneni," dedim tekrar ve ağızını kapattı. "Sus ki seni becerebileyim... ve seni ne kadar sevdiğimi gösterebileyim."

Başını salladı ve gözleri kapalı kalmasına rağmen yanağından bir damla yaş süzüldü. Yere düşmeden önce çenesinden emdim.

Sonra onu

becerdim. Sertçe.

Ona onu ne kadar çok sevdiğimi gösterdim, ta ki ben nereden başladığımı o nereden başladığını anlayana kadar. Ta ki o odada sadece ben, o ve aramızdaki şey bizi mıknatıs gibi birbirimize çekene kadar. Duygular ve orgazmlar içinde kaybolana kadar.

Ve birbirimizde.

Onu tek bir kişi olana kadar becerdim ve bir bakıma yleydik, çünkü yol boyunca kendimi kaybetmiştim ve kendimi en beklenmedik yerde yeniden buldum.

Kendimi, en az benim kadar kaybolmuş bir kızın perili gözlerinde yeniden bulmuştum. Ya da belki de birbirimizi hiç bulamamıştık.

Belki de birlikte kaybolmaya karar verdik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kral

DOE VE ben bir Cumartesi öğleden sonrası yatakta uzanmış Demolition Man izliyorduk. Onun fikriydi. Benim değil. Koleksiyonumdaki tüm DVD'ler arasında son birkaç gün içinde en çok izlediği DVD buydu. Disney filmlerini de severdi ama ne zaman izlese Max'i düşünürdüm ve bir daha asla bizimle birlikte izleyemeyeceğini düşünerek göğsümde bir ağrı oluşurdu.

Ya da Max buralarda olabilir ve Doe gitmiş olabilir.

İkisini de benimle aynı çatı altına almak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Yine de günler geçtikçe, ödeme için gerekli parayı bir araya getirme olasılığı giderek azalıyordu.

Disney prenses filmleri bir sürü peri masalından ibaret olabilir, ama üçümüzün birlikte olması fikri - Preppy'yi de sayarsak dört kişi - benim sonsuza dek mutlu olma fikrimdi.

Doe, Sandra Bullock'un karakteriyle senkronize bir şekilde "Artık tüm restoranlar Taco Bell" dedi. Her repliği biliyordu. Düpedüz tapılasıydı. Üstelik çıplaktık ve bir elim onun memesinde, diğeri de amını avuçluyordu, bu yüzden hiçbir şikayetim yoktu. "Ev neden yarı boyalı?" Aniden bana döndü ve başını göğsüme yasladı.

"Çünkü Preppy ve ben ilk taşındığımızda burası zaten eski bir evdi, ama partiler yüzünden biraz dağıtmıştık ve onarmayı pek düşünmemiştik. Sonra Preppy'den evi biraz onarmasını istedim çünkü Tricia ve Max'i buraya getirmeyi düşünüyordum.

"Ama neden durdu?"

"Çünkü hapse girdim ve evin boyanması artık ikimiz için de önemli görünmüyordu. O noktada onu almama izin verme şansları yoktu. Ayrıca, Preppy yemek yapabiliyor ve çok iyi bir tamirci olabilir ama berbat bir tamirci. Yani, ben yokken ev cehenneme döndü."

"Pekâlâ," dedi kollarını başının üzerine uzatarak. Esnerken diri göğüsleri zıplıyor ve bacağına kalçama geçiriyordu. "Tekrar resim yapmaya başlasan iyi olur çünkü parayı alacağız ve o da eve gelecek."

"Evet, bebeğim. Onu geri alacağız." Onunla mı konuşuyordum yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyordum emin değildim. Gerçek şu ki, geçen her gün Max'ten biraz daha uzaklaşıyordum.

Preppy kapıyı açtı ve Doe hızla doğrulup çarşafı çıplak göğsünün üzerine çekti.

"Dostum, çok mu vurdun?" diye sordum.

Preppy beni görmezden geldi ve yatağa zıplayarak benimle Doe'nun arasına yerleşti. Her birimize birer kolunu doladı.

"Sizi çok seviyorum çocuklar," dedi, üçümüzü büyük, şişman, tuhaf bir aileymişiz gibi birbirimize kenetleyerek.

"Bu aşk festivalinin bir amacı var mı?" Doe, Preppy onu gıdıklamak için eğildiğinde kıkırdarak sordu.

Ona dokunması bile beni kızdırmalıydı ama aralarındaki ilişkide cinsel bir şey yoktu. Yine de sık sık kendimi onların kolay arkadaşlığını kıskanırken buluyordum. Onunla iyi geçinmek için kıcımlı yırtmak zorundaydım.

Pup'ın benden hoşlanmasını sağladım, ve o zaman bile, bu işte bok gibiydim.

Ancak, Preppy hem çılgınlığını hem de kalbini koluna takmıştı ve onun etrafında olmanın ne kadar kolay olduğunu her zaman biraz kıskanmışımdır.

Hepimiz birlikte bir anlam ifade ediyorduk. Doe geceleri uykuya dalarken Max'e masal okuyabilirdi. Preppy Amca ona nasıl krep yapılacağını öğretebilirdi. Bunlar benim için her şeyin bir araya gelmesini sağlayan türden görüntülerdi. Her şey açıktı. Bu işi yürütmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Max eve gelmek
zorundaydı. Pup
kalmak zorundaydı.

Ona bencil bir pislik olduğumu söylemiştim ve bunda ciddiydim. Sadece bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu anladığını sanmıyordum. Eminim ki geçmişiyle ilgili gerçeği ondan sakladığıma dair hiçbir fikri yoktu.

Ona aşık olmayı planlamamıştım ama oldum. Artık o sadece Max'i geri almak için kullanacağım bir piyon değildi. Artık hayatımın bir parçasıydı.

Geri vermek istemediğim bir parçam.

Bu, onun gerçekte kim olduğu gerçeğini ben toprağın altında çürüyene kadar saklamak anlamına gelse bile. "Aslına bakarsan bir nokta var. Sorduğuna çok sevindim!" Preppy bana döndü ve yüzü ciddileşti. "Bear bu gece yerleşkeye gelmemizi istiyor. Babam öldüğünden beri bir parti veriyorlar.

Sonuncusunu attığında burada çok sinirlendi ve ona bir ay ceza verdi."

"Alay etmeyi kes, Prep," dedim, Preppy'nin mizahına hiç tahammülüm yoktu çünkü tek istediğim onun gitmesiydi, böylece kız arkadaşım ile tekrar yalnız kalabilecektim.

"Evet, motorcularla ve dört B'lerle bir par-tay."

"Dört B mi?" Doe sordu.

"Evet. Bira, içki. Üfle. Kızlar." Preppy aramıza baktı. "Şey, siz ikiniz özel bir şey gibi görüldüğünüz için belki de bebekler değil. Sen özel bir şey misin? Çin porselenlerini çıkarıp vaizi mi çağırmalıyım?" Preppy Doe'ya döndü. "Hamile misin?"

"Ne?" diye sordu. "Hayır! Değilim." Preppy şiltenin üzerinde bayılmış gibi yaparken o güldü.

"Ama biz özeliz," diye araya girdim. Bunu neden söyleme ihtiyacı hissettiğimden emin değilim ama söyledim. Preppy'nin mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almasını istiyordum. Aralarında masum bir arkadaşlık olabilirdi, ama diğer arkadaşlarına kadının hakkında yapacağın uyarı asla çok açık ya da çok yüksek sesli olamazdı.

"Ahhhhh, ne dersiniz dostlarım? Bu gece Preppy ile takılalım mı?" Ellerini büyü yapan şeytani bir büyücü gibi birbirine sürttü.

"Gitmek istiyor musun?" Gülümseyen Doe'ya
sordum. "Gerçekten mi?" Diye sordu.

"Gerçekten mi?" Cevap verdim. Ondan böyle bir gülümseme koparmak için bir partiye gitmek yeterli olsaydı, isterse onu her gece bir partiye götürürdüm.

"Yipeeeee orospu çocukları! Giyinin, aşıklar. Kulüp binasına gidiyoruz." Preppy yatağın üzerinde ayağa kalktı ve kafası tavandaki vantilatörün dönen kanadına çarpana kadar zıpladı. Alnını tutarak tekrar kışının üstüne düştü. "Bu iz bırakacak."

Doe, Preppy'nin üzerine eğildi ve yarasını incelemek için elini başından çekti. Çarşafın

göğsünden düşmesine izin vermişti, çıplak göğüsleri Preppy'nin yüzünün önünde sallanıyordu.
Preppy artık yarası için endişelenmiyordu. Açıkça onun meme uçlarına baktı ve ellerini yaladı.

Dudaklar.

Arkadaş oldukları için kızgın olmayabilirdim ama en iyi arkadaşım kız arkadaşıma öyle baktığı için suratına bir yumruk yemek üzereydi.

Belinden tutup kendime doğru çektim ve göğsünü çarşafı kapattım. Kızardı.

Mezuniyet partimin çılgınca olduğunu düşünseydi, Plaj Piçleri'nin yerleşkesinde neler olduğunu görünce şok olurdu. "Kahretsin, o lanet motorcuları unutmuşum," dedim.

"Kes şunu," dedi Preppy. "Ayı'nın adamları artık zararsız. Hak iddia ettiniz, bölgenizi işaretlediniz, sosisinizi soğan halkasına koydunuz. Tek umursadıkları bu. Bu onlar için İncil. Ona bulaşmayacaklar. Ayrıca, ben de orada olacağım, Bear da, sen de."

"Bugünlerde Bear'a o kadar da güvenmiyorum," dedim. "Daha bir hafta önce benim kızdan yaşlı karısı olmasını istiyordu."

"Ama dediğim gibi, sende var. Her şey yolunda, oyna oyna."

"Preppy, bu sabah ne kadar kahve içtin?" Doe sordu.

"Çok değil, altı, yedi fincan. Neden?" Parmaklarını hayali bir piyano çalıyormuş gibi oynattı.

"Gidebiliriz ama gözümün önünden ayrılmayacaksın," dedim Doe'ya. "Ciddiyim. Ya ben ya da Preppy her zaman seninle olacağız, anladın mı? En kötü ihtimalle Bear'a gidersen ama yemin ederim sana elini sürerse o eli keserim."

İstediğimden daha sert çıktı ama dalga geçmiyordum. Asıl sert olan, kendi başına yola çıkarsa başına neler gelebileceği gerçeği.

Oradaki hiçbir orospu çocuğu ona dokunursa hayatta kalamazdı. Ed'in neredeyse ne yaptığını hatırlamak bile o pisliği tekrar öldürme isteği uyandırdı bende.

Doe ses tonumdaki ciddiyeti fark ederek, "Anladım," dedi. Elini omzuma koydu. "Sen ya da Preppy yanımda olmadıkça hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Güzel." Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

"Peki, ne izliyoruz?" Preppy dirseklerinin üzerine yaslanıp ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak sordu. "Ooh, Demolition Man. Bu benim jayum'um."

"Defol git," dedim onu yataktan iterek.

"Siz hiç eğlenceli değilsiniz," diye suratını astı Preppy, kendini halıdan kaldırarak. "Hepiniz aşıklar diyarındasınız ve buradaki yaşlı Preppy'yi unuttunuz." Alt dudağını dışarı çıkardı ve omuzlarını sarkıttı.

"Yirmi dakika içinde arabayı hazırla," diye bağırdım ve kafasına bir yastık fırlattım.

"Kamyoneti kastediyorsun. Klasik caddy'm milyonlarca küçük parça halinde ve 'bombayla ölüm' sigorta kapsamında değil," dedi Preppy, yastıktan kaçarak.

"Senin sigortan falan yok," dedim. Preppy, ne kadar yasadışı olursa olsun, kendisini şebekeden uzak tutan hiçbir şeye inanmazdı.

"Ama yapsaydım da kapatmazdı," dedi ve el sallayarak odadan çıktı. "Hatırlat da şu kapı için bir sürgü alayım," dedim.

"Oh, dur. Preppy harikadır, sadece yüksek oranda kafeinlidir," dedi Doe savunmasında.

"Fikrini değiştirdiysen şimdi geri çekilebilirsin. Burada kalabilir, çıplak kalabilir ve izlerken çıplak olduğumuz sürece istediğin aptal filmi izleyebiliriz. Kendini rahat hissetmeyeceğini düşünüyorsan Bear'ın partisine gitmek zorunda değiliz."

"Arkadaşlarını daha iyi tanımak istiyorum. Bir süreliğine evden dışarı çıkmak istiyorum. Hepsini istiyorum."

Doe gülümsedi. "Ve bunu seninle istiyorum."

Göğsümü şişirmek ve bir goril gibi ona vurmak istedim. Sözleri güçlendiriciydi. Her şeyi istiyordu.

Benimle gel.

Nerede olduğumuz ve nereye gittiğimiz konusunda kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, hayatımın geri kalanını ona yalan söyleyerek geçirmeyi neredeyse kabulleniyordum.

Neredeyse.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kral

BEAR'S CLUBHOUSE, ortasında bir avlusu ve milyonlarca kez grafiti yapılmış küçük, böbrek şeklinde bir havuzu olan iki katlı eski bir apartman kompleksiydi.

Oturaklarında ve arkalıklarında delikler açılmış, bazılarının ayakları olmayan plastik veranda sandalyeleri her yere dağılmıştı. Birkaç tanesi havuzun derinliklerinde, bir karış yeşil çamurlu suyun içinde baş aşağı yüzüyordu. Sofistike bir hoparlör sistemi yoktu. Küçük yuvarlak bir masanın üzerinde duran eski bir müzik kutusu Johnny Cash çalıyordu. Kablosu havuzun sığ sularına ve avluya uzanıyor, oradan da odalardan birinin içindeki bir prize takılıyordu.

Her yerde açık saçık giyinmiş kadınlar vardı ve her yaştan, şekilden ve boyuttan motorcular çeşitli sarhoşluk halleriyle etrafta dolaşıyordu. Altlarında çıplak göğüslerinden başka bir şey olmayan iki kaslı kafa, köşede devrilmiş bir çamaşır sepetinin üzerinde kol kola girmişlerdi.

Her ikisi de üstsüz olan, birbiriyle uyumlu beyaz sarı saçlı iki kadın ikinci katın balkonunda korkuluklara yaslanmış öpüşürken, sıska bir aday yakınlarda durmuş, saklamaya bile çalışmadığı ereksiyonu kot pantolonunu zorlayan şehvet dolu gözlerle onu izliyordu.

Bizi karşılayan ilk kişi Bear oldu. "King, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı, motel odalarından birinin açık kapısında duruyordu, kolu masum tombul yanaklı ama gözlerinde çok yorgun bir bakış olan bir kızın boynuna dolanmıştı. "Buraya gelin!" Bize el salladı ve kızı neredeyse odadan dışarı itti. Preppy onu yakalayıp tekrar ayağa kaldırmasaydı kız yüz üstü betona düşecekti.

"Teşekkürler," dedi Preppy'ye bakarak. Preppy onun teşekkürüne şaşırmış gibi burnunu kıvırdı ve sonra onun etrafından dolaştı. Uzaklaşırken ona tekrar baktı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Preppy ciddiyetle, her zamanki mizahından eser yoktu. "Hadi şu partiye başlatalım."

"Doe, bebeğim! Buradasın!" Bear haykırdı ve Doe'yu bir ritm uzun süren bir sarılmanın içine çekti. Yumruklarımı sıktım. Bear fark etmemiş gibiydi, fark ettiyse de umursamıyor gibiydi. "Bump, arkadaşlarıma içki getir!"

Daha önce birkaç kez gördüğüm çilli yüzlü kızıl saçlı bir aday, fiçidan üç kırmızı bardak doldurdu ve bize uzattı.

"Hanımefendi için şişede bir şey var mı?" Bardağımı birkaç yudumda boşaltarak sordum.

Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı ama bu küçük çaylaklardan birinin Doe'ya bir şeyler vermeyi deneyeceğini düşünmezdim. Biz kulübün dostlarıydık ama bu yeni yetmelerden bazıları bizimle ne kadar uğraşılması gerektiğini bilmiyor olabilir. Derimden patlamak üzereydim. Neden tekrar buraya geldik? Evet, çünkü Doe istedi.

Bu kız yüzünden tam bir korkağa dönüşüyordum.

"Adamı duyduunuz. Hanımefendi için bir şişe," diye emretti Bear ve Doe'nun dudaklarına götürmesine fırsat vermeden bardağı elinden aldı.

Bump ona açılmamış bir bira şişesi uzatırken Bear bardağındakileri kana kana içti. Bardağını attım ve kollarımın etrafındaki kemerlerden birinin tokasını kullanarak onun için kapağı açtım. "Çok mu abartıyorsun, dostum? Ona bir şey olmasına izin vermem. Benim gözetimimde olmaz. Benim evimde olmaz. Bunu bilmen gerekir."

Omuz silktim ve ben daha bir şey söyleyemeden Preppy söze girdi. "Bu konuda kendini bu kadar üzme, Bear. King onun yanında bana güvenmiyor bile ve ben sadece onu bir randevuya çıkarmak ve belki biraz bahşiş vermek istedim, ama hayır."

Bu bir yalandı. Umarım Preppy bunu biliyordur. Ona hayatım pahasına güveniyordum ve Doe'yla beni üzecek bir şey yapmayacağını biliyordum. Ama bu, ona her gülümsediğinde boğazını kesmek istemediğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de ona hayatımda ihtiyacım olduğuna karar verdiğim günden beri her gün, onu korkutmamak için her hareketimi onun etrafında düşünmek zorunda hissediyordum.

Ya da daha kötüsü, yanlışlıkla ona gerçeği söylemek.

"Bu boku başlatmak ister misin?" Bear elini uzatarak birkaç sıra beyaz tozun çoktan kesilmiş olduğu eski bir komodini gösterdi. Başımı salladım. Çıktığımdan beri alkol ve ot dışında hiçbir şeye dokunmamıştım ama Preppy öne çıktı ve iki çizgi çekti. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve damarlarımda dolaşan adrenalinle birlikte ihtiyacım olan son şeyin bir darbe olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda motorcularla, özellikle de Bear'la kokain çekmenin, onların akşam yemeğine güzel bir şişe şarap götürmek gibi bir şey olduğunu da biliyordu. Bir saygı gösterisi. Motorcu görgü kuralları, eğer bir anlamı varsa. Bir sigara yaktım ve kayıp Atlantis şehrini keşfediyormuş gibi etrafa bakınan Doe'ya baktım.

Bear'ın ekibinden bir başkası kafasını odaya uzattı. Onu hemen Harris adında biri olarak tanıdım, ben gitmeden hemen önce oylanmıştı. "Bear, baban burada. Seni görmek istiyor ve King'le ekibini de getirmemi, böylece merhaba diyebileceğini söyledi. Kendisi ofise döndü."

Bear birasını yudumladı ve uzun bir geçirme çıkardı. Artık boş olan bardağını Bump'a fırlattı. Kafasından sekti ve yere düştü.

"Temizleyin şu pisliği," diye emretti Bear, bizi odadan çıkarırken. "Hadi çocuklar. Babama merhaba diyelim ve bu işi bitirelim."

Bear'ın babası Beach Bastards'ın başkanıydı. Bir gün tokmağı ondan alacak ve yetkili kişi olacaktı.

Ofise girdiğimizde kapı arkamızdan kapandı ve odada bir tıkırtı sesi yankılandı. Preppy kapıya döndü ve kolu çevirdi ama kapı çoktan kilitlenmişti.

Kahretsin. Ayı küfretti.

Masanın arkasında, odanın uzak tarafında, yüzü bize dönük bir sandalye oturuyordu. Yavaşça döndü ve Bear'ın babasını görmeyi beklediğim yerde Isaac duruyordu.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Preppy.

Isaac'in ayakları masanın üstünde duruyordu. Uzun örgülü sakalını okşuyordu. Alt dudağından gelişigüzel bir kürdan sarkıyordu. Gözleri hemen Doe'ya dikildi.

Sikeyim.

Konuşurken gözleri benden Doe'ya kaydı. "Peki bu kim?"

Yüzümün öfkeden kızardığını hissettim. O saksocu Harris'i bir daha görürsem onu tombul uzuvlarından ayıracaktım.

İşte o anda Doe'yu partiye getirmenin ne kadar aptalca olduğunu anladım. Isaac bir

Tehlikeli bir adamdı ve kasabaya gelmeden önce zamanım olduğunu düşünsem de, etrafta olmasının bir olasılık olduğunu biliyordum. Doe'yu birkaç gün içinde Grace'in evine göndermeyi planlamıştım, en azından tüm bunlar sona erene kadar.

Belli ki yeterince erken değilmiş.

Bu benim açımdan tam bir muhakeme hatasıydı. Bir haftadır Doe'nun daracık amcığının içine gömülmüş olan sikimdeki kan yüzünden beynim durmuştu.

"O benimle," diye cevap verdim, sesimi olabildiğince sıradan tutarak. Sözlerimin, SONSUZA KADAR BENİMLE BİRLİKTE OLDUĞUNU haykırmasına izin vermemeye çalışıyordum, PISLİK. Bunun yerine yüzümü sert ve duygusuz tuttum. "Onlar seninle mi?"

Pazılarında kabataslak görünümlü pembe BITCH dövmeleri olan iki sarışını işaret ettim.

Birbirlerinin kocaman sahte göğüslerine dokunarak gösteri yapıyorlardı.

"Sanırım öyleler," dedi Isaac gülerek. Ellerini birbirine kenetledi ve önündeki sandalyeyi işaret etti. "Oturun Bay King."

Oturdum ve Doe'yu kucağıma çektim, bir elimle de boynunun arkasına sarıldım. Bu onun benimle olduğunu gösteren bir jestti ama Doe'nun Isaac için o kadar da önemli olmadığını söyleyecek kadar saygısızcaydı. Şaşırmış bir şekilde küçük bir çığlık attı ve ben de onu rahatlatmak için başparmağımın içiyle ensesini okşadım. Nabızı boynunda hızla atıyordu.

Isaac'in bakışları baldırlarında dolaştı ve bacaklarının arasına yerleşti, orada külotunu bir anlığına gördüğünden emindim. Bacak bacak üstüne atmak ya da onu kucağımdan atmak istedim, böylece kızıma onu yemek istermiş gibi bakmayı bırakacaktı ama bu ona onun benim zayıf noktam olduğunu gösterecekti. Bunun yerine, Isaac'e onu daha fazla göstermek için ellerimle dizlerini hafifçe ayırdım. Alt dudağını yaladı ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Uzun zaman oldu, KING," dedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Doe'nun bacaklarını tekrar birleştirdim.

Isaac'in adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti. Doe yaptığım şeyi kabul etti. Bana güveniyordu ve bunun için Tanrı'ya şükür, ama vücudunun gerilme şeklinden, az önce yaptığım şey yüzünden dehşete düştüğünü biliyordum.

Ben de öyleydim.

"Öyle. Yakın zamanda yeğeninizi trajik bir inşaat kazasında kaybettiğinizi duydum. Başınız sağ olsun," dedim.

Isaac sırtıttı. "Trajik bir olaydı Bay King ama kaza falan değildi. Wolfert benden çalışıyordu. Bu kadar basit. Ben de boğazını kestim ve bir metre betonun altına gömdüm. İşin tek gerçek trajedisi, ona bir şans verecek kadar aptal olmam ve annesinin günde üç kez ağlayarak beni aramasıydı." Isaac bir sigara yaktı ve başını kaşıdı. "Dersimi aldım Bay King ve bir daha o kadar aptal olmayacağım. Bu işteki bir numaralı kural, size kazık atan insanların da size kazık attıklarından ya da hemen öldüklerinden emin olmaktır."

Doe sertleşti.

Isaac bir şişe pahalı viski getiren sarışınlara el salladı. Biri viskiyi doldururken diğeri kadehleri elden ele dolaştırdı. Bana yaklaştığında, sahte memelerini elime sürme şovu yaptı. Ona benden uzak durmasını söylemek üzereydim ki göz ucuyla Isaac'in her hareketimi izlediğini fark ettim.

Sarışından shot bardağını aldım ve diğer sarışının göğüs dekoltesine yerleştirdim. Bir gösteri yaptım

Başımı göğüslerinin arasına daldırıp bardağı dişlerimle ısırmadan önce göğsündeki tuzu yaladım. Doe'yu sıkıca yanımda tutarken kadehi geri fırlattım. İşim bittiğinde elimi umursamazca salladım, boş bardağımı ona fırlattım ve dikkatimi o sırada tatmin olmuş görünen Isaac'e yönelttim.

Preppy ve Bear odanın arka tarafında duruyordu. Durumla ilgili tedirgin bir his vardı içimde ve belli ki onlar da öyleydi çünkü eğer ortalık karışırsa ateş ederek kaçabilecekleri bir pozisyondaydılar.

Preppy, "Burada oturup bu işi hemen halletmeyelim," dedi. "Bu gece parti yapalım ve yarın için resmi bir buluşma planlayalım, hepimiz sarhoş olup biraz am bulma şansı yakaladığımızda."

Preppy'nin temkinli olduğunu hissedebiliyordum. Onu herkesten daha iyi okuyabiliyordum ve gerçekte söylediği şey *buradan siktir olup gidelimdi*.

Bear da söze girdi, "Evet dostum, hadi avluya çıkalım. Striptizciler şimdiye kadar burada olmalıydı. Bump ve çocuklar arkada çamur güreşi hazırlıyorlar. Hadi yüklenelim ve ciddi konuşmalar başlamadan önce aletlerimizi ıslatalım."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktım ve Doe'yu da yanımda sürükleyerek kapıya doğru ilerledim.

Tam kapıya ulaştığımızda Isaac'in iki adamı odaya girip kapıyı kapattı ve silahlarını kaldırarak çıkışımızı engelledi.

Arkamızı döndüğümüzde, masanın hemen arkasındaki odadan Isaac'in üç adamı daha çıktı. Tabancaları çekilmiş ve nişan alınmış.

"Bu kadar mı? Bana kazık attın ve seninle parti yapıp her şeyi unutmamı mı bekliyorsun?" Isaac sordu. Ayağa kalktı ve masanın önüne yürüdü. "Yıllarımı verdiğim bir işin içine öylece sıçamazsın. Ben senin fahişen değilim. İşine geldiğinde benimle yatağa girmeyi seçip, beni iyice becerdikten sonra ortada bırakamazsın."

Bunun Isaac için yeterince iyi bir neden olmayacağını bildiğimden, "Hapisteydim," diye karşı çıktım. "Prep ile anlaşılamazdın. Kazanmamız gerekiyordu. Seni işten çıkarmadık. İşle ilgili bir karar aldık. *Geçici* bir karar. Serbest bırakıldığımdan beri sana ulaşmaya çalışıyorum ama taşakların düğümlenmiş. Ben senin kız arkadaşın değilim, Isaac. Duygularını incitmek istememiştim. Şimdi yolumuza devam edelim, konuşmak istersen konuşuruz. Ama bırakın partiye dönsünler." Ellerimi arkadaşlarıma ve Doe'ya doğru salladım. "Böylece en azından bu gece eğlenebilirler."

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bu ülke size ait olabilir ama burası benim sahilim. Siz küçük karavan piçleri ne zaman sıçmak istesenez benden izin almanız gerekir!" Isaac masaya yumruğunu vurarak tükürdü. Yüzü kızardı. Başını yana çevirdi ve elinin topuğunu yüzüne vurarak çenesini bir o yana bir bu yana çatlattı.

Bear tabancasına davrandı ama yeterince hızlı değildi. Kapıyı kapatan adamlardan biri silahını Bear'ın ensesine dayadı.

"Sakın aklından bile geçirme," diye uyardı.

Preppy konuştu, "Ne istiyorsun Isaac? Bunu telafi etmemizi mi istiyorsun? Para mı istiyorsun? Tamam, payını artıracאğız. Seni olduğundan daha zengin yaparız. Açıkçası umursayacağını düşünmemiştim. Diğer operasyonlarınıza kıyasla biz önemsiziz. King hapisteydi. Fikir tamamen bana aitti. Tüm bunlar benim suçum." Cesaretlendikçe sesi daha da yükseliyordu. "Birini mi suçlamak istiyorsun? Beni suçlayın." Küfür etmiyordu ve ses tonu ciddiydi. Bu beni kafalarımıza dayanan silahlardan daha çok endişelendiriyordu.

Preppy umursamaz davranıyordu.

Ve bunu bizim için yapıyordu. Böylece tüm suçu ve cezayı üstlenebilecekti.

Tüm suçu onun üstlenmesine izin veremezdim ve bu orospu çocuğunun dünyayı yönetiyormuş gibi üstümüze sıçmasına izin veremezdim. Uyuşturucu baronu değildim ama silah doğrultup bunu hayatınızla ödemeyeceğiniz biri de değildim. Doe'nun elini tuttum ve onu koruyacağıma dair güven vermek için elimden geleni yaparak sıktım.

Çok iyi niyetliydim.

"Ama bir kez öğrendiğimde de durdurmadım," diye ekledim. "Para iyiydi dostum. Ama artık büyük işler yapmaya hazırız. Bizi oraya götürmek için yardımına ihtiyacımız var." Isaac'ın iş anlayışına hitap etmeye çalıştım. Ama Isaac'ın başarılı olmasının bir nedeni vardı. Yoluna çıkan herkesi kızgın bir oduncu gibi kesip biçmişti.

Ailesi bile.

Isaac eğildi ve ele geçirilmiş bir cadı gibi kıkırdadı. Kanepedeki kızlar kaçmak için uzak kenara doğru kaydılar. "Orada kalın hanımlar!" Isaac uyardı. Kahkahası anında kayboldu. Alnında derin çizgiler belirdi. Dudakları büzüldü. "Bu çok uzun sürmeyecek."

"Bu onların suçu değil," dedi Bear, önce kızları sonra da Doe'yu başıyla işaret ederek. "Üç kaltağın da gitmesine izin verin, biz de bu işi nasıl halledilmesi gerekiyorsa öyle halledelim. Unutmayın ki burası benim evim, benim halkım. Ne yapacağınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama bu savaşımadan olmayacak. Dışarıda silah sesi duyduklarında boş durmayan birkaç düzine kardeşim var."

Isaac kasılarak bize doğru geldi. İçgüdüsel olarak Doe'yu arkama ittim. Kötü bir fikirdi, çünkü bu hareketle Isaac'e onun benim için kendimden daha önemli olduğunu göstermiş oldum. Onu korumak içgüdüsel bir davranıştı ama bu durumda içgüdülerimin bana bir faydası yoktu.

Yaklaşırken gülümsedi.

"Causeway Kralı," dedi Isaac, Logan's Beach'te isim yapmaya başladığımda bana verilen etiketi parmaklarıyla havaya kaldırarak. "Sen bir bokun kralı değilsin! Buradaki tek kral benim ve eğer benim olanla oynarsan, benim de senin olanla oynamam gerekir." Doe'ya doğru döndü. "Ya da seninkini sikeyim."

"Ona dokunamayacaksın!" Kükredim, sırtımda bir silahın namlusunu ve boğazımda Isaac'ın bıçağını hissettiğimde Isaac'i yere sermeye ramak kala durdum. Silahım hâlâ kemer tokamın arkasında, kot pantolonumun kemerinde duruyordu.

Hepimizi öldürmeden ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Isaac adamlarından birine el salladı. "Onu arka odaya getirin."

Adam bir adım attı ve Doe'yu yakalayarak ileri doğru itti. Topuklu ayakkabılarıyla tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. Ayakkabıları ayağından düştü ve yere çarptı.

Sadece küçük bir düşüşle, tüm temel içgüdülerim ona yardım etmem, onu korumam için bana bağırdı. Ama etrafım sarılmıştı ve hiçbir şey yapamıyordum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Isaac'ın adamı Doe'yu kolundan çekip öne doğru fırlattı. Yanağı kapıya çarparak yere düştü. Hırladım. Kapıyı açtı ve onu içeri itti. Isaac onu takip etti ve kafama doğrultulmuş silahlarla çevrili olduğum yere döndü.

"Siktir," diye küfretti Preppy. Tamamen çaresizdik.

"Dediğim gibi, KRAL. Sen beni becer. Ben de seni. Ve ben sikle ilgilenmediğim için, buradaki kızın bunu yapmak zorunda kalacak."

Kapıyı kapattı.

* * *

Doe

Arkamdan bir ADAM GELDİ ve beni kolumdan tutarak karanlık bir odaya doğru itti, kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

Boş raflarla kaplı yüksek duvarların ortasında küçük bir karyola duruyordu. Benden sonra odaya giren Isaac'in etrafına baktım ve kapı kapanırken ÖZÜR DİLERİM diye bağırın King'i gördüm.

Sonra yalnız kaldık.

Karanlık ve yalnızlık en büyük korkumdu. Bu daha kötüydü.

Dünyadaki tek ailem diğer odada onlara doğrultulmuş silahlarla duruyordu.

Ne kadar ironik değil mi? Çünkü partiye giderken hem Preppy hem de King güvenliğim konusunda o kadar endişeliydiler ki, bana kurallarını birkaç kez tekrarlattılar.

#1. Tek başıma gitme.

#2. Onlardan birinin her zaman yanımda

olduğundan emin ol. #3 Onlardan başka kimseden içki alma.

Orada bir saat bile kalmamıştık ve başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündükleri şey, gerçekte olanlar kadar kötü değildi.

Uyuşturulmamdan ve tecavüze uğramamdan endişe ediyorlardı. Olanlar çok daha kötüydü.

Isaac King'den intikam almak istiyordu ve biz partiye gelmeden önce Bear'ın MC'sinden birinin yardımıyla her şeyi planladığı belliydi.

King ve Preppy öldürülebilir.

Çoktan ölmüş olabilirler.

Uzuvlarımı hissedemiyordum ama başıma doğru akan kanın sesini duyabiliyordum.

Belki de hepsi gösteriş içindi. Sessizce Isaac'in sadece bir şeyi kanıtlamak istediğini ve niyetinin söylediği kadar kötü olmadığını umdum.

Hayır. O kadar kötü değillerdi. Daha

kötüydüler. Çok daha kötüydüler.

Çünkü kapı arkamdan kapandığı anda gerçekler ortaya çıktı. Etrafımda bir silah, onu savuşturmak için kullanabileceğim bir şey aradım ama artık çok geçti. Isaac'in eli boynuma dolanmış, boğazımın derinliklerinden geldiğini bile bilmediğim çığlığı sustururken karyolada sırtüstü yatıyordum.

Bir eliyle bileklerimi tutarken, kalçaları beni hapsedecek şekilde üstüme çıktı. Elbisemi kabaca aşağı çekip göğüslerimi ortaya çıkarmak için boğazımı serbest bıraktı. Bir çığlık daha attım, bu da yumruğunun geri çekilip çeneme inmesiyle ödüllendirildi. Beynim kafamın içinde çalkalanıyordu. Yıldızlar gördüm ve görüşüm bulanıklaştı. İçim tam savunma modundaydı.

Sahip olduğum adrenalinin her zerresini onunla savaşmak için kullanıyordum. Ama yüzüme aldığım darbeden dolayı sersemlemiştim, çabalarım yeterli olmadı çünkü bir elini bileklerimden kurtardı ve pantolonunu karıştırdı, ben onu tüm gücümle itmeye çalışırken şişman, küçük, gevşek aleti kalçama yaslandı.

King kadar iri değildi ama benim için planladığı her ne ise onu fazla zorlanmadan yapabilecek kadar iriydi. Tüm gücümle karşı koymak onun için hafif bir eğlence ve küçük bir sıkıntıdan başka bir şey değildi.

Pes edecek değildim. King'in bu sefer beni kurtarmasına imkan yoktu. Tek başımaydım ve bundan kurtulacaktım, bu onun sikini dişlerimle koparmak zorunda kalmam anlamına gelse bile.

Bu arada, bana yaklaşan herhangi bir vücut parçasını ısırardım, ağzım bilek kemiğine indi, dişlerimi takırdattı ve bronzlaşmış ve sert cildini zar zor deldi. Hemen alımda soğuk bir şey hissettim.

"Beni ısırmayı bırakmazsan beynini bu odanın her yerine dağıtacağım, sürtüğüm. Sonra da adamlarımın senin oğlanları kafalarından vurup bataklığa atmalarını sağlayacağım. İstediyin bu mu lan?" diye nefes alarak silahı kafama daha sert dayadı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. King'in yerini öğrenmesi gerekiyor. Benimle yatağa girdiğinde kararları benim verdiğimi ve ona ait olanın bana ait olduğunu bilmeli. Burası benim sokaklarım, benim ürünüm. Burası benim kulüp evim. Bunlar benim memelerim." Soğuk, ıslak dilini meme uçlarımdan birinin etrafında dolaştırdı ve boğazımda yükselen safrayı yutmak zorunda kaldım. "İşte bu yüzden seni şimdi becereceğim. Seni lastiksiz sikeceğim ve döllerim bacağından aşağı damlarken seni oraya geri göndereceğim, böylece *hiçbir şeyin* kralı olmadığını öğrenebilecek."

Elini bacağımdan yukarı kaydırdı ve külotumu tuttu. Çılgılık attığımda tekrar ağzımı kapattı ve bir dizini göğüs kafesimin her iki yanına koyarak üzerime çıktı, bacaklarını birbirine öyle sıktı ki göğsümdeki acı patlamasını hissettiğim anda kaburgamın çatladığını duydum. Isaac boştaki eliyle botunun içine uzandı ve uzun bir av bıçağı çıkardı. Bıçağı havaya kaldırdı ve kemiğe çarptığını hissedene kadar uyluğuma doğru indirdi.

İki kere.

Tırtıklı bıçağı çıkardığında etimden parçalar kopardı. "Sana bağırmamanı söylemiştim, seni lanet olası amcık."

Acı bacağımdan geçerek vücudumdaki tüm sinir uçlarına yayıldı ve sanki sadece uyluğum değil de tüm bacağım bıçaklanmış gibi hissettim. Acının neden olduğu bulanık görüşün ötesini görmek için mücadele ederken gözlerimden yaşlar boşandı.

Isaac'in elleri elbiseme geri döndü, külotumu aşağı çekti, serin hava yeni açıkta kalan parçalarımın üzerinde esti ve Isaac'in onları başarıyla çıkardığını bana bildirdi.

Bacaklarımın arasına yerleşti ve sikini girişime yerleştirmek için aşağı uzandı. Gözlerimin içine bakarak, "Benimle dövüşürsen öölürler," dedi.

Davranışlarında, tehditlerini yerine getirmeyen bir adam olmadığına beni inandıracak hiçbir şey yoktu. Her kelimesinde ciddiydi. Bağıırırsam, onunla dövüşürsem, dünyada sevdiğim tek insan ölmüş olacaktı.

King ölmüş olacaktı.

Dizlerimi yanlara doğru bıraktığımda, "İşte bu bir kız," diye tısladı. Isaac büyük bir çabayla kendini içime sokmayı başardı. Mücadele ediyordu. Vücudum o kadar kuruydu ki sanki onu dışarıda tutmak için kendi savaşını veriyordu. Eline tükürdü ve aramıza uzandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Belki de görmediğime göre gerçekten olmuyordu. Ama oluyordu. Çünkü göremesem de hissedebiliyordum.

İçime girdi, sonunda kendi bedenim olarak sahiplendiğim bedenimi tamamen ihlal etti. Bu sadece bedenimin ihlali değildi. Bu ruhumun istilasıydı.

Pop Pop Pop Pop.

Ses diğer odadan havayı yararak geldi.

"Ne oluyor lan?" Isaac kükredi, tam zamanında üzerimden kalkarak başını az önce kapıyı açan kişiye doğru çevirdi.

Pop.

Isaac'in kafası bir karpuzla indirilen balyoz gibi tepemde patladı. Yüzüm kalın, sıcak ve kırmızı bir renge büründü. Gevşek vücudunun tüm ağırlığı üzerime düşerek göğsümdeki rüzgârı savurdu. Eskiden Isaac'in kafası olan et ve kemik şarapnel parçaları açık ağzıma düştü ve hemen başımı çevirip yere yığıldım.

King aniden yanımda belirdi, elinde silah vardı. Isaac'in cansız bedenini yere iterek üzerimden yuvarladı ve sonunda beni onun penetrasyonundan kurtardı.

King gömleğini kaybetmişti ve üzerinde sadece siyah bir eş kazağı vardı. Kollarındaki ve boynundaki mevcut derinin her santimi, sanki az önce bir inek kesmiş gibi kanla kaplıydı.

Ya da insanlar.

Soyunmuş halime bakınca King'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra bacağımdan pompalanan kanı fark ettiğinde daha da büyüdü.

"Lanet olsun!" King silahını Isaac'e doğrulttu ve iki el ateş etti, her mermi temas ettiğinde Isaac'in cansız bedeni sıçradı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı King. "Çok üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm amına koyayım."

"Ne oluyor lan?" diye sordum. Hızla kan kaybediyordum ve her geçen saniye başım daha da dönüyordu. King beni kollarının arasına aldı. "Preppy nerede? Ayı nerede?"

"Gözlerini kapat, Pup," diye emretti

King. "Neden?"

"Çünkü onları açık tutarsan hakkımda farklı düşünebilirsin," diye fısıldadı beni diğer odaya götürürken. "Burası hiç hoş bir manzara değil."

Onu dinlemem gerektiğini biliyordum ama bir parçamın, çok aptal bir parçamın görmeye ihtiyacı vardı. Ama kapının diğer tarafında ne olduğu konusunda kendimi ne kadar uyarsam da, önümde duran şeyin gerçekliğine tam olarak hazırlanmak için yeterli değildi.

Cesetler.

Bedenler. Her yerde.

Kanepelerde, sandalyelerde, yerde birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. Beyaz muşamba çamurlu, koyu kırmızı ayak izleriyle kaplıydı.

Preppy kapının girişinde oturmuş solgun görünüyordu, bir eliyle yan tarafını tutuyordu, elinin örtmeye çalıştığı gömleğinin bir kısmı kana bulanmıştı. Bear ellerini dizlerine koymuş, nefes almaya çalışarak onun yanında duruyordu. Preppy biz yaklaşırken başını kaldırdı ve silahının namlusuyla başını kaşıdı. Bize acı dolu bir gülümseme fırlattı. Tam Preppy'lik bir hareketti. Cesetlerle dolu bir odada ağır yaralıyken gülümsemek.

"Ee... şimdi partiye hazır mısınız?" diye sordu, her zamanki gür ve neşeli sesi cılızlaşmıştı, nefes alış veriş sığılaştı.

Birkaç saniye içinde hayalet beyaza döndü. Yüzündeki kan endişe verici bir hızla çekiliyordu. Gözbebekleri yerini sadece gözlerinin beyazına bırakana kadar gözleri kafasının içinde geriye

yuvarlanırken gülümsemesi soldu. Ayı onu yakalamak için hamle yaptığında yüzüstü betonun üzerine düştü.

Preppy boğuk bir iniltiyle nefesini verdi.

O gülüşün ve o nefesin onun son nefesi olmaması için dünyada her şeyi verirdim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kral

On beş yaşında

"HAYIR! Kimsenin orospusu olmayacağım," diye mırıldandı Preppy Bear'a. Elden ele dolaştırdığımız ucuz tekila şişesinden kocaman bir yudum daha aldı. Üçümüz, Preppy'yle yeni taşındığımız boktan dairenin oturma odasının zeminindeki devrilmiş süt kasalarının üzerine oturduk. Kasalar sahip olduğumuz tek mobilyaydı. "Bu kesim çok havalı ama beni dünyaya bir suçlu olduğumu ilan ederken göremezsin. Ben işimi gizli tutarım."

Ev tam bir bok çukuruydu. İki yatak odası, bir banyo ve kare şeklindeki oturma odasının köşesinde iki dolabın üzerinde duran bir ocak ve bir lavabodan oluşan bir mutfak. Siyah ve beyaz muşamba karelerden oluşan bir şerit 'mutfak' alanını işaretliyordu.

Çok kirliydi. Süpürgeliklerden birinin altında büyüyen bir karınca tepeciği vardı, sinekler tavandan sarkan tuzaklara yapışmıştı. İki kanadı kırık ve çalışmayan bir vantilatör oturma odasının tavanından işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu. Ana yaşam alanındaki tek pencere, açılmaması için çivilenerek kapatılmıştı.

Gelmiş geçmiş en harika yerd.

"Hayır dostum, sorun yok. Polisler bizden korktukları için bize bulaşmazlar. Ayrıca, MC her zaman parti yapar. Gözün görebildiği her yerde amcık ve sakso var, dostum." Bear bir tarafa doğru sallandı ve bacaklarından birini düzeltip botunun topuğunu yere sabitleyerek süt sandığından düşmekten kurtuldu. "Bu tamamen meme, adamım. Sen de katılmalısın. Benim gibi araştı. Bir kere girdim mi, size kefil olurum. Bir yıl sonra SS Memeleri ve Kıçları'nda yelkenler suya inecek. Ayrıca, kulüp binasına bayılacaksınız. Bilardo masası ve lanet *bir* barı var."

Bear bize ilk kez sekizinci sınıfta bizden ot almaya başladığında babasının MC'si The Beach Bastards'ta profesyonel olacağını söylemişti. Doğduğu günden beri geleceğinin ona neler getireceğini biliyordu. Zamanının çoğunu ya MC ile ya da bizimle geçirdiğinden, hepimizin arkadaş olacağına karar verdiği günden beri bizi Prospect'e götürmeye çalışıyordu.

"Bizim için değil, dostum. Biz kendi MC'miz gibiyiz. Biz MC olmayan MC gibiyiz," dedim. Tekilayı bırakmış, oturma odasının ortasında, devrilmiş bir başka süt sandığının üzerinde duran ve sehpa görevi gören iki ayak uzunluğundaki mor cam nargileyi yakıyordum.

"İnsanları öldürmek zorunda mısın?" Preppy kısık bir sesle sordu, sanki biri onu dinliyormuş da duymasını istemiyormuş gibi. Şişeyi Bear'dan geri almak için uzandı ve vücuduna göre çok uzun olan kolunu uzattı.

Ben on beş yaşındayken ve çoğu yetişkinden daha uzun ve yapılıyken, olduğumdan birkaç yaş büyük görünürken, Preppy kollarını ve bacaklarını gerilmiş bir Gumby'ye benzeten ve yüzünü kronik bir suççeği vakası geçirmiş gibi gösteren garip bir dönemin tam ortasındaydı.

"Sadece öldürülmesi gereken insanlar," diye cevap verdi Bear, sanki daha önce milyonlarca kez duyduğu bir şeyi tekrar ediyormuş gibi. "Kadın ya da çocuk yok, öyle bir şey yok. Sadece insanlar

skoru bilen ve sonuçlarını anlayan ya da MC ile uğraşıp bizim kazanmamızı sağlayan insanlar." Bear dağınık beyaz saçlarının arasından Preppy'ye baktı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Neden? Öldürülmesi gereken biri mi var?"

Sesi, The Beach Bastards'ın başkanı olan babasına çok benziyordu. Bear'ın babası uyuşturucu ve kadın ticareti yapan psikopat bir katildi, ancak Bear yine de üçümüz arasında en istikrarlı şekilde yetiştirilmeyi başardı.

"Hayır, dostum," dedi Preppy, soru saçmaymış gibi elini umursamazca sallayarak, ama yalan söylediğini biliyordum. Bunu gözlerinde gördüm. "Sadece merak ettim, hepsi bu."

Ayrıca kimin 'öldürülmesi gerektiğini' düşündüğü konusunda da çok iyi bir fikrim vardı.

Bear etrafına bakındı ve yaklaşarak bize de yaklaşmamız için el salladı. "Özel olarak eğitilmiş bu adamlarımız var. Babam onlara 'kapıcılar' diyor. İşlerinin ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu dramatik bir şekilde duraklayarak, Preppy ve benim onu teşvik etmemizi bekledi.

"Ne?" Tiki tamamen büyülenmiş bir halde sordu. "Ne yapıyorlar?"

Bear gülümsedi, Preppy'nin yemi yutmuş olmasından memnundu. "İnsanların öldürülmeye ihtiyacı olduğunda ya da öldürüldüklerinde devreye girip hiç olmamış gibi yapıyorlar."

Ellerini havaya kaldırarak bir silme hareketi yaptı ve yanlarına doğru uzattı. Arkasına yaslandı ve bizimle MC hakkında bir şeyler paylaşabildiği için memnun görünüyordu. The Beach Bastards'ın iç işleyişine dair bir fikir edinmesi ancak umuda dönüştüğünde gerçekleşmişti ve içinde büyüdüğü ama PROSPECT payını almadan önce hakkında pek bir şey bilmediği kulüp hakkında bize daha fazla şey anlatmaktan her zaman heyecan duyardı.

Çocuk doğuştan motorcuydu, ama her ne kadar bizi katılmaya ikna etmeye çalışsa da, bu bize göre değildi. Preppy ve ben planımızdan hiç sapmadık.

Hiç.

"Temizliğe ihtiyacınız olursa beni arayın. Bir şeyler söyleyebilirim. Sorun şu ki, bize bir iyilik borçlu olursunuz. İşler böyle yürür. Bu iyiliği ne zaman istersek isteyelim ya da bu iyilik ne olursa olsun, bunu yapmak zorundasınız." Bear bir sigara yaktı ve dumanını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu kadar saçmalık yeter çocuklar. Preppy, mal sende mi, değil mi?"

"Mallar?" diye sordum. Bugün ya da başka bir gün Bear'a satış yaptığımızın farkında değildim. Prospect'e dönüştüğünden beri otunu MC'den alıyordu.

Preppy ayağa fırladı ve koridordaki dolaba doğru yürüdü. Elinde yırtık bir çarşafıla örtülü bir şeyle geri döndü. "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bu-" Preppy elini çarşafın üzerinde salladı. "-bu senin doğum günü hediyen, seni nankör pislik." Çarşafı yere bıraktı ve ortasından tutup bir sihirbaz gibi kaldırdı. "Voila!" Geri çekildi ve gözlerim önümdeki şeye odaklandı. Bir karton kutuydu ve içinde bir şeyin parçaları vardı.

Sadece bir şey değil. Bir dövme tabancasıydı.

"Mutlu yıllar, seni lanet olası! Şimdi bu şeyi nasıl bir araya getireceğimizi bulalım, çünkü Bear ve ben senin eskiz defterinden hangi dövmeleleri istediğimizi seçtik bile." Gözlerime inanamayarak önümdeki ekipmana baktım.

"Eğer onu bir araya getirmeye başlaman biraz daha uzun sürerse, benimkinin kıcıma takılmasını isteyeceğim," dedi Bear ve beni sersemlemiş halimden çıkardı.

"Teşekkürler çocuklar." Kutuyu kucağıma aldım ve parçaları kurcalamaya başladım. "Peki ya Ayı?" "Evet, dostum?"

"Senin kıcına yaklaşmamın hiçbir yolu yok." "Anlaşıldı."

O gün ilk kez dövme yaptırdım. Çocukların eskiz defterimden seçtiklerini yapmadım. Çok ayrıntılılardı ve çizim yapabilmeme rağmen daha önce hiç dövme tabancası kullanmamıştım, bu yüzden Bear'ın istediği iç içe geçmiş yılanlarla dolu tam sırt parçası, The Beach Bastards logosu, ne yaptığımı bilene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Onun yerine Bear'ın kulağının arkasında küçük bir yonca vardı, ancak İrlandalı olup olmadığından tam olarak emin değilim. Preppy parmak eklemlerine PREP yazdırmaya karar verdi. Yazılar ince ve çarpıktı. Dünyadaki en kötü dövmelerdi. Kenarları patlamıştı, lanet olası bir karmaşaydı. Ama çocuklar onları sevdi ve ben de üzerlerinde biraz daha çalışmak için sabırsızlanıyordum.

"Çok gangsterim." Tiki, yeni dövülmüş eklemlerine hayranlıkla bakarak, "Çok gangsterim," dedi. "Doksan yaşındaki büyükannem kadar gangstersin," dedi Bear.

"Bear, büyükannenin göğsünde dövme ve mor saçları yok mu?" diye sordum.

"Elbette var," diye yanıtladı.

"O zaman, bence o bizim Preppy'den çok daha gangster," dedim.

"Şimdi gülüyorsunuz ama göreceksiniz. King bir dahaki sefere boynuma dövme yaptıracak. Gerçekten kötü görüneceğim."

"Hâlâ düğmeli gömlek, papyon ve pantolon askısı giyecek misin?" diye sordum.

"Evet. Her zaman. Benim tarzım bu."

Ayı kıkırdadı. "Sert ya da kaba görünmeyebilirsin ama insanların kafasını karıştırabilirsin."

Preppy ayağa kalkarak, "Sikerim böyle işi," dedi. "Gidip son eşyalarımı da almam lazım.

Üvey babamın. Geri döneceğim. Ben yokken benimle dalga geçmekten çekinmeyin, bok kafalılar." "Seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ben hallederim. Saat dokuzu geçti. Herif ya bardadır ya da kanepede sızmıştır. Bir saat içinde dönerim."

Preppy bu konuda hiç konuşmadı ama üvey babasının onu taşıdığı güne kadar dövmeye devam ettiğinden emindim. Her zaman hafifçe topallıyor ya da kaburgalarını tutuyordu. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda, genellikle bana spor yaptığını söylerdi. "Hayır dostum, bugün göğüs çalıştım, doğru yaptığında çok acıyor." Berbat bir yalancıydı ama ben ve Bear dışında sahip olduğu tek şey gururuydu. Her ne kadar onunla şakalaşsak da, Preppy'nin sarhoş bir pisliğin elinden zarar görmesi isteyeceğimiz son şeydi.

Preppy'den iki saat boyunca haber alamayınca bisikletime atladım ve üvey babasının hayatını boşa harcadığı karavan parkına doğru pedal çevirdim. Bisikletimi park eder etmez içeride bir kargaşa duydum.

"Hazırlık mı?" Seslendim. Cevap vermedi.

"SİKTİR GİT!" Prep'in içeriden kükrediğini duydum. Tiz sesi gergin çığlığıyla birlikte çatırdıyordu. Tek bir tekmeye çürük kapıyı kırdım.

Onun ötesinde gördüklerim yıllarca rüyalarımın girecekti.

Üvey babası Tim, Prep'i eski kadife kanepenin ucuna yatırmış, şakağına bir tabanca dayayarak öfkeyle içine sokuyordu. Kapıyı odanın içine doğru fırlattığımda, tabancasıyla birlikte dikkatini bana çevirdi. Preppy döndü ve onu yan yatırdı, silah yere düştü. Preppy silahı almak için hamle yaptı ama hala ayak bileklerine sarılı olan kot pantolonu ayağının takılmasına ve duvara doğru

düşmesine neden oldu.

"Defol git buradan, evlat. Siz ikiniz buradan daha iyi olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Sen lanet
olası

Yanlış. Samuel'e bir ders veriyordum. O buraya ait. Benden daha iyi değil ve bunu bilmesi gerekiyor."

Boş bira kutularını tekmeledim ve silaha doğru ilerledim. Hayatımda ilk kez kırmızı gördüğümü hatırlıyorum. Kırmızı görmek sadece bir deyim değilmiş, bunu öğrendim. Görüşüm damarlarımda kaynayan öfkenin rengine boyanmıştı. Parmaklarımı büktüm. Kemiklerimin içinde oluşan basıncı boşaltma ihtiyacıyla eklemlerim kaşınıyordu. Onu incitmek istiyordum ama bu istek, onu incitme *ihtiyacının* yanında ikinci plandaydı.

"Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?" Tim mutfak dolaplarına yaslanarak sordu. Yerden kalkarak ayağa kalkmaya çalıştı ama o bunu yapamadan ben silahı kaldırdım ve kabzasıyla şakağına vurdum. Tim küçücük mutfakta uçarak gitti ve kafasını buzdolabının kapısına çarptı.

"Vurun onu!" Preppy pantolonunu düzelterek seslendi. Burnundan kan damlıyordu. Yanağı şimdiden sarı ve mordu. Anlaşılan, Tim anal tecavüzün çocuğa bir ders vermek için daha uygun bir yol olduğuna karar vermeden önce fena bir dayak yemişti.

"Yani, beni yenecek misin, evlat? Bu mudur yani? Şimdi bana bir ders mi vereceksin, evlat?" Tim yerden başını kaldırıp bana baktı.

"Hayır," dedim, ürkütücü bir sakinlik üzerime çökmüştü. Öfke, hareketlerimi bir tür hassasiyetle kontrol altına almıştı. "Sana bir bok öğretmeyeceğim."

Tim'in boncuk gibi küçük gözlerinde korku okunuyordu.

"Sonra ne olacak, evlat? Polisleri mi arayacaksın? Çünkü buradaki polisleri tanırım. Bir bok yapmazlar!"

"Hayır," dedim, ona doğru bir adım attım, hala elimde tuttuğum silahı yere doğrultmuştum.

"O zaman ne bok yiyorsun evlat? Beni öldürecek misin?" Tim yüzümdeki olumlu ifadeyi görene kadar sinirli bir şekilde güldü.

Silahı kaldırdım, Tim'in alnına doğrulttum ve ateş ettim. "Evet."

Yirmi Yedinci Bölüm

Doe

King'in Preppy'nin ölümünü takip eden günlerde benimle konuştuğu TEK ZAMAN, Preppy'nin odasına gidip gömülmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey bulmamı istemesiydi. En azından, gerçek kelimeler yerine kullandığı homurdanma ve baş sallamadan anladığım buydu. King'in canı yanıyordu ve ben bu acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Preppy'nin odasına daha önce hiç girmemiştim ve kapıyı açtığımda onun odasının King'inkinden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Preppy büyük yatak odasındaydı. Oda temiz ve düzenliydi ama rastgele şeylerle doluydu. Kitap rafları, video oyunları, aksiyon figürleri ve her türden ıvır zıvır.

Şifonyerinin üzerinde tek bir fotoğraf vardı. Üçümüzün selfie'si. Bunu bir sabah King'in odasına girip bizi uyandırmak için yatağın üzerinde zıpladığında çekmişti ki bunu sık sık yapardı. King ve ben onun iki yanındaydık, saçlarımız birbirine karışmış ve yarı uykuluyduk. King gözlerini kapatıyordu.

Bizi bir daha asla böyle uyandırmayacaktı.

Preppy'nin dolabı her türden giysiyle dolup taşan geniş bir dolaptı. Bir duvar, hepsi özenle etiketlenmiş saklama kutularıyla kaplıydı. Bir kutu kısmen açılmıştı. Etiket *rastgele kızların odamda bıraktığı boklar* yazıyordu ve içi kadın kıyafetleriyle doluydu. Sanırım bu, Preppy'nin tüm kıyafetlerimi nereden aldığına dair gizemi çözüyor.

Awesome Fucking Bow Ties etiketli bir kutudan sarı bir gömlek ve Preppy'nin sahip olduğu en gürültülü papyonu, çok renkli kareli bir desen seçtim.

Birdenbire, cenazesinde giyeceği son kıyafetlerini ellerimde tutarken, her şey çok fazla gelmeye başladı. Yere çöktüm ve ceketini göğsüme bastırdım. Kalbim bir milyon kat daha büyük hissediyordu. Nefes alamıyordum. Tanıdığım tek gerçek arkadaşımın küçük bir parçasına tutunarak sessizce ağlamak dışında pek bir şey yapamıyordum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama uyuyana kadar ağlamış olmalıyım çünkü uyandığımda yanaklarımda kurumuş gözyaşları ve Preppy'nin takım elbisesi buruşmuş bir şekilde üzerimdeydi. Ayağa kalkıp ceketini yeniden askıya astım ve tam kırıksıklıklarını gidermek için dolap kapısının arkasına asmak üzereydim ki dolap kapısının arkasına bantlanmış bir şey gördüm. Küçük beyaz bir zarf. Ve Preppy'nin dağınık el yazısıyla yazılmış kelimeler:

AÇIN BENİ OROSPU ÇOCUKLARI.

* * *

KING, her türlü sohbetten kaçınmaya devam etmek için olduğunu düşündüğüm bir şekilde cenazeye bisikletiyle gitmekte ISRAR ETTİ. Yanaştığımızda, Gladys'in eski Buick'inin yanı sıra mezarlığın yemyeşil arazisinden geçen yol boyunca park etmiş birkaç bisiklet vardı.

En son gelenler bizdik. Bear ve bir avuç motorcu, Grace ve altı 'Growhouse Granny's' yerdeki dikdörtgen çukuru örten portatif tentenin altına oturmuşlardı bile

Preppy'nin parlak siyah tabutu üzerinde duruyordu. Hepsi siyah giyinmişti. Bazı nineler birbiriyle uyumlu siyah şapkalar takmıştı. King siyah yakalı bir gömlek ve kot pantolon giymişti.

İhtiyatı elden bırakıp sarı bir güneş elbisesi giydim. Sanırım Preppy'nin hoşuna giderdi.

Ön sıradaki nemli plastik sandalyelere otduğumuzda King elimi tuttu ve kucağına koydu, parmaklarımızı iç içe geçirerek beni kucağına oturtmadan yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı.

Vaiz King'e başıyla selam verdikten sonra yaşam ve ölüm hakkında konuşmaya başladı. Hatta daha önce hiç tanışmamış olmalarına rağmen Preppy hakkında birkaç şey söylemeye çalıştı. Ondan topluluğun sağlıklı ve saygın bir üyesi olarak bahsettiğinde kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Bir an için King'in soğukkanlı yüzünde bir gülümseme belirdi, Bear ise gölgelik direklerinden birine yaslandığı yerden bir kahkaha patlattı. Vaiz düşüncelerini toparlamak için durakladı, sonra devam etti.

"Bugün merhumumuz için söyleyecek sözü olan var mı?" Sesi mekanikti, sanki bir el kitabını okur gibiydi.

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebimdeki zarfı yokladım. Bear küçük kalabalığın önüne doğru yürümeye başladığında ayağa kalktım ve önünü kestim. King bana şaşkın bir bakış fırlattı ve Bear olduğu yerde durdu.

"Merhaba," dedim, bazı nineler sesi yükseltmek için ellerini kulaklarına götürdüğünde sesimin herkesin duyabileceği kadar yüksek olmadığını fark ettim. Tekrar denedim, bu sefer biraz daha yüksek sesle konuştum.

"Benim adım Doe ve Preppy'i, yani Samuelli çok uzun zamandır tanımasam da o benim arkadaşımdı. Harika bir arkadaş. En iyi arkadaşımdı. Onun hakkında ve benim için ne kadar önemli olduğu hakkında birkaç kelime söylemek istesem de, tipik Preppy formunda, o zaten bizden önce davrandı."

Cebimden zarfı çıkardım ve küçük, karalanmış el yazısıyla yazılmış defter sayfalarını açtım. Zaten okumuştum ve ağlamak istemiyordum, bu yüzden arkadaşımın onu toprağa vermeden önce arkadaşlarının duymasını istediği son sözleri okurken dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "Sadece bir uyarı, aramızda bazı olgun insanlar olduğunu biliyorum. Bu Preppy'den geldiği için, biraz... renkli bir dil içeriyor."

Özür dileyen bir ifadeyle, dikkati çoktan cep telefonuna kaymış olan ve başparmağı tuşlar arasında gezinen vaize baktım.

Arkadaşlar ve MoFo'lar,

Sanki son sözü sana bırakacağımı sandın.

Boş ver onu. Benim hakkımda söyleyecek güzel şeyler bulmaya çalışmanı istemeyecek kadar OKB'liyim, o yüzden kendim buldum. On yaşımdan beri bunu haftalık olarak güncelliyorum, içinde bulunduğum durum nedeniyle on ikiyi göremeyeceğimi ve ailemin, eğer onlara böyle demeye zahmet ederseniz, cenazemde bir şey söylemek için çaba harcamayacağını düşünüyordum. Ve bunun düşüncesi, beni toprağa verdiklerinde sessizlik düşüncesi benim için ölme düşüncesinden daha kötüydü. Ondan sonra bu bir tür alışkanlık haline geldi, ben de yapmaya devam ettim.

Zamansız ölümüm halinde, siz sikiklerin duymasını istediğim şey bu.

Eğer bu satırları en güzel cenaze kıyafetlerini giymiş bir kalabalığa okuyorsanız, asla ulaşamayacağımı düşündüğüm bir uzun ömürlülüğe ulaşmışım demektir. Yirmi altı yaşına

kadar geldim ve bu lanet olası bir yolculuk oldu.

Şimdiye kadar öldüm ve yakında lanet olası toprakta çürüyeceğim, solucanlar ve diğer rastgele böcekler tarafından yeneceğim. Ama benim için endişelenmeyin çünkü ben mutlu bir adam olarak öldüm. Geriye dönüp baktığımda, mutlu kelimesinin uygun bir tanım olabileceği bir hayat yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, ama yaşadım ve hepsi on bir yaşındayken, bu koca adam-çocuk beni adını vermeyeceğim bir zorbadan kurtardığı ve sonra arkadaşım olduğu için oldu. Siktir et, kabadayının adı Tyler Nightingale'di ve amcık hala lanet annesiyle yaşıyor ve Stop-N-Go'da gece vardiyasında çalışıyor. Siktiğimin dangalağı. Eve giderken arabasına yumurta at.

Neyse, konuyu dağıtmayayım.

O çocuk adam benim arkadaşımдан daha fazlası oldu. Bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaş oldu. Benim tek ailem oldu. Çocukluğumuz tamamen boktandı, ama onun sayesinde hayatlarımızı kendi kurallarımıza göre yaşayabildik. Vücudunun her yerinde çürükler olan ve ağzı bozuk sıska bir çocukla arkadaş olmak zorunda değildi. Başka tarafa bakabilirdi. Onu sonuna kadar rahatsız ettiğimde beni görmezden gelebilirdi. Yapabileceği pek çok şey vardı. Ama o beni ailesi olarak seçti, ben de onu ailem olarak seçtim.

Her ne kadar yolda tümsekler, biraz ıslahevi, biraz hapisane ve burada bahsedemeyeceğim bir sürü şey olsa da. Bu olaylara kötü seçimler olarak bakmıyorum. Onları hayatımın en destansı yolculuğunun önemli bir parçası olarak görüyorum. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir yolculuk. Kahretsin, 14 yaşından sonra yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ve en iyi arkadaşım olmasaydı ve o bir gece beni kurtarmasaydı, yaşayamazdım.

Bear'a bir selam göndermek istiyorum. Sana kocaman bir alkış, seni koca hayvan. Git gez. Git kendini yap. Kulübün seni tamamen yutmadan ve fikirlerinin nerede başlayıp nerede bittiğini göremeden önce yapmak istediğin her şeyi yap.

Hadi canım. Başta senin sadece sinir bozucu bir takıntı olduğunu düşünmüştüm ama meğer birden fazla arkadaşım olabilirmiş ve iyi ki sen olmuştun dostum.

Bear, King ve Doe'ya göz kulak olmalısın. Tanrı biliyor ya, bu ikisinin alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları olacak. Birbirlerini seviyorlar ama ikisi de kendi saçmalıklarını bir arada tutamayacak kadar aptal.

Geleceklerinde büyük başarısızlıklar görüyorum. Onların yanında ol. Saçma sorunlarının ötesini görmelerine yardımcı olun ve onlara dürüstlüğün ve anal seksin zevkleri hakkında vaaz verin.

Devam ediyoruz.

Gurur duymadığım şeyler yaptım. Beni yargılamadığınız için hepinize teşekkür ederim. Buna rağmen dostum olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bana uğruna ölmeye değer bir hayat verdiğiniz için teşekkürler. Elimde olsa her şeyi tekrar yapardım. O yüzden benim için ağlamayın, benim için mutlu olun. Hepiniz gibi ailemden daha çok sevdiğim, kendimden daha çok sevdiğim arkadaşlarım olduğu için mutlu olun ve hepimiz kendim için ne kadar deli olduğumu biliyoruz. Mutlu olduğum ve siz piçler de bunun bir parçası olduğunuz için mutlu olun.

Doe, eğer King kafasını kışından çıkarıp seninle evlenmez ve seni milyonlarca küçük erkek çocuğuyla hamile bırakmazsa, o aptalın tekidir ve söz veriyorum onun yerini almak için mezardan kalkacağım. Nasıl yapacağımı bulmam biraz zaman alabilir ama bunu

yapabilecek biri varsa o da benim.

King, kardeşim, yıllar önce sıksa bir ineğe şans verdiğin için teşekkürler.

Kıçımı kurtardığın için teşekkürler, ama bundan daha fazlasını yaptın. Hayatımı kurtardın. Bana bir hayat verdin.

Seni seviyorum,

dostum. Mutlu

olun çocuklar.

Şimdi ölü olmam lazım. Cenaze sonrası saçmalığı yok. Bu boktan nefret ediyorum. Git seviş. Bu beni mutlu eder.

Siktir. Parti. Eğlenin. Ve bilin ki hepinizi çok sevdim.

-Hazırlık

Not: Ayrıca tüm yerel gazetelerde yayınlanmasını istediğim kendi ölüm ilanımı da yazdım. Bu konuda ciddiyim. Bu gerçekleşmezse seni rahatsız edeceğim.

"Bir sonraki bölümü yüksek sesle okumalı mıyım bilmiyorum."

"Yap şunu!" Bear bana tezahürat yaptı. Çadırın diğer tarafından bile gözlerindeki yaşları

görebiliyordum ama şimdi yüzünde bir gülümseme vardı. "Hadi duyalım şunu!"

Kalabalık da katıldı ve bana başka seçenek kalmadı.

"Peki," dedim ve derin bir nefes alarak Preppy'nin otobiyografik ölüm ilanını hızlıca okudum.

Samuel Clearwater

26 yaşında Badass

MoFo

Bir patron gibi çıktı.

Arkasında seçtiği aileyi bırakıyor: King, Doe, Bear ve GG sürtükleri.

Tanrı ruhunu şad etsin... ve 10 inçlik sikini.

Tüm yas tutan grup kahkahalara boğuldu. Sadece birkaç kıkırdama değil, dizleri titreten, göbekten bir kahkaha. Notu bir kenara bırakıp King'in yanındaki yerime oturduğumda, Preppy'nin ne yaptığını anladım. Onun için ağladığımız düşüncesine katlanamayan bir adamdı, bu yüzden Preppy'nin her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Bizi güldürdü.

Hiç gülümsemeyen King'e baktım. Elini çektim ama dikkatini çekmek yerine ayağa kalktı.

Vaiz son sözlerini söylemeden önce King çoktan gitmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kral

KIZIM tecavüze uğramıştı ve en yakın arkadaşımı toprağa vermemizin üzerinden bir hafta geçmişti. Bu süre içinde, dünyada en çok nefret ettiğim kişiye duyduğum öfkeyi nereye koyacağımı bilemedim.

Hayır, Isaac değil. O orospu çocuğunu öldürdüm. Yakın mesafeden bir kurşunla kafasını dağıttım.

Dünyada en çok nefret ettiğim kişi bendim.

Doe'nun benim için yaptığı onca şeyden sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra, tecavüze uğrama ya da vurulma korkusu içinde bir hayat yaşamaktan daha iyisini hak ediyordu. Her ne kadar bu hayattan kurtulmak istesem de, bu bir anda vazgeçebileceğim bir şey değildi. Onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu ama aklıma ne gelirse gelsin, bu büyük yanlış tekrar düzelterek kadar büyük değildi.

Sonra aklıma geldi.

Onun için yapabileceğim tek bir şey vardı.

Lanet olası bir ters GOOGLE görsel araması. Doe'nun gerçekte kim olduğunu bulmak için tek gereken buydu. Yatağımda uyuduğu ilk gece telefonumdan çektiğim bir fotoğrafını yükledim ve arama tuşuna bastım ve işte oradaydı, sanki gözlerimin içine bakıyormuş gibi kameraya bakıyordu. Keşke o aramayı hiç yapmasaydım. Keşke onun gerçekte kim olduğunu hiç bilmeseydim.

Onun kim olduğunu ve benim için neler yapabileceğini bildiğim gerçeğini, onu bana geri getirmek için bir bahane olarak kullanmıştım. Onu ilk gördüğüm andan beri istediğim o olmasına rağmen.

Onu sonsuza kadar, gerekirse sırrını daha da uzun süre saklamayı planlamıştım. Şimdiye kadar.

On yedi yaşındaki Ramie Elizabeth Price.

Ya polis işinde çok kötüydü ya da kızın kim olduğunu bulmaya hiç çalışmamışlardı, çünkü kızın resmini ikinci kez arattıktan sonra, arama tuşuna basmamın üzerinden bir saniye bile geçmeden, dizüstü bilgisayarımda aşık olduğum kızın birden fazla resmine bakıyordum.

Kaybolmasıyla ilgili hiçbir haber yoktu, sadece çeşitli etkinliklerde çekilmiş fotoğrafları vardı. Balolar, galalar, bağış toplama etkinlikleri. Resimlerde o vardı ama değildi. Elbiseler, makyaj, sahte gülümseme, tabii gülümseme varsa.

Bulduğum son fotoğrafı neredeyse bir yıl önce çekilmiş. Yüzünde boş bir ifade vardı. Gözleri boştu.

Bu bakışı biliyordum. Ne yazık ki o bakışı onun yüzüne ben yerleştirmiştım. Kalbimi kıran bir bakıştı.

Kayıtsızlık.

Kendisinden biraz daha büyük görünen bir çocuğun elini tutuyordu ve çocuk baştan aşağı gülümsüyordu.

Kulak.

Bilgisayarın içinden uzanıp onun lanet elini kırmak ve sonra da her birini kırmak istedim.
inci gibi beyaz dişlerinden.

Senatör Westmore Bigelow Price, kızı Ramie Elizabeth ve uzun süredir birlikte olduğu sevgilisi Tanner Preston Redmond ile birlikte çocuk kanseri için para toplamak amacıyla düzenlenen Heart Ball Galası'nda.

Resimleri ikinci kez tarıyor olmama rağmen kanım kaynadı. Hangisi beni daha çok kızdırdı bilmiyorum. Kızıma dokunan çocuk mu? Ya da babası olarak listeledikleri adam.

Başkanlık için yarışan bir senator. Ne pahasına olursa olsun skandaldan kaçınmak isteyecek bir adam. Muhtemelen bu yüzden kayıp kızlarını bulmaya bile çalışmadılar.

Lanet olası pislik.

Mutfak masasından kalktım ve dizüstü bilgisayarını odanın diğer ucuna fırlattım. Bir dolaba çarptı ve milyonlarca parça halinde yere düştü.

Bear hışım ile mutfaka girdi. "Ne oluyor lan?" diye sordu, kırık dizüstü bilgisayara baktı. "Paçavraya mı döndün?"

"Bir yolculuğa çıkmamız gerekiyor," dedim, Doe ya da Ramie, ya da adı her neyse ve erkek arkadaşının görüntüsü hala maviden siyaha tekrar tekrar yanıp sönen kırık ekranda duruyormuş gibi artık bozuk olan dizüstü bilgisayara bakarak.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana bir şey söyle Bear ve dürüst ol. Max için senatöre yapacağımız ödeme için ihtiyacımız olan parayı bulma şansımız nedir?"

Mutfaka geldiğinden beri gözlerim ilk kez onunkilerle buluştu.

"Yok denecek kadar az, dostum" diye dürüstçe cevap verdi.

"O zaman lanet kamyonu getir. Ben sürerim."

"Ama hala kamyonu neden aldığımı söylemedin."

"Çünkü dostum, şeytanla yapılması gereken bir anlaşma var." Koridorda, aşık olduğum kızın yatağında huzur içinde uyuduğu yatak odamın kapalı kapısına baktım. O benimdi ve onu hep öyle düşünecektim. Ama o benim ona verebileceğimden daha iyi bir hayatı hak ediyordu, ki bu hayat onu her fırsatta incitiyordu.

Preppy'nin cenazesinden sonra ona gerçeği söylemeyi düşünüyordum. Şimdi, sadece onu ele verecektim.

"Peki bu senaryodaki şeytan kim?" Bear omuz silkerek sordu.

Senatörle görüşecek ve Max için velayet belgelerini imzaladığımdan emin olması karşılığında Doe'ya teklifte bulunacaktım.

Geriye kalan tek ailem.

Mutfak penceresinden dışarı baktım ama hiçbir şey göremiyordum. Sanki beyaz bir uçuruma, gitmek üzere olduğum ve asla geri dönemeyeceğim bir yere bakıyor gibiydim.

"Ben."

Bölüm Yirmi Dokuz

Kral

AŞIK OLDUĞUNUZDA, bunun gerçek olduğunu bilirsiniz çünkü o kişi için bir kurşunu bile göze alabileceğinizi fark edersiniz. Ve bir ebeveyn olduğunuzda, çocuğunuzu korumak için sadece kendi bedeninizi değil, sevdiğiniz kişinin bedenini de canlı kalkan olarak kullanabileceğinizi fark edersiniz.

Orası benim var olduğum yer.

Senatörün bir hayatı ve erkek arkadaşı olan bir kızı vardı. Onu yanımda tutarak, bulaşmaması gereken işlere bulaştırarak Doe'ya iyilik yapmıyordum. Preppy'nin ölümüne sebep oldu. Onu korumasız bir şekilde dışarıda bırakarak kızıma iyilik yapmıyordum. Babasına ihtiyacı vardı. Ailesine ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı.

Onun için her şeyden vazgeçecektim. Ödemeyi yapamazdım ama senatör takas teklifimi kabul ederse, elimdeki parayı tutabilirdim ve bu da evi satmaya ve radardan kaybolup kimsenin kim olduğumuzu bilmediği bir yere gitmeye yeterdi.

Ben ve Max.

Ona iyi bir baba olacaktım. İyi bir etki. İyi bir rol model. Bize iyi bir mahallede bir ev alacak ve onu iyi bir okula gönderecektim. Yatmadan önce ona kitap okuyacaktım. Bu işi başaracaktım çünkü başarmak zorundaydım. Ortadan kaybolacaktım çünkü hayatım yeniden ortaya çıkacaktı.

En iyi arkadaşımı kaybettim ve bu bana er ya da geç kız arkadaşımı da kaybedeceğimi fark ettirdi. Çünkü onun kim olduğunu en başından beri bildiğimi öğrendiği anda benden sonsuza dek nefret edecekti.

Max'e ihtiyacım vardı çünkü elimde kalan tek şey oydu ve bunu mahvetmemeye kararlıydım. Beni dinleyen tüm tanrılara dua ettim, eğer onunla birlikte olabilirim her şeyi yoluna koyacaktım. Ona her şeyimi verecektim.

Aşkım.

Kalbim.

Kızım.

Benim her şeyim.

Kalbimi kıran ve aynı zamanda şarkı söyleten bir karar verdim. Bir parçam hep eksik kalacakmış gibi hissetsem ne olurdu? Boş versene. Kızıma sahip olacaktım.

Ve o benim kalbimdi.

Max'e karşılık Doe'yu, Ramie'yi, Pup'ı ya da ona ne isim vermek isterseniz onu babasına geri verecektim.

Doe'ya olaklardan bahsetmeyerek ona bir seçenek sunmuyordum. Ama başından beri sakladığım şeyi öğrendiğinde bana bir canavarmışım gibi bakacağından hiç şüphem yoktu.

Ama sonra tekrar, ona hayatını geri verdiğim için bana minnettar olabilir.

Belki de değil.

Senatörün ofisine giden yol boyunca umursamıyormuş gibi davrandım.

Hayatımın geri kalanında rol yapmaya hazır olmam gerekecekti.

"Randevunuz var mı?" diye sordu kıvrıcık siyah saçlı ve burnunun üzerinde koyu renkli çilleri olan resepsiyonist, bilgisayarından başını kaldırmadan.

"Benim adım Brantley King ve lanet bir randevuya ihtiyacım yok. Beklediğimi söyle.

Bunu ona ver. Beni görmek isteyecektir."

Doe'nun bu sabah uyurken çektiğim katlanmış fotoğrafını masasının üzerine koydum. Cevap vermesini beklemedim. Bekleme alanında, masasına bakan plastik bir sandalyeye oturdum. Sonunda bilgisayarından başını kaldırdığında çenesi düştü. Muhtemelen senatörü görmek için bekleyen bana benzeyen birini daha önce hiç görmemişti. Göze çarpmamak için sabrım yoktu. Fikrimi değiştirmeden önce bir şeyler yapmalıydım ve yapmalıydım.

Resepsiyonist ayağa kalktı ve koridorda yürüdü. Birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve telefonundan bir numara çevirdi. Ahizeye fısıldarken elini ağzına götürdü.

Sahte bir gülümsemeyle, "Senatör Price şimdi sizinle görüşecek," dedi ve telefonu tekrar beşiğine yerleştirdi.

Ayağa kalktı ve çift kapılı bir girişe sahip bir ofise gelene kadar koridorda onu takip ettim. Kapıyı açtı ve geçmeme izin vermek için kenara çekildi. İçeri adımımı attığımda kapıyı arkamdan kapattı. Bir tıkırtı daha duyuldu, eminim bu onu da kilitlediği anlamına geliyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum Bay King ve sizi bu ofise almamın tek nedeni metal dedektörlerinden geçmek zorunda olduğunuzu bilmem. Yani silahlı olmadığınızı biliyorum," dedi Senatör, büyük maun masasının arkasından ayağa kalkarak ve resepsiyon görevlisine verdiğim resmi elinde tutarak. Oyun alanını eşitlemeye çalışıyordu ama tüm kartların benim elimde olduğunu anlamış gibi görünmüyordu.

"İşte bu noktada yanılıyorsunuz Senatör." Gömleğimin önünü kaldırdım ve tabancayı pantolonumun önünden çıkardım. Büyük metal rodeo kemer tokası ödülümü takıyordum. Panayırda bir koyunu dolaştırdığım için almıştım. "Bu metal kemer tokaları hakkında çılgınca bir şey. Her seferinde alarmları çaldırıyorlar."

Senatör tekrar yerine oturdu ve ellerini masanın üzerinde kavuşturarak önündeki sandalyeyi işaret etti. "O zaman bu saçmalığı keselim, olur mu?"

Masasının yanındaki rafta duran bir resim gözüme çarptı. Pup'ım şimdikinden birkaç yaş daha gençti, bir çeşit kumsaldaıdı, gülümsemesi hiç görmediğim kadar büyük ve parlaktı. Bir zamanlar mutluydu ve o mutluluğu görmek anlaşmamı teklif etmemi kolaylaştırdı.

"Kızınız elimde. Bana onun nerede olduğunu neden bilmediğini ve onu neden aramadığını anlatmak için on saniyen var. Gerçeği söyle. Saçma sapan bir yalan da değil," diye uyardım.

Senatörün gözleri büyüdü. "Kızıma zarar vermemiş olsanız iyi olur, bana yardım edin..." Aniden ayağa kalktı, sandalyesi geriye doğru devrildi ve yere düştü. "Ne biliyorsun ki?"

"Sakin ol lan. Bildiğim tek şey büyük mavi gözleri ve gergin olduğunda çok fazla konuşma eğilimi olduğun." Ve sonra sırf eğlence olsun diye ekledim, "Tahrik olduğunda kalbinin nasıl daha hızlı attığını biliyorum."

"Kızıma ne yaptın lan sen?"

"Oh, hayır. Bu işler böyle yürümez. Önce bana cevap vermelisiniz. Neden kayıp olduğunu bildirmediğiniz? Neden onu aramadınız?"

"Neden bakmadığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu senatör, koltuğuna geri yerleşip gergin bir şekilde ellerini ovuşturarak.

"Çünkü senatörün kızı kaybolursa, bunun büyük bir olay olacağını düşünürsünüz. Tüm haberlerde falan. Ve öyle değil."

Senatör Price sandalyesini yerden kaldırıp oturdu ve ellerini gözlerine götürdü. "İnsanlara Paris'te eğitim gördüğünü söylüyorduk. Ama sizin de bildiğiniz gibi gerçeği" diye itiraf etti. "Onun kayıp olduğunu bildirmediğim çünkü Ramie sorunlu bir çocuktur. Yanlış insanlarla takılmaya başladı. Her seferinde haftalarca ortadan kayboluyordu. Bu sefer aylar oldu ve kredi kartımı bile kullanmadı. Annesi ve ben onun isyan ettiğini, bize bir çeşit ders verdiğini düşündük. Hışım ile çıkıp gitmeden önce büyük bir kavgaya tutuşmuştuk. O zamandan beri onu görmedik."

"Yani, sorunlu bir çocuk olduğu için mi kayıp ihbarında bulunmadınız? Yoksa yeniden seçilmek üzere olduğunuz ve bu hikayenin o mükemmel siyasi imajınızı zedeleyeceğinden korktuğunuz için mi?"

"Sarah Palin'e ne olduğunu gördünüz mü, on altı yaşında bekar ve hamile bir kızı olduğunu öğrendiklerinde? Bu onu öldürdü! Bunu partime yapamazdım ve Ramie'nin gerçekten kayıp olmadığını biliyordum. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi kaçıp gitmişti. Ben de bahaneler, yalanlar uydurdum. İnsanlara duymak istediklerini söyledim ve annesiyle birlikte her gün en azından araması için dua ettik." Perişan görünüyordu. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Evet. O iyi."

Senatör rahatlamış bir nefes verdi.

"Neden eve hiç gelmedi? Bizden gerçekten bu kadar nefret mi ediyor?" diye sordu parmaklarını şakaklarına bastırarak.

"Hatırlamıyor. Bir çeşit kaza geçirmiş. Hafızası olmadan uyandı. Kendi adını bile bilmiyor."

"Ne?" Tekrar ayağa kalktı. "Beni ona götür. Hemen! Onu görmem gerek!" diye bağırdı.

"O kadar hızlı değil." Bir elimi kaldırdım. "Yerinize oturun, Senatör. Görünüşe göre halletmemiz gereken küçük bir takas var."

Tekrar yerine oturdu. "Evet, tabii ki. Şartlarınız nedir?"

"Saçmalık yok. Para yok. Teklif ettiğim şey düz bir takas. Max'e karşılık Ramie. Benim kızım. İşte bilgileri." Masasına bir makbuz koydum. "Arkasında kızımın adı, sosyal güvenlik numarası, kaldığı koruyucu ailenin adresi ve benim tüm bilgilerim var. Benim evimde ol. Yarın öğlen. Max'i ve tüm velayet belgelerini getir, bana kızım üzerinde tam haklar ver ve ancak o zaman seninkini geri alacaksın." Kelimeler ağzımdan çıkarken acı veriyordu ama söylenmeleri gerekiyordu çünkü takasın yapılması gerekiyordu.

"Ayarlanabilir ama bir günden fazlasına ihtiyacım var," dedi senatör, başparmaklarını endişeyle birbiri üzerinde tekrar tekrar karıştırarak. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Yarın öğlen. Eğer orada olmazsan, Max'i getirmezsən-" Döndüm ve son bir kez onunla yüzleştim. "Kızımın boğazını keseceğim. Hiç tereddüt etmeden. Eğer kızımı alamazsam, senin de almana izin vermem. Ondan sonra bana ne olacağı umurumda bile değil."

Nefes vermek için arabaya binene ve Bear otoparktan çıkana kadar bekledim. "Nasıl geçti?" Bear sordu.

İçimi

çektim. "O

kadar kötü
mü?"

"Olabileceği kadar iyi geçti. Benim iç geçirdiğim şey yaptığım şeydi."

"Orada tam olarak ne yaptın?" "Sadece ticaret yaptım, Doe."

"Ne için?" diye bağırdı.

"Kim için," diye düzelttim. "Tamam, kim için?"

"Max. Doe'yu Max ile takas ettim."

"Oh. Tanrım. Siktir."

"Evet, bu her şeyi özetliyor," dedim elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Ruhumu satıp satmadığımdan emin değildim ama şimdi sattığımdan eminim."

Otuzuncu Bölüm

Kral

Doe ile yataktaydım. Saat neredeyse gece yarısıydı ve ben şimdiden öğlene kadar saatleri sayıyordum. Öğlen, annemin yangında yanmasına izin verdiğim gece onu kollarımda tuttuğumdan beri Max'i ilk kez göreceğim zamandı.

Öğle vakti aynı zamanda kızımı son görüşüm olacaktı.

Doe olması gereken kişi, doğduğu kişi, Ramie Price olacaktı. Geri döndüğü lüks hayatı fark ettikten sonra muhtemelen dikiz aynasından bana bakma zahmetine bile girmeyecekti. Başından beri onun için yeterince iyi değildim ve bu onun için yaptığım hem en bencil hem de en özverili şey olacaktı.

Onu geri veriyordum.

Kızımı geri alıyordum.

Hiç bu kadar mutsuz ve aynı zamanda heyecanlı olmamıştım. Birkaç ay önce, Max'i geri alırsam bunu tek başıma yapacağımı düşünmemiştim. En azından Preppy'ye sahip olacağımı düşünmüştüm. Sonra, Doe'nun da resmin içinde olacağını düşündüm.

Artık sadece bana kalmıştı.

Bacağımı onunkinin üzerine kaldırdım. Yeterince yaklaşmadım. Onu benimle birlikte olmak için olduğu kişiyi bırakmaya ikna etmişim ama Preppy'nin aksine, geçmiş hayatı mezardan kalkmış ve arama düğmesine bastığımdan beri peşimi bırakmıyordu.

Onu tutmaya değmeyen bir balık gibi geri atıyordum. Ama o tutmaya değerdi.

O her şeye değerdi. Ona veremediğim her şeye.

Eğer ruh eşi diye bir şey varsa Doe'nun benim olduğuna hiç şüphem yoktu. Sorun Ramie'nin olmamasıydı. Ramie'nin bir erkek arkadaşı vardı. Ramie'nin parası vardı. Ramie'nin dövme ve şiddet eğilimli bir suçluyu içermeyen bir geleceği vardı. Ramie kendini tehlikeye atmak, vurulma riskini göze almak ya da ikimizden birinin yaralanacağı ya da öleceği konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Onun için daha fazlasını istedim. Onun ve benim kalbimizi kırmak ve ikimizin de iyileşmesi için bu işi bitirmek istiyordum.

O ailesiyle. Ben de benimkiyle.

Onu sırt üstü çevirdim ve üzerine yuvarlandım. Bacaklarını açarak, tatlılığını son bir kez tadana kadar kendimi alçalttım. Dilinin üzerinde bir iniltiyle uyandığında kıvrımlarını yavaşça yaladım. Gözlerimden yaşlar boşandı. İlk gözyaşı düştüğünde onu ilk orgazmına kadar yalamıştım. İçine girip sadece şimdiye kadar sahip olduğum en harika amcığa ve tanıdığım en harika kıza değil, aynı zamanda sahip olabileceğimi bildiğim en büyük aşka da şiddetle sokmaya başladığımda gözlerinin kapalı olmasına sevinmişim.

Tek aşk.

Eğer işler farklı olsaydı, parmağına bir yüzük takardım. Karnında bir bebek. Max'imiz olurdu.

Preppy'miz olurdu. Hep istediğim ama var olabileceğini hiç bilmediğim aile olurduk.

Çünkü öyle bir şey yoktu.

Preppy ölmüştü ve kızım içine doğduğu ayrıcalıklı hayata geri dönmek üzereydi.

Kalçalarımın her hamlesinde onu sevdiğimi söyledim. Ona üzgün olduğumu söyledim. Sonsuza

kadar kalmasını istediğimi söyledim. Ona çocuğumu doğurmasını dilediğimi söyledim. Yüksek

sesle konuşmaya cesaret edemediğim her şeyi ona seksle anlattım. Eğer her şey farklı olsaydı

sonsuz kadar birlikte olacağımızı söyledim.

Sonsuza kadar.

Hayatımda bu kelimeyi hiç kullanmamıştım ama onu bir başka orgazmın eşiğine getirirken hâlâ

yarı uykulu olan Doe'ya bakınca sonsuza dek nasıl görüneceğini gördüm.

Ve çok güzeldi.

Çenemden asi bir gözyaşı damladı. Doe'yu o anda içinde bulunduğu uyku sersemliğinden

uyandırmaya fırsat bulamadan uzanıp avucumun içinde yakaladım.

Gerçekten nasıl hissettiğimi öğrenmeden önce.

O gitmeden önce.

Sonsuza kadar.

Ertesi sabah, hayatımda ilk kez bir kadınla seviştim. Sevişmedim. Seks yapmadım.

Onu hep öptüm. Onu iki insanın olabileceği kadar yakın tuttum. Ona çok güzel olduğunu

söyledim. Onunla ilgili her şeyi sevdiğimi söyledim.

"Seni seviyorum" diye fısıldamak için orgazmın eşiğine gelmesini bekledim. Beni duydu mu

bilmiyorum ama bunu ondan çok kendim için söylüyordum.

Hâlâ şansım varken bu sözleri söylemem gerekiyordu.

Sanırım bir parçam Doe'yu, gözlerimin onunkilere dikildiği ilk andan itibaren sevdi. Perili,

güzel, korkmuş. Onu istedim, bedenim ve ruhumla.

Ona sadece birkaç saat daha sahip olacaktım ve bu sürenin her saniyesini kızımın içinde

geçirecektim.

O hala benim kızımken.

* * *

Doe

Gece boyunca her uyandığımda King bana dokunuyordu. Sanki ne kadar yakın olursak olalım, yeterince yakın değilmiştiz gibiydi.

Rüyamda beni sevdiğini söylüyordu. Bir keresinde, dövmemi bitirdikten sonra, bana *çenemi kapamamı ve seni sevmeme izin* vermemi söylemişti. Ama rüyamda duyduğum şey gerçektir.

Ters giden bir şeyler vardı. Bunu iliklerime kadar hissettim. Ona canını sıkan şeyin ne olduğunu sordum ama o beni başından savdı ve benimle sevişmeye devam etti.

Saatlerce.

Belki de Preppy'nin düşüncelerinde kaybolmuştu ve sadece onun yanında olmama ihtiyacı vardı.

Öyleydim.

O sabah birlikte geçirdiğimiz zaman daha önce onunla yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Isaac beni zorladıktan sonra ona tekrar iyi olduğumu söyledim. Hayatta bir andı, korkunç bir

andı. Ama iyi olacağımı biliyordum. King yanımda olduğu sürece iyi olacaktım.

Her şey yoluna girecekti.

Çaresizce, tutkuyla, bana ince bir cam karesiymişim gibi dokunan karmaşık bir adama aşkıttım ve o benim kırılacağımdan korkuyordu.

Sikini klitorisime doğru sürüklerken bana ne kadar muhteşem olduğumu fısıldadı. Benden

çekildi ve tekrar içeri girdiğinde hassas sinir demetime sürtündü.

Duygularım canlıydı ve sorularla doluydum.

İçimde olmayı ne kadar çok sevdiğini fısıldadı. Bu kadar pislik olmamayı ne kadar dilediğini.

Dünyayı nasıl hak ettiğimi. Onun benim için yeterince iyi olmadığını.

Sonra freni boşalmış bir yük treni gibi çarptı ve kalbim göğsümün içinde sıkışıp kaldı. King veda ediyordu.

* * *

Uyanıp giyindiğimde güneş çoktan gökyüzüne yükselmişti. Her an King'in kapıyı kırıp içeri girmesini ve gitmemi istediğini söylemesini bekliyordum. Beklemek korkunç bir şeydi. Eşyalarımı toplayacaktım ama orada gerçekten bana ait olan hiçbir şey yoktu.

Üzerime bir şeyler giydim ve King'i bulmak için dışarı çıktım. Boynumu uzatıp beklemektense celladı aramaya koyuldum. Onu dışarda, kısa süre önce verandada eksik olan tek şey olduğuna ikna ettiğim salıncakta sallanırken buldum.

"Neler oluyor?" Ona sordum. "Bir sorun var. Anlat bana." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Her şey, bebeğim. Her şey yanlış," dedi King, verandanın korkuluklarından yukarı bakarak.

Ona doğru yürüdüm ve ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Kucağına oturdum ve kollarımı boynuna doladım. Burnunu göğsüme gömdü.

"Anlat bana. Lütfen," diye yalvardım.

"Yardım edebilirim." "Edemezsin. Kimse edemez."

"Beni korkutuyorsun. Bana sorunun ne olduğunu söylemelisin."

"Lanet olası kalbim kırıldı," dedi gür sesini yükselterek. "Neden?

Kim kırdı?" Ben sordum.

"Sen yaptın," dedi, gözlerinde yaşlarla bana bakarak.

Şaşırmıştım. Onu kırmak için ne yapmıştım? Onun üzerinde böyle bir gücüm var mıydı?

Yaklaşan bir arabanın sesi ikimizin de başını garaj yoluna çevirdi. Koyu renkli camları olan siyah bir şehir arabası evin önüne yanaştı.

"Benim için bir şey hatırlar mısın?" King kafamı arabadan ona doğru çevirerek sordu.

"Her şey," diye cevap verdim. Ve bu doğrudu. Onun için her şeyi yapardım.

"Seni sevdiğimi unutma," diye fısıldadı.

O söylemişti. Sadece hayal etmedim.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" King'in yaklaşan aracı fark etmemesini bile tuhaf bularak sordum.

Beni sevmesini istiyordum, özellikle de ona uzun zamandır aşık olduğumu bildiğim için, ama bunu söyleme şekli ve o sabah yaşananlar bana olan bitenin çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Bana neler olduğunu anlat!" Kucağından fırladım.

"Bebeğim," dedi bana doğru uzanarak.

"Hayır! Bana *bebeklik* yapma! Bana neler olduğunu anlat!"

King sonunda şehir arabasına doğru baktı. Şoför arabadan indi ve arka koltuğun kapısını açarak etrafta dolaştı.

Benden biraz daha büyük, koyu sarı bukleli bir çocuk arka koltuktan indi. Siyah Chucks ayakkabı, gri şort ve kırmızı bir Batman tişörtü giymişti. Bana bakana kadar onu tanıyamadım. Ya da en azından gözlerinden.

Kestane kahverengisi.

Rüyamdaki gözler.

Çocuk yaklaşırken sersemlemiş bir halde verandada donup kalmıştım. "Ray? Ray, bu gerçekten sen misin?" diye sordu bana bakarak.

Yüzündeki ifade sıkıntılı ve yorgunluktan öfkeli ve intikamcı bir ifadeye dönüşmüş olan King'e baktım. Çocuğa hançer gibi bakıyordu. Çenesi o kadar gerilmişti ki dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Ray kim?" King'e sordum.

"Yapma lan bunu," diye çıkıştı Bear kapı aralığından.

"İçeri gir lan," diye bağırdı King.

"Tamam. Bu senin lanet hayatın. Zaten olduğundan daha da berbat et. Preppy bunun için kıcına tekme basardı. Kız kardeşimi ziyarete gidiyorum. Burada kalıp bu saçmalığa tanıklık edemem." Bear verandaya çıktı ve beni yanağımdan gagaladı. "Seni seviyorum güzel kız," dedi ve evin yan tarafında kayboldu. Bir an sonra bisikleti vızır vızır geçti ve ardından tozu dumana kattı.

"Sen," diye yanıtladı King sonunda. "Sen Ramie Price'sın."

"Ray, beni hatırlamadın mı?" diye sordu çocuk. "Ben Tanner. Kim olduğumu bilmiyor musun?" King'e döndüm. "Bu da ne? Kim o? Neden burada?"

"O senin... erkek arkadaşın." Kelimeler sanki ağzına saplanıyormuş gibi zorla dilinden döküldü.

"Benim neyim?" Cevap vermesini beklemedim. "Geleceğini biliyor muydun?" Sonra anladım ve boğuk bir nefes aldım. "Kim olduğumu biliyor muydun?"

King hiçbir şey söylemedi ama en önemlisi, bunu inkâr da etmedi.

"Ne zamandır biliyorsun?" Fısıldadım.

King ayakkabılarına baktı.

"Ne zamandır biliyorsun lan?" Bağırdım.

"En başından beri," diye itiraf etti. "Sen kaçtıktan sonra senin için tekrar geldiğimden beri."

"Kaçtıktan sonra mı?" Tanner bana varlığını hatırlatarak sordu.

"Tüm zaman boyunca mı?" Sanki göğsüme bir bıçak saplamış gibi hissederek sordum. "*Bunca* zamandır kim olduğumu biliyor muydun?"

"Ne dememi istiyorsun? Ben boktan bir insanım ve boktan şeyler yapıyorum. Bunu biliyordun. Sana bunu söyledim ama sen yine de bana aşık oldun." Elini başının üzerinde gezdirdi.

hayal kırıklığı. "Artık bitti. Yeni hayatına hoş geldin. Ya da *eski* hayatına demeliyim," diye tükürdü King.

Gözlerini indirdi. "Tüm bu saçmalıklardan daha iyisini hak ediyorsun zaten." Elini eve doğru salladı. "Benden daha iyisini hak ediyorsun. Senin bir ailen var. Git onlarla ol ve benim varlığımı unut."

Gözleri ön bahçede duran ve yüzünde şaşkınlık ifadesi beliren Tanner'a kaydı. Ben ve King arasında gidip geldi.

"Ne oluyor-" diye sormaya başladı Tanner.

"Kapa çeneni," diye tersledi King ve çocuğu etkili bir şekilde susturdu.

"Bu senin vereceğin bir karar değil," dedim ona. "Nereye gideceğime ya da kiminle gideceğime sen karar veremezsin."

King, "Aslında öyle," diye itiraz etti.

"Bu da ne demek şimdi? Ne yaptın lan sen?" "Ray!" diye

bağırdı çocuk tartışmamızın üzerine.

King sanki merdivenlerden aşağı atlayacak ve elleriyle kafatasını ezecekmiş gibi ona baktı.

"Buraya gel," dedi Tanner nazik bir sesle. "Sadece bir saniyeliğine. Sadece seni görmek istiyorum. Seninle konuşmak istiyorum."

King'e dönüp baktım ve kafama dank etti. Bu benim vereceğim bir karar değildi çünkü o beni ele veriyordu.

Dün gece ve bu sabah bunun içindi. Vedalaşıyordu.

King, Tanner'la konuşmam için onayını aldığımı söylercesine başını salladı. Ona gözlerimi devirdim. Onun lanet onayına ihtiyacım yoktu.

Merdivenleri teker teker inmeye başladım. En alta geldiğimde, en alt basamağa oturdum. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" Tanner çömelip ellerini dizlerinin üzerine koyarak sordu.

Başımı salladım. "Gözlerini hatırlıyorum ama başka bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Dediğim gibi, benim adım Tanner. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık. Lisedeki dört yıl boyunca mezuniyet balosu kral ve kraliçesiydik," dedi gülerek. Sonra yüzü ciddileşti. "Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Her zaman sevdin." Tanner kızardı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorken kendimi sana tanıtmak garip geliyor."

"Ben kimim?" Tereddütle sordum.

Tanner yanımdaki basamağa oturdu, aramızda biraz mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. Tanner'ın her hareketini izlediğini anlamak için King'e dönüp bakmama gerek yoktu. Bakışlarını sanki tenime vuran güneş ışınlarıymış gibi sırtımda hissediyordum. Tanner kumsal gibi kokuyordu. Asi saçları gözlerinin içine düşüyordu. Konuşurken saçlarını yolundan çekti. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve sol yanağındaki gamze ortaya çıktı.

"Siz sevgili Ramie Elizabeth Price'sınız. Dr. Margot Price ve Senatör Bigelow Price'ın kızısınız. Doğu Palm Cove'da yaşıyorsun, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Sanat okuluna kayıtlıydın ve sonbaharda başlaman gerekiyordu. Sen ve ben önce yaz boyunca Avrupa'yı dolaşacaktık ama sonra ortadan kayboldun."

Benim bir adım vardı.

Ramie. Ramie. Ramie.

"Ramie," diye fısıldadım, ismi dilimin üzerinde test

ediyordum. Hâlâ bir şey yoktu.

"Polise gittim. Kimsenin beni aramadığını söylediler. Kayıp ihbarı da yok. Neden?

Kaybolduğumda beni aramadın mı?" Ben sordum.

Tanner başını salladı. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama bir arkadaşın vardı ve bazı kötü şeyler yaşıyordu. Başı çok belaya girmişti. Bir not bıraktın, kaçtığını söyledin. Seni aramadılar çünkü bulunmak istemediğini düşündüler. On sekiz yaşına yeni girmiştin. Yetişkin biriydin. Kayıp ihbarı yapılmadı çünkü kayıp değildin. Sadece gitmiştin."

"Gittim mi?" Ben

sordum. "Evet."

"Seni terk mi ettim?"

"Evet," diye itiraf etti. "Beni terk ettin. Ve anneni. Ve babanı. Herkesi." Bir annem vardı.

"Annem neden burada değil?" diye sordum.

"Seni bunaltmak istemedik. Annen evde senin gelmeni bekliyor ama baban arabada." Tanner, garaj yolunda hâlâ çalışmakta olan, camları karartılmış arabayı işaret etti.

"Hâlâ hatırlamıyorum. Geçmişimden birini görürsem, bana kim olduğumu söylerlerse hatırlayacağımı sanıyordum ama hatırlamıyorum." Başım döndü. Eğer onu yüz yüze hatırlamıyorsam, hiç hatırlayacak mıydım?

Hiç kimseyi hatırlayacak mıyım?

"Yapacaksın, ama bu zaman alacak. Sadece bir süreliğine her şeye alışman gerekiyor. Normal rutinine. Sana geri gelecektir. Aceleye getirmeyeceğiz. Annen zaten en iyi doktorları çağırdı.

Uzmanlar. Kısa sürede eski haline döneceksin," dedi omzumu dürterek.

King onlara her şeyi anlatmıştı. En azından annemin doktorları hazırda bekletmesine yetecek kadarını.

Vazgeçtiğim kız her şeye rağmen geri dönmüş olabilir.

Arabanın arka kapısı tekrar açıldı ve keskin siyah takım elbiseli, kırmızı kravatlı, uzun boylu bir adam dışarı çıktı.

"Kim o?" Tanner'a sordum.

"Baban," dedi bana. "Senatör."

"Ramie," dedi adam. "Annen çok endişeli. Hadi gidelim. Arabaya bin," dedi sertçe, takım elbise ceketinin alt düğmesini ilikleyerek.

Dışarısı doksan dereceydi ve alnında bir damla bile ter yoktu. Yanaklarında kızarıklık yoktu. Sanki sıcaktan etkilenmeyecek kadar önemliydi.

Üstümden, King parmaklığın üzerinden öne doğru eğildi. Tam tepesindeki güneşin ışığıyla, devasa gövdesi yere bir gölge düşürdü.

Gerçekten bir kral gibi görünüyordu. Dikkate alınması gereken bir güç. Zeus, dünyanın üzerindeki tüneğinde. Senatör, Kral'ın gölgesinden sanki gölgede duramayacak kadar iyiymiş gibi çıktı. Bu durum

Be

n. King'den daha iyi değildi.

Kimse değildi.

King kötü bir adamdı ama benim kötü adamımdı. Bundan daha fazlasıydı. O benim dünyamdı.

Benim kalbimdi.

Bu insanlar daha önce kim olduğumu biliyor olabilirlerdi, ama ben artık kim olduğumu biliyordum ve King'le sahip olduğum her şeyi bir arayış için söküp atmadan önce bu iki versiyonumun nasıl

birleŖeceđini bulmam gerekecekti.

bilinmeyen bir şey.

King, "Senatör," diyerek adamı onayladı.

"Bay King," diye selamladı senatör, eliyle gözlerini güneşten koruyarak. "Max nerede?" King acı acı sordu.

"Yakında, yakında burada olacak. İçinde onun olduğu başka bir araba buraya doğru geliyor." "Ticaret ticaret demektir." King öyle dedi. "Max buraya gelene kadar hiçbir yere gitmiyor." Sonra aklıma geldi. King başka seçeneğim olmadığını söylemişti ve şimdi nedenini biliyordum.

Eğer kalırsam, King kızını geri alamayacaktı. Bahsettiği takas Max'e karşılık bendim.

"İşte geldi," dedi senatör başka bir araba garaj yoluna yanaşırken. King arabaya doğru ilerlerken üzerimden atlayarak merdivenlerden indi. Araba durur durmaz King arka kapıyı açtı.

"Max?" diye bağırdı arabanın içinde.

Sürücü aracın etrafında döndü ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. King'in bileğine metal bir kelepçe geçirdi.

"Orada değil," diye bağırdı King, kelepçeyi çekiştirerek. "Bu da ne böyle? Nerede o?"

Şoför olduğunu düşündüğüm adam King'in diğer kolunu öne doğru bükte ve önündeki kelepçeleri sabitledi.

"Ne yapıyorsun sen?" King'e doğru koşarak bağırdım. "Bırak onu!" Bir çift güçlü kol beni arkamdan yakaladı ve daha fazla yaklaşmamı engelledi. "Ne oluyor lan? Ona gitmem gerek!"

Babam olduğu söylenen adam beni yerden kaldırırken ayaklarımı havaya kaldırdım. King'i az önce kelepçeleme adam onu arabanın arka koltuğuna iterken King'in burun delikleri alevlendi.

"Bay King, ben Dedektif Lyons. Kızımın kaçırılmasından dolayı tutuklusunuz," dedi senatör, bir yandan da beni tutmaya devam ediyordu.

"Ama o beni kaçırmadı! O hiçbir şey yapmadı. O beni kurtardı. Beni KURTARDI!" Bağırdım, tutuşundan kurtulmaya çalışırken kolunu ısırdım.

Ve ciddiydim. King beni kurtarmıştı. Her şekilde. Beni kendimden, hareketsiz durduğum bir hayattan kurtarmıştı. Onun sayesinde ilerliyordum.

Onunla birlikte ilerlemek istedim.

"Seni orospu çocuğu!" King bağırdı. Dedektif Lyons arabanın kapısını kapattı ve ben de King'i camların ağır tonu arkasında gözden kaybettim.

"Hayır!" Seslendim. Araba havalandı ve ağaçların altında kayboldu. "Bırakın beni!"

Senatör beni kendisine doğru çevirdi ve kabaca omuzlarımdan tuttu. "Sakin ol Ramie, yoksa onu korkutacaksın," diye uyardı.

"Kim? Sen neden bahsediyorsun?"

Tanner arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Tanner'ınki gibi bukleleri ve benimki kadar beyaz saçları olan küçük bir çocuk arka koltuktan yuvarlandı.

Küçük çocuk beni gördü ve kollarını açtı. Bana doğru koşarak geldi ve kalçama çarptı.

Senatör beni tutmayı bıraktı. Küçük çocuk yüzünü bacağıma gömdü.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Çünkü beni en çok endişelendiren şey gözlerinin benimkiler gibi buz mavisi olması ya da çenesindeki gamzenin benimkiyle uyuşması değildi.

Kalbimi durduran Şey onun bağırışıydı. "Anne!"

Bir sonraki kitap **TYRANT** ile devam edecek, ¹⁷ Ağustos 2015.

Önsöze bir göz atmak için okumaya devam edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.